

**Universitat
Pompeu Fabra
*Barcelona***

Treball de Final de Màster

Màster en Estudis del Discurs

Departament de Traducció i Ciències del Llenguatge

**El binomi informació – redundància com a estructurador de
l'autoconcepte: Anàlisi narrativa de relats vitals**

Adrià Gibernau Berengué

Tutor: Francesc Xavier Ruiz Collantes

Juny del 2020

RESUM

Les autonarracions, en tant que discursos que evidencien les etapes i els processos vitals que tenen major càrrega significativa per a l'individu, permeten identificar trets característics sobre la noció que es sosté sobre la pròpia identitat i l'autoconcepte.

Aquest estudi, partint de les estructures conceptuals de la psicologia del processament de la informació, proposa com a principi estructurador de les autonarracions el binomi informació – redundància, que es troba representat als relats vitals a través de valors com la llibertat i el poder, respectivament. S'empra una metodologia qualitativa basada en l'anàlisi narrativa i en l'estudi de les estructures de valors subjacents a cada discurs, recolzada per una anàlisi lexicomètrica de vessant quantitativa. En una anàlisi comparativa entre discursos de subjectes joves i de subjectes adults, es posa de manifest que els valors i les voluntats dels subjectes menors de trenta anys es relacionen amb el pol semàntic de la informació mentre que els subjectes majors de quaranta anys s'identifiquen amb el pol semàntic de la redundància.

PARAULES CLAU

Autonarració, anàlisi narrativa, relat vital, autoconcepte, identitat, estructura de valors, pols semàntics, lexicometria, joventut, adultesa, llibertat, poder.

ABSTRACT

Self-narratives, as discourses that highlight the stages and life processes that have a significant burden on the individual, allow identifying characteristic features about the notion on which identity and self-concept are based.

This study, based on the conceptual structures of information processing psychology, proposes as a structuring principle of self-narratives the binomial information-redundance, which is represented in life stories through values such as freedom and power. A qualitative methodology based on narrative analysis and the study of the value structures underlying each discourse is used, supported by a quantitative lexicometric analysis. In a comparative analysis between young and adult subject discourses, reveals that the values and wills of subjects under the age of thirty are related to the semantic pole of information while subjects over the age of forty are identified. with the semantic pole of redundancy.

KEYWORDS

Self-narration, narrative analysis, life story, self-concept, identity, value structure, semantic poles, lexicometry, youth, adulthood, freedom, power.

Índex

1.	Punt de partida, objectius i pregunta d'investigació	4
2.	Marc teòric	6
2.1.	L'adquisició del sentit comú	6
2.2.	La narrativa com a estructura cognitiva	7
2.3.	Estructures de valors	11
2.4.	Adolescència - adultesa	14
3.	Metodologia	16
3.1.	Pauta d'entrevista	18
4.	Anàlisi de les estructures narratives i rols narratius	19
5.	Anàlisi lexicomètrica i valoració de termes	56
6.	Resultats i interpretació	59
6.1.	Grup jove	61
6.2.	Grup adult	62
7.	Conclusions	64
8.	Referències bibliogràfiques	68
9.	Annexos	71
9.1.	Transcripcions d'entrevistes	71
9.2.	Taula de freqüències – Lexicometria	187

1. Punt de partida, objectius i pregunta d'investigació

Prenent com a referència el binomi informació-redundància (Moles, 1958), s'estableixen dos pols semàntics socialment compartits. És a dir, dos nodes de significat que formen part del sentit comú i que són oposats. D'una banda, l'excés d'informació s'associa a allò imprevisible, caòtic i dinàmic, i es representa socialment a través de conceptes com llibertat, caos o descobriment. D'altra banda, la redundància va lligada a la predicibilitat, l'ordre i allò estàtic, i es manifesta socialment mitjançant el poder, el control o l'estabilitat.

Tal com demostren les campanyes de màrqueting, llibertat i poder són dos valors que ens travessen constantment com a habitants de la societat occidental. Són anhelats i desitjats socialment, de manera que podem pensar que, entre altres factors, estructuren allò que volem i les persones que pretenem ser. Tenen una incidència molt forta en l'autoconcepte i en la projecció d'un mateix en el futur. Però els termes llibertat i poder, són només la part visible d'un sistema de valors que és molt més profund i es troba naturalitzat.

Paral·lelament, els estudis sobre memòria autobiogràfica, revelen que es recorden moltes més experiències de l'època de la joventut que de qualsevol altra. Aquest fenomen, s'anomena pic de reminiscència (Rubin, Wetzler, i Nebes, 1986; Berntsen i Rubin, 2004) i s'atribueix al fet que entre els 15 i els 30 anys és l'època de "la nostra generació", la de les primeres vegades.

Davant d'aquest escenari, l'objectiu d'aquest treball és estudiar com aquest binomi informació-redundància té influència en la manera com ens narrem i entenem a nosaltres mateixos. Per tant, la pregunta d'investigació que es planteja és si narrem el nostre autoconcepte en base a categories que tenen com a substrat estructurador implícit el binomi informació-redundància, i quina valoració se'ls hi dona a aquestes categories. Per a observar-ho, es faran entrevistes a persones de dos grups d'edat: joves –entre 18 i 30 anys– i adults –més de 40 anys–. A tots dos grups se'ls demanarà que narrin el seu present, i en el cas dels joves se'ls demanarà que facin una prospecció a la seva adultesa i als adults se'ls demanarà que recordin la seva joventut. A partir d'aquestes dades, es realitzarà una anàlisi comparativa. Per parlar del seu present, s'espera que en el cas dels joves, facin servir metàfores més exploratòries i relacionades amb el pol de la informació –llibertat– mentre que en el cas dels adults s'esperen metàfores més pròpies de la redundància –poder–.

Per tal d'estudiar això, s'analitzarà (1) com s'entenen i s'incorporen a la pròpia perspectiva les estructures semàntiques compartides, (2) de quina manera aquestes estructures de significat es transformen en valors, tant personals com socials i, finalment, (3) es plantejarà com aquests

valors es veuen reflectits en la subjectivitat de l'individu i la seva manera d'entendre's a si mateix i a l'entorn. Serà només en aquest últim estadi, quan es podrà observar empíricament – en aquest cas, a través d'entrevistes– la rellevància de tot el que s'ha exposat anteriorment, ja que ni la incorporació d'estructures semàntiques ni la seva transformació en valors socials són qüestions discretes que un discurs pugui englobar. En canvi, sí que es pot analitzar –amb les seves limitacions– com un individu s'entén a si mateix a través del discurs, i tractar d'entreveure quins valors el construeixen i relacionar-los amb estructures semàntiques. Per tant, el discurs s'erigeix com la porta d'entrada cap a l'estudi de la subjectivitat. I si, a més, aquest discurs és sobre l'autoconcepte, es podran estudiar dues subjectivitats: la que narra i la que és narrada (Mead, 1934).

Es tracta, doncs, d'una anàlisi relativament complexa, ja que parlem d'estructures semàntiques abstractes de les quals el subjecte no en té una consciència explícita, sinó que formen part del que s'acostuma a anomenar sentit comú. Per tal d'estudiar aquestes variables, inicialment s'ha plantejat emprar les fases de l'autonarració sobre la vida quotidiana de Labov (1972). Tanmateix, s'ha descartat aquesta opció, ja que l'objecte d'estudi d'aquest treball no és la quotidianitat, sinó la percepció global d'un mateix en tant que subjecte en el món. Es busquen, doncs, narracions que vagin molt més enllà de les experiències del dia a dia i que evoquin una trama vital construïda durant llargs períodes de temps. Per tant, es tracta d'analitzar unes narracions estrictament autorreflexives que destil·len la presentació del Jo com a constructe, com a personatge, deixant les situacions concretes en un terme secundari. Així doncs, s'ha decidit realitzar una anàlisi narrativa basada en la narratologia proposada per Greimas¹ (1966) i adaptada per Ruiz Collantes (2019), que si bé és cert que gairebé no s'ha utilitzat mai per a analitzar autonarracions, creiem que pot revelar qüestions interessants en aquest estudi.

¹ Adaptada de la metodologia proposada per Propp (1928) per a analitzar narracions mítiques.

2. Marc teòric

2.1. L'adquisició del sentit comú

El sentit comú no s'acostuma a tenir en compte quan es tracta d'estudiar científicament la conducta i el pensament humà, ja que s'entén com un constructe variable, que no té a veure amb la naturalesa humana sinó amb el caràcter contingent de cada grup cultural. Per oposició, el cervell i les dades demogràfiques monopolitzen la investigació en aquests terrenys. Tanmateix, aquest treball no pretén descriure la realitat humana, deixant de banda els significats eventuais i propis d'una cultura dinàmica, per tal de concloure quina és la seva essència, sinó que ens interessa estudiar la realitat de la vida quotidiana. Així, l'objecte d'estudi d'aquest treball és el conjunt de significats compartits que, tot i que no siguin vàlids en termes absoluts, generen un coneixement cultural que s'entén com a "cert", a partir del qual cada individu interpreta la vida quotidiana.

Tot i que aquest coneixement compartit de la vida quotidiana no té validesa per a la filosofia, sí que en té per a l'home del carrer. En paraules de Berger i Luckmann "El hombre de la calle vive en un mundo que para él es 'real', aunque en grados diferentes, y 'sabe', con diferentes grados de certeza, que este mundo posee tales o cuales características" (Berger i Luckmann, 1966, pp. 13).

Així doncs, com es construeix aquest coneixement compartit i, de retruc, com es veu estructurada la subjectivitat individual?

Tal i com proposen la psicologia cultural o l'antropologia, és impossible concebre un individu sense la cultura i el sistema de significats que la conformen. Per tant, la concepció de subjecte no pot tenir una essència autònoma i independent, que es veu oprimida i amenaçada pels imperatius culturals, sinó que són precisament les representacions simbòliques pròpies de la cultura, amb el seu caràcter prescriptiu i normatiu, les que habiliten que un individu arribi a ser un subjecte social que s'entén com a *normal* i *adaptat* (Foucault, 1975).

Ara bé, els significats culturals compartits, no només fan la funció d'elements normalitzadors que exerceixen un poder sistematitzat, tal com denuncia Foucault. També tenen moltes altres funcionalitats, tan socials com individuals. Seguint la línia teòrica que va iniciar Piaget, l'ingrés d'una persona a la cultura –que es dona quan és ben petita– suposa l'entrada a un món de significats, sense el qual, qüestions com l'aprenentatge, les relacions afectives o el

comportament social tal com els entenem, serien impensables. Segons Piaget (1947), a través de la contínua i cada cop més elaborada assimilació i acomodació dels esquemes mentals, l'infant categoritza i atorga significat a allò que l'envolta, i així, va donant forma la seva particular visió del món².

Per tant, si l'individu entén el món en base a les categories culturals que ha assimilat, podem concloure que la cultura imposa unes guies i uns marcs conceptuals –que han estat consensuats durant dècades de manera tàcita pels membres d'una societat– que habiliten que l'individu pugui estructurar i cristal·litzar el seu coneixement, tant del món, com de si mateix. En altres paraules, els significats que s'atribueixen culturalment als fets de la vida quotidiana, no són estrictament fenomenològics o externs al subjecte, propis d'una cultura que toca de manera testimonial a l'individu, sinó que tot procés psicològic té el seu inici en una representació externa –culturalment compartida–, que el subjecte anirà internalitzant i assimilant a la seva manera d'entendre el món, fins que sigui impossible poder distingir allò cultural d'allò personal (Vigotsky, 1934). Tal com conclou Pozo (2014, pp. 210) “No se trata solo, como es obvio, de que en las sociedades humanas gran parte de lo aprendido tiene que ver con lo cultural, sino de entender cómo cada cultura formatea y cambia las formas de conocer y aprender, en suma, de cómo mente y cultura se constituyen mutuamente”.

Així doncs, el sentit comú no només té un paper social i cultural, sinó que funciona com a estructura cognitiva i com a estratègia per a la interpretació de la vida quotidiana.

2.2. La narrativa com a estructura cognitiva

Paral·lelament, durant l'últim quart del segle XX, diverses veus s'alcen per posar la dimensió narrativa al centre del procés de subjectivització o enculturació. Des de l'antropologia lingüística, Elinor Ochs (2000) planteja que la humanitat, i per extensió, la subjectivitat, no es poden entendre sense les narracions. Aquestes, enteses més enllà del sentit literari, permeten transmetre coneixement, comunicar estats d'ànim i fer inferències. També permeten evocar qüestions que no hi són físicament, fent referència al passat o especulant sobre el futur. Són l'eina necessària per a poder interpretar el món, i sense elles no hi hauria història, identitats o cultura. A més, a diferència de les teories anteriors, focalitzar-se en la narrativa implica entendre que la rellevància de l'experiència humana es troba en la interpretació i l'atribució de

² Val la pena destacar que la concepció constructivista de Piaget entén que tot l'aprenentatge sempre es dona en base a un coneixement previ, i per tant, mai no es crea un aprenentatge totalment nou, sinó que el nen s'apropia del nou coneixement integrant-lo a un sistema de significats que ja entén.

sentit (veritat narrativa) enlloc d'en els fets verídics (veritat històrica). Així, es posa el significat i l'agència al centre de l'anàlisi, deixant en un segon pla els processos mecanicistes i deterministes, propis de la psicologia cognitiva.

Segons Jerome Bruner (1991), aquest és l'estudi apropiat de l'ésser humà, ja que entendre'l de manera narrativa implica posar l'accent a la intencionalitat de l'individu i al flux d'interpretacions que es donen en una societat canviant. Si bé és cert que el dinamisme de la intencionalitat i les interpretacions pot comportar dificultats metodològiques i fer que les conclusions que s'extreguin no siguin vàlides universalment, la narrativa permet explorar un pla de significats que, segons Bruner, és clau per a l'experiència humana. És a dir, deixar de banda la narrativa en l'estudi de l'ésser humà, és ignorar una sèrie de processos que no només influeixen la vida quotidiana de les persones sinó que, a més l'estructuren.

Podem concloure, doncs, que les narracions no només transmeten informació sinó que, a través d'un procés similar al que proposava Vigotsky, l'individu s'apropia de l'estructura narrativa a nivell cognitiu, de manera que la narració també estructurarà l'experiència individual. Siguin del tipus que siguin, la gran majoria de les narracions, seguint l'exemple de Labov (1972a) o Pamuk (2011), tenen elements en comú, cosa que porta a pensar que l'estructura narrativa té un caràcter genètic i, per tant, forma part de les eines imprescindibles de comprensió i interpretació de l'individu.

Fins aquest punt, s'ha recalcat la importància del sentit comú, en tant que conjunt de significats que esdevenen intersubjectius, que estructuren el coneixement que guia el raonament i la conducta humana (Berger i Luckmann, 1966), i s'ha presentat la narració com a una eina imprescindible per a l'experiència humana, que és utilitzada per tothom de maneres similars i que estructura la manera de pensar i emetre un discurs. Hi ha punts de connexió que són evidents, però com es vinculen, de manera més directa, la narració i el sentit comú?

Des de l'antropologia, Clifford Geertz (1973) troba el nexa d'unió entre sentit comú i narracions en el que ell anomena "grans narracions", que són aquells relats que, independentment de la veridicitat històrica que tinguin, posseeixen una coherència interna basada en una veritat narrativa, i estableixen les bases de l'entramat de significats d'una cultura. Així, aquestes narracions exerciran una funció pedagògica per al subjecte, ja que li faran conèixer els límits, pressupòsits i conductes que es troben acceptades culturalment, i serà en funció d'aquests imperatius narratius que desenvoluparà la seva noció de normalitat, aplicant-la tant al món que l'envolta, com al seu autoconcepte.

Seguint la línia de Geertz, Bruner (2003) proposa que és a través d'aquestes grans narracions que es construeix el que ell anomena "habitual col·lectiu", que és el filtre a través del qual s'interpretarà –en cas que s'escolti– o s'estructurarà –en cas que es narri– cada narració. Així, en base als límits, pressupòsits i conductes dictades per les narracions compartides, s'establiran les premisses d'allò que és normal dins una cultura i allò que és excepcional. Però aquest habitual col·lectiu, continua Bruner, no és la situació o la moralitat que descriu explícitament una narració, sinó les que un conjunt significatiu de narracions sobreentenen; allò que no cal explicitar.

Per tant, tal com s'argumentava anteriorment, tornen a resultar claus les estructures implícites, que es mostren de manera naturalitzada i tàcita. Ara bé, els seus oposats –allò que no forma part del que se sobreentén– sí que apareixerà explícitament en cada narració, de manera que tal com argumenta Ochs (2000), allò normal s'estableix i es pot identificar en oposició a allò excepcional: "Como los relatos cuentan sucesos que se apartan de lo ordinario, también sirven para articular y sostener la comprensión común de lo que la cultura considera ordinario. Por esta razón, entre otras, la narrativa constituye un medio poderoso para educar a los niños y a otros novatos en las nociones sobre lo que es apropiado en una determinada situación" (Ochs, 2000, pp. 284).

Partim de la premissa que tota narració comporta un canvi d'estat; d'una situació A es passa a una situació B o, si més no, hi ha una tensió o un desequilibri per tal que això succeeixi. Aquesta transformació, es pot analitzar des de diversos nivells de profunditat. De concret a abstracte, trobem (1) les qüestions formals, que són les pròpies de la lingüística textual clàssica, (2) els personatges i les accions, (3) els rols i les estructures narratives i, finalment, (4) les estructures de valors subjacents (Ruiz Collantes, 2019). En aquest treball, ens centrarem aquests dos últims nivells.

A més, la pròpia estructura narrativa té una lògica interna. Des del temps d'Aristòtil, s'ha plantejat una sèrie de característiques subjacents, que són comunes a totes les narracions, i que, si estructuren les narracions, també estructuraran la ment humana.

D'una banda, hi ha les qüestions formals, com poden ser l'inici, el nus i el desenllaç, que es descrivia a la Grècia clàssica. Labov (1972b) posa en dubte aquesta estructura clàssica i proposa que els relats explicats en una conversa, segueixen sis fases: " 1. Resumen (por ejemplo: 'mi hermana me puso un cuchillo en el cuello'), 2. Orientación ('Esto ocurrió sólo

unos pocos días después de la muerte de mi padre'), 3. Complicación de la acción ('Le retorció el brazo detrás de la espalda'), 4. Evaluación ('¿No es acaso una zorra?'), 5. Resolución ('Después de todo le di el cigarrillo al fulano, después de todo eso') y 6. Repetición final ('Y eso fue todo')" (Labov, 1972b, pp. 363).

De manera paral·lela, Ruiz Collantes (2019), en una revisió sobre la teoria de Greimas, proposa cinc fases canòniques, que, juntament amb certs rols prototípics, conjuguen una seqüència lògica comuna a totes les narracions:

1. Dislocació. La situació d'estabilitat inicial es veu alterada. A nivell de rols narratius, resulta identificar qui és l'agent de la dislocació; qui és el subjecte dislocat; qui és el focalitzador del problema (qui denuncia la situació); i qui és el contrafocalitzador de la dislocació (qui l'amaga).
2. Contracte. Es defineix la missió que cal fer i qui la farà. Per tant, s'identifica el rol narratiu de l'heroi i es proposa el contracte o missió. Caldrà preguntar-se, doncs, qui és el proponent del contracte; qui és el destinatari del contracte; i identificar qui és el contraproposant del contracte, aquell personatge que vol evitar que el contracte s'estableixi.
3. Competències. S'estableix què necessita l'heroi per tal de complir amb el contracte, i demostra les seves habilitats. Apareixen les motivacions de l'heroi, ja es deguin a la voluntat o a la obligació, i es manifesten les seves capacitats, relacionades amb el poder i/o el saber. En aquest estadi, arriben les complicacions per a aconseguir complir el contracte.
4. Execució. L'heroi aconsegueix –o no– complir amb el contracte. S'identifiquen clarament rols com el de l'antagonista, l'ajudant, l'oponent, el beneficiari, el contrabeneficiari i l'objecte.
5. Sanció. Es restableix la situació d'equilibri inicial i es sanciona si el contracte s'ha complert o no.

Si bé és cert que aquestes fases poden semblar exclusives de la literatura, cal tenir en compte que els personatges i les accions poden tenir un caràcter figuratiu o abstracte, i poden estar encarnades per individus o col·lectius.

D'altra banda, tota narració es construeix en base a una estructura de valors. En funció de com aquests s'articulin durant el discurs, es transmetrà un missatge general –al que anomenarem voluntat comunicativa– o un altre, tot i que, de nou, aquesta voluntat comunicativa no s'emetrà de manera explícita.

Segons la semiòtica narrativa, els valors que conformen la voluntat comunicativa d'una narració es poden analitzar a través del quadrat lògic o semiòtic d'Aristòtil. Amb el quadrat es visibilitzaran les assumpcions lògiques subjacents i s'identificaran les possibles voluntats comunicatives que es poden reflectir a través d'uns mateixos valors. Per tal de fer aquest quadrat, caldrà establir un binomi de significats oposats que estiguin presents a la narració, i buscar les seves negacions. D'aquesta manera, ens trobarem amb quatre estats, i en funció del punt de partida i la direcció de la transformació de la narració, tindrem una voluntat comunicativa o una altra.

2.3. Estructures de valors

Per tal d'exposar els valors que s'analitzaran en aquest treball, hem de fer un petit pas al costat per reprendre certs conceptes de la psicologia cognitiva. Si bé és cert que no compartim la perspectiva cognitivista, hi ha un punt que ens sembla fonamental per al desenvolupament d'aquest treball: el binomi informació-redundància.

Segons Abraham Moles, el processament de la informació es dona pel reconeixement de les formes. Una forma és qualsevol estímul que se li presenta a l'observador com un element que no és fruit de l'atzar. Quan una forma apareix repetidament en diversos missatges, perd la seva saliência i, per tant, esdevé previsible; redundat. A partir d'aquest punt, Moles (1958) exposa que els éssers humans, en tant que processadors d'informació, ens trobem constantment en l'eix informació-redundància, entenent informació com a aquelles situacions on hi ha un gran nombre de formes amb saliência i que, per tant, no poden ser processades i, entenent redundància com una situació que està composta per formes que ja són conegudes i no necessiten esforç per a ser processades. Per tant, qualsevol missatge estarà entre la banalitat i la intel·ligibilitat.

D'acord amb la teoria de Moles (1958), hi ha una tendència natural entre els éssers humans a donar ordre i sentit a les formes perquè, altrament, romanen en sistemes indesxifrables que no poden ser processades. Si bé és cert que la proposta de Moles té unes implicacions interessants a nivell acadèmic —que, de fet, van suposar l'emergència del model de ment com a computadora—, per a aquest treball resulta d'especial interès posar l'accent als dos pols semàntics que estableix amb el binomi informació-redundància, i les connotacions que, a nivell social, porten associades. És a dir, no prendrem la teoria de Moles com a model per explicar el funcionament de la ment humana, sinó que extraurem els dos significats que presenta i

estudiarem la influència simbòlica i semàntica que exerceixen en la construcció dels discursos sobre autonarracions. De nou, volem esbrinar quin és el seu paper en la vida quotidiana.

D'una banda, l'excés d'informació, tal com el presenta Moles, evoca el concepte de saturació, d'ultrapassar els límits d'allò gestionable. Tal com ell mateix afirma, és una situació que excedeix qualsevol ordre o sentit que se li pugui atorgar. Ara bé, per què es veuen ultrapassats aquests límits? Aquí és on entren en joc paraules com caos, imprevisibilitat o dinamisme, que defineixen una situació que s'escapa de les mans, que és inabastable a causa de la seva complexitat. En altres paraules, a causa de la incomprensió, ens trobem davant una situació que no pot ser ni dominada ni controlada. Per tant, aquest pol semàntic es veurà representat socialment a través del valor de la llibertat.

D'altra banda, la redundància comporta la possibilitat de donar ordre i de classificar aquelles formes que es presenten. Com que la situació no té significança nova, esdevé previsible i simple, i per tant, controlable. Així doncs, el pol semàntic de redundància, es veurà representat socialment a través del valor del poder.

Sigui com sigui, aquestes associacions entre conceptes no es fan d'una manera explícita, conscient o lògica, tal com s'han descrit en els paràgrafs anteriors. L'excés d'informació no semblaria tenir una relació directa amb la llibertat, i la redundància tampoc no està directament vinculada amb el poder. Per tal d'entendre aquesta mobilitat entre significants cal tenir en compte tres qüestions fonamentals.

En primer lloc, a nivell cognitiu, cal destacar la configuració semàntica de la memòria. El llenguatge, no només és una eina a través de la qual es poden expressar i entendre idees, sinó que organitza el pensament i estableix vincles i jerarquies entre conceptes que resideixen a la memòria, a través dels seus significats (Fivush i Nelson, 2004). Per extensió, té sentit entendre la memòria semàntica segons el model de xarxa (Quillian, 1962; 1967), on cada concepte és un node que està interrelacionat amb altres nodes en base a relacions simbòliques de semblança, que s'han aprehès a partir de l'experiència vital. Així, si els significats de dos conceptes tenen elements en comú que han estat relacionats en el passat –ja sigui pel raonament individual o pel sentit comú cultural–, els seus nodes estaran a prop en la xarxa de la memòria semàntica. Per tant, quan s'activa un node –per exemple el de *saturació*–, tota la xarxa a la que pertany també s'activarà, i els conceptes que són més a prop –com poden ser els de *caos*, *descontrol* o *incomprensió*–, tacaran de significat el significat que s'evoca (Collins i Loftus, 1975). En conseqüència, quan es consideri l'excés d'informació o la saturació, idees com caos, descontrol o, en la seva versió positiva, llibertat, podran romandre actives a la ment de l'individu, en

funció de la importància, la connotació i els matisos que se li atorguin a aquest valor social a nivell ideogràfic.

Posteriorment, a nivell semàntic i en la línia del model de xarxa, cal tenir en compte que cada individu classifica els conceptes en base a categories. Deixant de banda les disputes teòriques sobre quins criteris es fan servir per a categoritzar (veure Wittgenstein, 1953 i Rosch, 1999) les categories divideixen la representació mental en segments. El sentit comú, entén que les categories s'estableixen en funció de les característiques que comparteixen certs termes, de manera que si els conceptes redundància, control i poder es troben dins la mateixa categoria, serà més senzill atorgar-los trets comuns i característiques similars.

Finalment, per a entendre com s'estableixen les associacions entre conceptes, i comprovar com en base al significat social que té el binari semàntic de Moles, es presenten valors socials, cal destacar, a nivell pedagògic, l'aprenentatge inferencial. Entenem com a aprenentatge inferencial aquells mecanismes a través dels quals es genera un coneixement mitjançant el pensament (Zeithamova i Preston, 2010; Kumaran i McClelland, 2012). Per exemple, partint de la base que un individu entén la redundància com a una qüestió que permet predicibilitat –a causa del funcionament de la ment en xarxa o perquè ho ha categoritzat d'aquesta manera–, podrà crear el nou coneixement, consistent en què si hi ha redundància en una situació, per extensió i haurà predicibilitat, i si pot preveure les coses, les pot controlar i manipular; és a dir, té poder.

Un cop exemplificades les relacions que s'estableix entre el binari semàntic de Moles –informació-redundància– i els valors de llibertat i poder, respectivament, resulta clau esmentar que Ruiz Collantes (2019) assegura que una àmplia majoria de les estratègies de convicció, tant a nivell comercial com polític, pren com a valors fonamentals per a les seves narracions persuasives aquests dos valors: la llibertat i el poder. Per extensió, si es tracta de dos conceptes que es fan servir tan àmpliament per atraure al consumidor o al votant, podem concloure que són dos valors més que rellevants per a la identificació de l'individu amb el producte. Si l'individu s'identifica amb valors com la llibertat i el poder, vol dir que es veu a si mateix segons aquests valors, i per tant, el seu autoconcepte –i la seva autonarració– es veurà influenciat i estructurat pel binari informació-redundància.

Fins aquest punt, s'ha presentat a l'individu com un ésser subjecte a la cultura, que la necessita per a *ser* individu. Posteriorment, s'ha exposat la importància de la narrativa com a procés

obligatori per a qualsevol tipus d'atribució de sentit. Finalment, s'ha presentat el binari informació-redundància com a font de valors socials que es veuen reflectits en el discurs sobre l'autoconcepte. Entenem, doncs, que l'adquisició i la transmissió del binari informació-redundància succeeix a través de la narrativa, i per tant, és analitzable a través del discurs.

2.4. Adolescència - adulta

Ara bé, no tots els discursos són iguals. L'habitual col·lectiu, la narració i la cultura en termes generals, no defineixen què es diu sinó des del marc conceptual on es pensa. Tot i això, si bé és cert que els valors als quals un subjecte s'adhereix tenen a veure amb la seva memòria autobiogràfica i amb l'atribució ideogràfica de sentit que li atribueix als fets que ha viscut, la psicologia cognitiva ha trobat evidències que porten a pensar que la memòria autobiogràfica de tota una societat, té trets en comú –de nou, influenciats pel sentit comú i que parteixen de l'autoconcepte.

Habermas i Bluck (2000) defensen que la història personal s'inicia a l'adolescència, perquè és el moment on es comença a buscar la coherència entre els records autobiogràfics i l'autoconcepte, per tal de tenir una perspectiva del passat coherent. Sembla, doncs, que l'adolescència –juntament amb l'adulta primerenca– és un moment important per a la memòria, ja que diversos estudis demostren que en les autonarracions, s'evoquen més records del període dels 15 als 30 anys que de la resta d'etapes vitals (Rubin i Schulkind, 1997; Thomsen i Bernsten, 2008; Thomsen et al., 2014). Aquest fenomen s'anomena *pic de reminiscència* (Rubin, Wetzler, & Neves, 1986), i tot i que no es pot assegurar amb certesa el motiu pel qual es dona, hi ha tres hipòtesis que prenen rellevància.

D'una banda, des d'una perspectiva cognitiva, es pot argumentar que l'etapa dels 15 als 30 anys es caracteritza per estar formada per una gran quantitat d'inputs, de manera que durant l'etapa posterior –l'adulta–, hi ha més tranquil·litat, relaxació i espai mental per a transformar en coneixement les interpretacions viscudes durant el pic de reminiscència.

D'altra banda, l'anomenada hipòtesi del relat vital postula que l'època del pic de reminiscència està culturalment entesa com el moment on es forma la identitat (McAdams, 2001), ja que és l'etapa de les primeres vegades i entra en joc l'efecte de primàcia de la memòria –allò que es presenta primer, té més rellevància–. Culturalment, també es presenta l'època dels 15 als 30 anys com *el moment de la pròpia generació*, associat als “bons moments” de llibertat i descobriment.

Finalment, seguint la línia del relat vital, ens trobem amb la hipòtesi del guió cultural de vida. Segons Bernsten i Rubin (2004), el sentit comú de la gran majoria de cultures, imposa que entre els 15 i els 30 anys han de succeir els esdeveniments que són més definitoris per a un individu. En un estudi amb més de 1.500 participants –d’edats entre 20 i 99 anys–, van concloure que hi havia una sèrie de fets que apareixien a la gran majoria de discursos, i tots estaven dins el període del pic de reminiscència. Per exemple, es va observar que el fet d’enamorar-se per primera vegada, estava associat als 16 anys, anar a la universitat als 22 anys, casar-se als 27 anys i tenir fills als 28. Però no només es tracta d’imposicions del sentit comú, sinó que quan els individus evoquen narracions autobiogràfiques, s’ajuden dels guions culturals de vida per organitzar i identificar elements rellevants per al seu discurs (Bohn, 2010).

Així doncs, els guions de vida culturals estableixen que la joventut és un moment més que rellevant. En certa manera, s’entén el període del pic de reminiscència com els bons moments de la vida, on encara no hi ha obligacions i es pot gaudir de llibertat.

D’altra banda, el diccionari de la RAE, defineix una persona adulta com “1. Dicho de un ser vivo: que ha llegado a la plenitud de crecimiento o desarrollo; 2. Llegado a cierto grado de perfección, cultivado, experimentado”. Així doncs, tal i com proposa Badiou (2016), l’adultesa és allò que s’entén com “La verdadera vida”, ja que és l’etapa on l’individu es troba en la seva màxima esplendor segons els cànons del sentit comú. Per tant, aquesta plenitud, perfecció o experimentació, creiem que pot anar relacionada amb el valor de control.

3. Metodologia

Per tal d'abordar la nostra pregunta d'investigació "narrem el nostre autoconcepte en base a categories que tenen com a substrat estructurador implícit el binomi informació-redundància?", s'han fet entrevistes a un total de deu individus. Cinc són joves –entre 18 i 30 anys– i cinc són adults –més de 40 anys–. Els participants s'han seleccionat segons dos criteris. D'una banda, no podien tenir cap mena de relació anterior amb l'entrevistador, per tal de minimitzar possibles biaixos de desitjabilitat social en el discurs. D'altra banda, s'han escollit subjectes que no presenten situacions de vulnerabilitat social ni viuen circumstàncies de excepcionalitat. Al tractar-se d'un estudi exploratori, s'han escollit subjectes que no presentarien condicions extremadament singulars en la seva autonarració.

A nivell de procediment, les circumstàncies històriques i socials provocades per la pandèmia del COVID-19 han suposat una limitació a tenir en compte. El fet que la recollida de dades per aquest treball s'hagi portat a terme en un període on a nivell polític hi havia declarat un estat d'alarma i que, per extensió, els subjectes no podien sortir de casa seva, ha suposat una variació, no només en l'obtenció del corpus –les entrevistes s'han hagut de portar a terme per videotrucada enlloc de fer-se en un espai físicament compartit–, sinó també en les respostes dels subjectes entrevistats.

Malgrat aquests impediments i possibles biaixos, les entrevistes s'han conduït amb normalitat i han constatat de dues parts. Primerament, per fer la primera presa de contacte i convidar al subjecte que entri en l'ambient que desitgem, se li ha demanat que faci un exercici, adaptat de Thomsen i Pillemer (2017), consistent en dividir la seva vida en deu capítols, d'acord amb els seus propis criteris. En el cas dels subjectes joves, se'ls ha demanat que projectin cinc capítols més que esperen que succeeixin entre el moment vital on es troben i l'edat de 40 anys.

En base a aquest exercici, s'ha iniciat una entrevista no estructurada, tractant de fomentar el relat de l'entrevistat i la menor participació de l'entrevistador, per tal d'evitar que l'investigador pogués influir en les narracions del subjecte. S'ha optat per aquest tipus d'entrevista perquè es pretén que el subjecte entrevistat estructuri un discurs propi, espontani i que tingui certa profunditat i significança més enllà del context de recerca. Paral·lelament, cal tenir en compte que resulta necessari crear una mínima empatia amb el subjecte, ja que si s'aspira a obtenir respostes que tinguin una certa rellevància vital, l'entrevistat s'ha de trobar en un clima on se senti escoltat, entès i respectat.

S'han conduït les entrevistes seguint els tres criteris de Bauer (1996) per tal d'aconseguir informació rellevant en una entrevista narrativa: 1. Escollint el tema –cosa que ja s'ha fet portant a terme l'exercici inicial–; 2. Ordenant les preguntes –en primer lloc, respectant el discurs de l'entrevistat, se l'ha incitat per tal que parli sobre la seva situació actual, sobre el seu autoconcepte present. Posteriorment, se li demanarà que parli de l'adulthood, en el cas dels joves, i de la joventut, en el cas dels adults–; i 3. Reestructurant les respostes de l'entrevistat i parafrasejant-lo.

S'ha tingut en compte que establir una relació dialèctica de pregunta i resposta, pròpia del gènere d'entrevista clàssica, fa que el subjecte sigui menys procliu a emetre respostes llargues i significatives (Mishler, 1991; Chase, 1995), de manera que s'han intentat evitar aquest tipus de situacions.

L'anàlisi de les narracions es portarà a terme des de la perspectiva de la semiòtica narrativa. En una primera instància, es farà una aproximació a nivell macro, identificant els rols narratius i les fases de la narració proposades per Ruiz Collantes (2019). D'aquesta manera, i tenint en compte que “dichas fases dan cuenta de la estructuración fundamental de las narraciones” (Ruiz Collantes, 2019, pp. 184) es pretén reconèixer un fil conductor implícit del discurs, a través del qual es posaran de manifest conceptes, categories, persones i valors imprescindibles per tal de mantenir l'estructura del discurs sobre l'autoconcepte.

També s'emprarà l'eina del quadrat lògic –o semiòtic– d'Aristòtil, per tal posar llum a les relacions de valors implícites que guien les transformacions d'estats dins la narració. Establint les relacions lògiques entre els valors que estructuren la narració es pretén identificar la voluntat narrativa del discurs i les seves connotacions a través dels valors per, posteriorment, veure relacions semiòtiques amb els conceptes del binomi de Moles: informació-redundància – que es projecten a les narracions a través d'oposicions pròpies de la vida quotidiana com ordre-caos, previsibilitat-imprevisibilitat, claredat-confusió, seguretat-inseguretat o emotivitat-racionalitat–.

Adicionalment, a nivell micro i testimonial, s'esmentaran algunes metàfores que apareixen de manera significativa per a l'anàlisi en cada discurs, seguint els principis exposats per Lakoff i Johnson (1980) per tal de tenir una visió més completa de la narració. Les metàfores s'entenen ja no tant com un recurs estilístic propi de la retòrica, sinó com una porta d'entrada al pensament; una eina imprescindible per tal d'estructurar el propi sistema conceptual, que repercutirà tant en l'autoconcepte com en les accions quotidianes (Lakoff i Johnson, 1980). Tot

i això, no se'n farà una anàlisi en profunditat, sinó que únicament s'assenyalaran les relacions entre conceptes que resulten d'especial interès per a l'anàlisi.

De manera complementària, es farà una anàlisi lexicomètrica del corpus, a través de la qual s'identificaran tots aquells termes que tenen relació, ja sigui explícita o implícita, amb el binomi informació-redundància. Amb aquesta anàlisi quantitativa es pretén posar l'accent a les cadenes d'equivalents que s'estableixen a causa de l'aprenentatge inferencial, la categorització i la memòria semàntica –veure apartat 2.3–, i que vinculen expressions com “caos”, “llibertat” o “descobriment” amb el pol “informació” i termes com “control”, “estabilitat” o “rutina” amb el pol “redundància”. Es farà un recompte de la quantitat de vegades que apareixen en els discursos aquests mots i s'identificarà la valoració que es fa de cadascun d'ells en diverses etapes de la narració.

3.1. Pauta d'entrevista

Primera part (adaptada de Thomsen i Pillemer, 2017). El subjecte haurà de dividir la seva vida en 10 capítols i posar-los un títol a cadascun. Se li preguntaran els motius de les divisions, posant especial atenció en l'etapa actual i en l'etapa pròpia del pic de reminiscència (dels 15 als 30 anys). En el cas dels participants joves, se'ls demanarà que projectin cinc capítols més de la seva vida, i que també els anomenin.

Segona part.

- a) Es demana al subjecte que es defineixi, que descriu allò que creu que el defineix. Posteriorment se li demana que en faci una valoració.
- b) En el cas dels adults se li demana al subjecte que defineixi la seva persona durant l'època del pic de reminiscència, en faci una valoració i anomeni les principals diferències entre el present i la joventut. En el cas dels joves, se'ls demana que es projectin en el futur, que especulin sobre els canvis que faran i en facin una valoració.

S'animarà a que el subjecte narri lliurement, i quan apareguin metàfores que puguin ser interessants per a l'anàlisi, se li demanarà que desenvolupi la idea. En el cas que s'aparti de la narració del seu autoconcepte, se l'intentarà reconduir cap a aquest. Tot i això, es tindrà en compte que altres persones, llocs significatius o altres qüestions concretes, tot i que no sigui estrictament part de l'autoconcepte, poden aportar informació interessant per a la investigació.

4. Anàlisi de les estructures narratives i rols narratius

En aquest apartat s'analitzaran detalladament els discursos autobiogràfics obtinguts a les entrevistes amb els subjectes participants. En primer lloc, s'exposaran les fases narratives juntament amb els rols narratius que s'han identificat en les autonarracions seguint el model de Ruiz Collantes (2019), adaptat dels postulats teòrics i metodològics de Greimas (1966). Posteriorment, s'extrauran els quadrats semiòtics de les narracions per tal d'identificar les transformacions que apareixen descrites a cada autonarració, i comparar-los amb els resultats obtinguts en l'anàlisi de les fases narratives. Finalment, s'assenyalaran diverses metàfores que tenen un contingut rellevant per apareixen de manera recurrent en les autonarracions.

4.1. Subjecte 1. Dona, 25 anys. Graduada en ciències polítiques.

En el cas de la subjecte 1, hi ha dues narracions clarament definides. La primera s'inicia al capítol 4 i finalitza al capítol 9 i la segona comença al capítol 10 fins al final del discurs.

Primera narració

4.1.1. Fases narratives i rols *narratius*

a) Dislocació: Es dona entre les etapes que ella mateixa anomena "Batxillerat i primera maduració", que comprèn dels 16 als 18 anys i "Primer i segon de carrera, les primeres vegades", entre els 18 i els 20 anys. Parla de l'estat anterior a la dislocació com un estat de control, com una "bombolla de confort". Presenta la identitat del subjecte agent i dislocat –ella mateixa–, com algú que malgrat tenir el control de la seva vida i ser feliç, no vivia vertaderament, estava incompleta i li faltaven moltes coses per aprendre. Així ho deixa entendre amb afirmacions respecte a l'època que feia batxillerat com "als findes si un cas quedàvem sempre al mateix carrer per prendre algo, o sorties perquè era festa del poble, però sense fer cap... sense liar-la gens. Llavors jo estava molt feliç, perquè tots els àmbits de la vida els dominava... em sentia molt segura en tots els meus àmbits però perquè no n'havia canviat ni un". L'agent de la dislocació, que fa que la protagonista sigui conscient que allò que havia viscut anteriorment no era una mostra representativa de la realitat i, per tant, se senti incompleta, és l'entrada a la universitat i el contacte amb un conjunt de persones que no encarnaven les mateixes característiques que l'entorn social que havia tingut fins al moment i que tenia dominat. El focalitzador és ella mateixa, i pel que deixa entreveure posteriorment, el contrafocalitzador és el seu grup d'amistats de l'escola, que segons afirma, l'impedien deixar

florir allò que ella realment era. “Que lo de l’escola al final venia donat i estava bé però era... És això, no em donava més espai a ser qui era jo en aquell moment, i per això vaig fer molta afinitat amb gent nova i no tant, per exemple, amb les amigues de batxillerat vaig perdre el contacte, perquè m’avorrien”.

b) Contracte: Se’l proposa a si mateixa d’una manera implícita. Consisteix en desfer-se dels prejudicis i imposicions del passat i viure de manera autònoma i essent ella mateixa. Els principals contraproposants són els seus pares, que actuen a nivell simbòlic com a jutges d’allò que fa i, per tant, dificulten que s’estableixi el contracte. Quan la protagonista es planteja la possibilitat que l’atreguin persones del seu propi gènere, evoca: “i què dirà me mare, i si no els hi agrada a muns pares? I si millor m’espero i ja m’agradarà una noia que sigui més femenina, i si no sé què”. Paral·lelament, el seu grup d’amistats de l’escola també actua com a contraproposant, ja que oferien una realitat on la protagonista no podia ser ella mateixa: “som tots d’un nivell socioeconòmic així, venim d’unes famílies així més tradicionals, més... jo què sé. Llavors [a l’entrar a la universitat], vaig florir i a més l’entorn era super procliu a fer-ho i ja està”.

c) Competències: Les competències necessàries per a assolir la missió amb èxit tenen a veure amb l’emancipació, tant a nivell mental, com a nivell comportamental, com a nivell emocional. La motivació que es dóna és de desig, ja que *vol* entendre el món i relacionar-se amb ell segons els seus propis criteris enlloc dels imposats i, a més, en cap moment utilitza expressions deontiques per a referir-se a aquesta transformació. D’altra banda, pel que fa a les capacitats, inicialment tenen a veure amb el saber, i estan relacionades amb accions com escollir estudiar ciències polítiques, fer un minor en desenvolupament sostenible i ciutadania global, fer viatges, participar en assemblees o llegir sobre temes que anaven més enllà d’allò que la universitat establia com a vàlid. Ara bé, també apareix el desenvolupament de capacitats en l’àmbit del poder, com es dóna quan reprèn els estudis tot i no tenir-ne ganes i superar el que ella anomena “l’època fosca”.

d) Execució: L’execució es dóna a totes les etapes de la narració, ja sigui de manera implícita o explícita, des que s’estableix el contracte fins que el relat arriba al desè capítol. Es manifesta a través d’aconseguir qüestions que tenen el valor simbòlic de ser emancipadores.

Inicialment es presenta amb el fet de tenir una parella amb qui descobreix una vida més autònoma o ampliar el seu cercle d’amistats. Tanmateix, en etapes posteriors, la relació amb la seva primera parella actua com a antagonista per a la missió de l’agent, ja que segons afirma “El Marc quan vaig deixar-lo em vaig sentir molt bé però de sobte jo tenia una rutina molt

formada dins la vida del Marc, o sigui a mi el Marc em va anar molt bé, però alhora em va anar com malament perquè era molt més gran que jo, era molt... un tio amb molta presència, molt graciós, i des del principi, ell era de Mataró i ho fèiem tot a Mataró. I jo coneixia molt als seus amics de Mataró, i sortíem amb gent de Mataró i tot a Mataró. I de sobte vaig passar a tenir molt temps lliure jo, que no n'havia tingut". El fet que la protagonista passés una part important del seu temps a l'ambient de la seva parella, feia que no s'entengués a si mateixa com a subjecte principal de la seva relació. És a dir, tal com s'exposa durant el discurs, el Marc va actuar en un primer moment com a ajudant per a la missió consistent en que la protagonista fos ella mateixa, sense cap mena de condicionament per part de ningú, però amb el pas del temps, la relació va acabar essent un oponent per a la missió, ja que comportava que no tingués temps lliure i que fes vida amb algú que no havia escollit. En altres paraules, perdia agència i, per extensió, s'allunyava de l'objecte que desitjava.

L'execució també es manifesta repetidament amb l'anhel de guanyar els seus propis diners, ja que això comporta que pugui ser autònoma a nivell econòmic i que, per extensió, no hagi de dependre de ningú i pugui viure sense condicionants. Per exemple "volia treballar per tenir els meus propis diners i necessitava ja, cobrar un sou mínim per pagar-me les meves coses ja. O sigui ja no em servia el meu sou d'entrenadora de hockey i cobrar 200 euros". La pròpia protagonista, en una ocasió actua com a oponent, ja que segons la perspectiva de la narradora, no assumia les seves responsabilitats, que és una qüestió bàsica per a emancipar-se, i estava "molt fosca". Finalment, la heroïna assoleix el seu objectiu quan aconsegueix una feina que esta ben retribuïda –que té el rol narratiu d'ajudant– i que té a veure amb els interessos que havia descobert a la fase de dislocació i, a més, apareixen dues persones –també ajudants– amb qui comparteix la seva intimitat i fan que "superi certes barreres sexuals que van ser molt importants".

e) Sanció: Després d'haver aconseguit aquesta emancipació, la protagonista, que havia establert el contracte amb si mateixa, sent que ha assolit una identitat, un estat que defineix com a feliç, que va ser impulsat per ella mateixa i que considera com a "molt guai". Entén que la nova identitat que encarna té a veure en començar a mirar cap a l'edat adulta, perquè ja se sent preparada per a fer-ho.

4.1.2. Quadrat lògic:

Els principals valors que es veuen representats en la narració són els d'autenticitat i falsedat. Es tracta d'un relat on se surt de la influència de l'Altre i, per tant, en cap moment apareix una falsedat buscada sinó una imposició que inhabilita la vertadera autenticitat.

Autenticitat	Falsedat
No falsedat	No autenticitat

La narració és una transformació de l'estat de no autenticitat a autenticitat. D'emancipació.

Segona narració

4.1.3. Fases narratives i rols narratius

a) Dislocació: Al finalitzar la missió anterior i veure's a si mateixa com a una persona adulta, se li planteja una nova dislocació que, de nou, consisteix en adonar-se que li falta alguna cosa. Li manca estabilitat per tal d'encarnar el model de persona adulta que vol assolir (*"compartim moltes coses de... d'això, d'expectatives de futur, diguem-ne. Llavors estic a una etapa com més adulta, jo crec (...) encara no em considero adulta del tot"*). Tant l'agent dislocador com l'agent dislocat és ella mateixa, la protagonista, ja que és ella qui vol fer el canvi cap a les anomenades *"noves aspiracions"*. Apareixen diversos focalitzadors, que simbolitzen aquesta edat adulta a la que el subjecte aspira, com els amics del seu voltant que s'han comprat un pis o que ja estan treballant de "lo seu" o la seva parella, que és més gran que ella i encarna l'estabilitat i la projecció de futur.

b) Contracte: Se'l proposa a ella mateixa durant el desè capítol i el present narratiu, i el seu jo del passat, la protagonista de la narració anterior, que pretenia anar a Austràlia o es planteja anar a Granada o a Roses actua com a contraproposant (*"l de sobte canvio un viajazo a Austràlia, de menjar-se el món i tal per centrar-me i tal"*). Consisteix en reestructurar les seves prioritats i ser conseqüent amb les seves accions per tal d'assolir la identitat madura.

c) Competències: Ja té assolides les competències. Aquelles que li han servit per alliberar-se, ara li permeten entrar a l'edat adulta. A més de mantenir aquestes capacitats, vol ampliar-les acabant un Màster a Deusto per completar el seu saber i estar preparada per a aconseguir la seva nova missió. Pel que fa al poder, aquest es presenta estrictament relacionat amb l'activitat laboral que realitzarà i el sou que cobrarà durant els propers anys.

d) Execució: L'objecte que s'ha d'aconseguir per a complir la missió és l'estabilitat (*"O sigui, espero que la meua vida sigui més estable que la que és ara"*). Tanmateix, una part del seu self del present actua com a antagonista, ja que no vol assolir la missió en un curt termini (*"Sí, però no ara, sinó en el futur. Ara m'està bé, saps? Si trobo una feina a Granada pot ser interessant"*). S'entén a si mateixa immersa en la fase d'assolir competències, de manera que tot i que la seva missió a llarg termini sigui aconseguir estabilitat, des del present narratiu vol seguir assolint coneixements (*"Potser fins i tot m'agrada [la inestabilitat], però per què... suposo que tinc sentiments trobats. M'agrada i no m'agrada. Però sí que és cert que aquesta inestabilitat em permet... m'obra moltes portes, (...) O sigui, és com que m'ha descobert algo de mi nou i perfecte. Però alhora també m'angoixa perquè cada dia estic comptant els diners"*).

Paral·lelament, en la projecció cap al futur hi ha figures com "el poble" o "tenir fills", que actuen com a ajudants per a aconseguir la missió que s'estableix al contracte (*"Però jo suposo que quan tingui fills i poble no voldré anar a Granada"*).

e) Sanció: De nou, la sanció per haver assolit la missió, –que no es narra com a assolida, sinó com a projectada– és aconseguir una identitat madura, que es caracteritza per l'estabilitat, la calma i l'èxit personal (*"l'estabilitat i la calma i a més que, si tinc fills, o sigui si tinc una casa al poble, una de les meves aspiracions des de que soc petita ja la tindrè feta, que és una casa amb jardí i ja està i a la muntanya"*). Haver assolit la missió també comporta haver passat per les etapes que viu a l'actualitat i que projecta de cara als propers quatre o cinc anys, que tot i que no es defineixin pel seu caràcter estable –més aviat al contrari, es caracteritzen per la inestabilitat–, són indispensables per a tocar de significat i diversitat la trama vital. Val la pena destacar que, en certa manera, aconseguir l'objecte desitjat implica aturar la recerca d'oportunitats i posar en un segon terme la voluntat de descobrir (*"ja tindrè lo que sigui que estic buscant, no ho sé. Aquí és com que tinc moltes opcions i no sé quina és la millor, però quan tingui 40 anys espero ja tenir una gran bona opció i ja tenir-la i ja està, deixar de buscar"*).

4.1.4. **Quadrat lògic:**

Els principals valors que es veuen representats en la narració són els d'autenticitat i falsedat. Es tracta d'un relat on se surt de la influència de l'Altre i, per tant, en cap moment apareix una falsedat buscada sinó una imposició que inhabilita la vertadera autenticitat.

Responsabilitat	Irresponsabilitat
No irresponsabilitat	No responsabilitat

La narració és una transformació de l'estat de no responsabilitat a responsabilitat. De compromís.

4.1.5. Ús de metàfores:

a) Camí: *“Algun cop encara quan sigui jove vull agafar-me un any sabàtic i o viatjar o quedar-me a viure a un lloc diferent, però vull que sigui quan ja tingui la vida una mica més encaminada. Perquè sinó tornaré aquí amb 35 i no sabré on caure morta”*. La figura del camí evoca un lloc assenyalat, per on cal caminar i resulta segur. També porta d'un lloc a un altre, i s'entén com una via per la qual s'hi va a peu, on l'única força amb la que es compta per avançar és la de les pròpies cames. En aquest cas, la metàfora del camí s'utilitza en un moment on ja es té una seguretat i una estabilitat determinades per les accions –passes– fetes en el passat, i l'any sabàtic significa una pausa en aquest caminar. Si no hi hagués camí, la pausa seria impensable.

b) Menjar-se el món i centrar-se: *“I de sobte canvio un viajazo a Austràlia, de menjar-se el món i tal per centrar-me i tal”*. L'expressió de menjar-se el món, culturalment implica ser capaç de fer qualsevol cosa, de recórrer tot el món, de explotar la llibertat pròpia. Per oposició, centrar-se, va relacionat amb fer allò correcte, just, en tenir el poder.

c) Sòlid: *“I llavors el quart es diu projecte laboral sòlid, i és que quan l'ascens laboral i l'any sabàtic acabin, jo ja vull tornar aquí amb un projecte laboral que sigui meu, o d'alguna entitat o el que sigui, però que sigui sòlid i que sigui ambició”*. De manera similar al que succeeix amb “centrar-se”, que el projecte laboral que s'evoca sigui sòlid implica que sigui permanent, fiable i estàtic. A més, com que es relaciona amb el concepte “ambició” es pot entreveure una relació entre l'èxit laboral i l'estabilitat i continuïtat d'aquest.

d) Fosc: *“Recordo en aquell moment pensar, joder, porto mogollón de dies feliça, quan s'acaba això. I no s'acabava. I era com bueno, ja petaré, l'any anterior em vaig com acostumar a... no sé, a ser negra, a ser fosca”*. La foscor porta associada la incapacitat, tant de veure com d'actuar. En aquest cas, fosc es refereix a l'etapa que viu una persona, on no és capaç de veure amb claredat ni de poder fer allò que, amb els ulls oberts, quan tot està clar, vol fer.

4.2. Subjecte 2. Home, 20 anys. Estudiant d'enginyeria industrial.

4.2.1. Fases narratives i rols narratius.

a) Dislocació: Es dona quan el subjecte comença l'etapa de l'ESO i persegueix una identitat més transcendent, que tingui un propòsit més clar o correcte per tal d'assolir l'èxit personal, de completar-se a si mateix. (*"Fins ara he destacat coses acadèmiques perquè no veig tanta diferència espiritual, en quan a la vida interior des de que soc petit"*). Es tracta d'una dislocació del subjecte agent provocada pel propi subjecte agent de manera implícita.

b) Contracte: Seguint la línia de la dislocació, el contracte té com a objecte una identitat abstracte, de manera que l'agent es proposa a si mateix completar-se, tenir èxit i millorar. La promesa subjacent és viure una vida plena, bona i feliç. El contracte es pot identificar a través de micropropòsits que, si bé és cert que no són la missió principal del protagonista, permeten entreveure aquest objectiu global i abstracte. Per exemple, menciona que vol millorar les seves qualificacions acadèmiques no per motius purament acadèmics, sinó per un "tema personal", per un contracte de vida amb si mateix. (*"l'inici de la ESO marca el final de la segona etapa i la tercera. No per un tema tan acadèmic sinó per un tema personal, que és quan vaig començar amb l'afany d'aconseguir notes. Vaig començar a treballar bastant el que es feia a l'escola. Realment, si em preguntes per què no sé dir-te, però a buscar bones notes. M'agradava treure bones notes i ho treballava molt"*). Aquesta missió global també es pot intuir quan menciona aquelles coses que són importants per a l'heroi, a les quals els dona prioritat (*es va tenir una certa... com dir-ho, amistat mútua, una confiança que es tancava en aquell cercle. No vull dir que passàvem de la resta de la gent, òbviament, però és com l'inici de... no només confiar en diversa gent i anar passant el dia, sinó tenir algú amb qui comentar les coses, etcètera. També un lloc on demanar ajuda, no? Més família que lo que eren abans els amics*). No hi ha un contraproposant definit; en tot cas, ho seria el seu jo del passat.

c) Competències: El present narratiu es situa entre aquesta etapa i la d'execució. Durant la major part del discurs, es relata l'adquisició de capacitats, tant relacionades amb el saber – estudiar una carrera, treure bones notes, descobrir noves realitats–, com relacionades amb el poder –aconseguir tenir una relació amb la noia de qui està enamorat, tenir un oportunitats laborals gràcies a la feina dura que està fent–. Les motivacions, tot i que hi ha alguna expressió deontica, són majoritàriament de voluntat (*"que tenies ganes de començar al universitat. I més que et diuen que començaràs la universitat, i que està molt bé, tenies ganes de començar-ho."*;

“Aquest cop que m’ho vaig plantejar, dic realment t’ho estàs passant bé al bàsquet? No, sembla que no, pues trenca amb aquesta rutina, no?”), i porten a assolir unes competències que tenen relació amb la virtut, amb créixer, obrir-se de mires i veure la mesura justa de les coses, com per exemple avantposar la raó a un sentiment que li estava fent mal (*“Posar-te trist, d’impotència. I que et fa sentir malament. La mateixa impotència et fa sentir malament, et fa ràbia, no? Per què ell sí i jo no? Per què un altre? Però la veritat és que, tot i aquest impuls inicial, aquesta resposta natural, m’ho prenc amb filosofia (...) si estigués parlant amb algú, li diria, què és per a tu el fracàs? Quin fracàs has tingut? Suspendre un examen? Bueno, doncs potser el tenir aquest xoc, de no pots, no passa res, supera-ho, és un fracàs important, perquè realment era important per a mi, però que el fracàs m’ajuda a entendre moltes coses, i a mirar les coses amb perspectiva i a créixer com a persona”*) o no excedir-se amb allò que no és important o seriós (*“Tot i tenir molta més llibertat, no m’implica això, passar-me el triple amb les coses que no són obligacions, per entendre’ns”*).

d) Execució: L’execució passa, principalment, per dues qüestions, i totes dues tenen relació amb aconseguir *“les coses que necessites per a arribar on vols estar”*. D’una banda, trobar una parella amb qui se senti bé i pugui crear un equip (*“passes a compartir moltes coses amb una altra persona. I això no és només el temps que passes sinó el pensar amb una altra persona... aquest pensar en equip, que li dic”; “considero que en el moment que tingui la primera nòvia, comences a guiar-te una mica en viure una mica el moment”*) i, paral·lelament, formar part d’un projecte laboral amb perspectives de futur (*“Trobar la primera feina que quan la tinguis perspectiva de... em puc quedar molts anys aquí, i ben a gust”*). Tot i això, la missió que té l’heroi compta amb un personatge que encarna una figura ambivalent, ja que fa d’oponent i alhora d’ajudant: les amistats. Són una figura que s’entén que, per tal d’aconseguir les qüestions principals –feina i parella– poden resultar un entrebanc, però que, alhora, renegar de les amistats suposaria un petit fracàs en la missió de ser una persona completa (*“No és que els amics deixin de tenir la prioritat però la nova família abans no existia i s’emporta el primer lloc. Per tant, vulguis o no, cau més endarrere.”; “aquest pensar en equip, que li dic. No canvia moltes coses de la meua vida d’ara, però sí això de bueno, el que t’acabo de dir. El pensar en equip i... etcètera. Però no deixaria de... les vegades que quedo amb els amics, que seria un error, que molta gent comet, amb la universitat, etcètera”*). Sigui com sigui, el denominador comú en l’execució de la missió és tenir en ment el benefici del beneficiari, que és ell mateix; mirar a anys vista (*“Miro en anys vista per la paraula que has dit que m’agrada molt, per funcionalisme. Ja et dic, les hores que li poso a la universitat no són perquè al final del dia, que també, hi ha una part que sí, però és sobretot també pensant una mica en què agrairà el Nil de*

futur, d'haver treballat i no haver fet el vago. Llavors en aquest sentit si que miro en anys vista, però no miro com quan m'assenti en una feina i digui, no, això és el que vull").

e) Sanció: Un cop assolida la missió, consistent en haver aconseguit l'èxit tant laboral com sentimental, reentendre les prioritats i compartir la vida amb una altra persona, la sanció positiva és *"l'assentament, que és quan deixaràs de provar moltes coses que proves ara no?"* (*"Temps lliure sense voler dir que no tens llibertat, perquè realment, si estàs a gust, afecta. Òbviament has de deixar moltes coses a part però és la teva família, en teoria, òbviament potser hi ha gent que no està a gust, però és el teu món, no? És com que canvies de món una mica. Que no té per què ser negatiu, al revés, en teoria ho fas perquè és una millora. Potser no canviar de món està molt bé, estàs supercontent amb el món, però te n'adones que el mateix món d'amics, etcètera fins als 50 anys no té sentit i en algun moment has de canviar i... seria aquest canvi de món, que exactament no té per què tenir res negatiu").* L'assentament comporta la recompensa per tots els sacrificis que s'han fet durant les etapes anteriors (*"I et lliga, però tampoc és algo molt negatiu perquè realment si estàs content amb la feina que tens, realment creus que et portarà l'estil de vida que vols i tot, doncs és aquest assentament, no negatiu... aquesta obligació principal, no sé com dir-ho").*

4.2.2. Quadrat lògic.

Els principals valors que es veuen representats en la narració són els principals valors que es veuen representats en la narració són els d'èxit i fracàs. Es tracta d'un relat on es van adquirir habilitats per tal de tenir un reconeixement, tan propi com de l'Altre. El fracàs, tot i aparèixer de manera subjacent no es té en compte, sinó que es reconceptualitza com a una nova capacitat

Èxit	Fracàs
No fracàs	No èxit

La narració és una transformació de l'estat de no èxit a èxit. De reconeixement.

4.2.3. Ús de metàfores.

a) Créixer: *“El fracàs m’ajuda a entendre moltes coses, i a mirar les coses amb perspectiva i a créixer com a persona”*. Resulta evident que el concepte “créixer” no s’empra d’una manera literal en el discurs. El protagonista no vol créixer físicament sinó com a persona, com a agent que actua al món. El concepte de créixer implica ser més gran, poder comprendre més qüestions i, alhora, ser més visible. Tenint en compte que la seva missió és esdevenir completat, es pot establir una relació directe entre el fracàs i créixer: el fracàs manifesta que hi ha alguna carència per la qual no s’ha pogut assolir un objectiu i, per tant, habilita un espai que cal treballar per tal de poder fer-se més gran, segur i eficient, és a dir, créixer.

b) Equip: *“Enlloc de pensar en equip, com havia dit abans és jugar en equip ja. No? Et tanques molt més en la teva vida amb la parella, com ho entenc jo, eh! Sobretot també el compromís familiar amb l’altra família, amb la de la teva parella”*. La metàfora de l’equip surt de manera recurrent quan es projecta la narració futura. El concepte d’“equip” evoca una sèrie d’atributs relacionats amb la col·laboració i l’assistència mútua. L’equip és una entitat que està per sobre dels seus integrants discrets, de manera que es veuen subjugats al benefici comú, deixant de banda les aspiracions individuals. Quan al discurs s’equipara la parella a un joc en equip, es deixa entendre que hi ha un projecte comú entre iguals per tal d’aconseguir un objectiu consensuat.

c) Assentament: *“Una feina que et permeti tenir la qualitat de vida que tu vols o el tarannà de vida que tu vols, no? I li he dit a aquesta nova etapa: assentament, que és quan deixaràs de provar moltes coses que proves ara no? Tens més riscos, no pots dir deixo la feina i vaig a provar una altra cosa”*. L’assentament té una connotació de tranquil·litat. També evoca la noció de comoditat i de sedentarisme. De tenir a l’abast tot allò que es necessita tenir per tal de, no només sobreviure, sinó de disposar de qualitat de vida. Es refereix, alhora, a una posició estàtica, des de la qual es pot tenir el control de tot allò que hi ha al voltant.

4.3. Subjecte 3. Dona, 25 anys. Graduada en Traducció i Interpretació. Professora de Francès.

4.3.1. Fases narratives i rols narratius.

a) Dislocació: Es dóna de manera completa a partir del capítol número cinc, tot i que anteriorment hi ha alguns indicis que l’anticipen. El subjecte dislocat és la protagonista i

l'agent dislocador és la intensitat, que l'encarnen les figures dels pares i de la parella. (*"jo estava superenamorada i vaig viure unes emocions superintenses, tant cap a bé com cap a malament... Bueno, potser podria posar com a títol intensitat, més que inestabilitat, (...) intensitat és que estàs en un extrem llavors, estar en un extrem és una mica inestable. Pot ser? I bueno, això. Van empitjorar totes les relacions: amb el meu pare, amb la meua parella i aquestes coses"*). Els motius de la dislocació són que se sentia absorbida per la parella, cosa que generava una dependència que inhibia la seva voluntat (*"Jo no podia dir que no quan em deia de quedar. Encara que m'anés malament, no sé... tingués un examen, fos el que sigui, m'és igual"*), i el control que volien exercir els seus pares sobre ella, que connota opressió (*"Bueno, els meus pares una mica malament. Estan molt a sobre, controlen molt"*). Tanmateix, la pròpia protagonista actuava com a contrafocalitzadora (*"I ell tornava sempre i jo acceptava. No sé per què... jo què sé... perquè estava enganxada, m'imagino"*).

b) Contracte: Se'l proposa a si mateixa i, tot i que no s'evoca de manera explícita, consisteix en sortir de la situació de dislocació, tant a nivell físic –moure's a un altre lloc– com a nivell simbòlic –reestructurar les seves prioritats– per tal d'escapar de d'una opressió que l'alienava, que no la deixava ser ella mateixa (*"Doncs jo sabia, no sé per què, jo sabia que havia d'anar-me'n, perquè... suposo que no, no aguantava gaire més. No estava gens bé... jo, jo sabia que havia de prendre aquesta decisió, (...) encara que jo fos lo més indecís i insegur del món que jo em creia així, però estava segura d'aquesta decisió. Llavors no em va costar prendre-la i... cap endavant"*). Tot i que no s'explicita, s'entén que els agents de la dislocació –pares i parella– actuen en aquesta ocasió com a contraproposants.

c) Competències: Per tal de deslliurar-se de l'opressió, l'heroïna se sent amb el deure de marxar físicament de l'espai que habitava (*"Era com si sapigués que havia d'anar-me'n"; "o sigui, no sabia com canviar les coses perquè fossin a millor sense marxar"*) i assolir capacitats tant de poder (*"descobreixo que soc valenta en realitat que puc fer les coses perquè jo tenia molta inseguretat i aquí descobreixo que en realitat soc valenta. I... sobretot això, la valentia en aquesta etapa... Sí, una mica d'empoderament"*) com de saber (*"va ser com descobriment, una mica de mi mateixa i jo vaig sentir el que era sentir-me una mica lliure. Vaig aprendre molt, en molts aspectes"; "tot el que havia viscut a casa era la meua normalitat i al sortir d'això i viure en un altra casa i veure un altre estil de vida diferent al que jo tenia d'exemple, tot això em va obrir els ulls perquè, no sé, era un estil de vida que a mi em cridava l'atenció i en el que jo encaixava"*).

d) Execució: L'heroïna es topa amb entrebanca a l'hora d'assolir la seva missió, encarnats pels antagonistes que, de nou, són l'antiga parella i els pares. Paral·lelament, apareix un oponent, l'ansietat, que dificulta aconseguir l'objecte desitjat, l'alliberament (*"els 23 anys van ser els que pitjor ho he passat. Perquè... bueno, jo no sabia què em passava en aquell moment però... bueno tenia una ansietat brutal. Jo en aquell moment no sabia que era ansietat, jo pensava que m'estava tornant boja, saps?"*). Tot i això, l'heroïna compta amb les figures de la meditació (*"és difícil, i això cada matí... però bueno, la meditació m'ha ajudat molt, la veritat"*) i del trasllat de casa (*"prenc distància dels meus pares, perquè em vaig mudar, ja no estic a casa els meus pares, i llavors és això, guanyo una mica en independència un altra cop i em trobo més"*), que actuen com a ajudants.

El present narratiu del relat es troba en aquesta fase, ja que no es deixa entendre que l'objectiu hagi estat del tot assolit. Per tant, en els capítols següents es projecta un self que s'assimila bastant a aquell que adquiria competències, que gaudia de llibertat i de ser ella mateixa (*"Doncs mira, dels 25 als 30, descobriment. Viatjaré tot el que pugui, descobriré nous... tot el que em queda per conèixer, que és molt, moltíssim. Continuaré treballant en mi mateixa, sobretot amb el tema de... sentir-me bé sola, i no necessitar algú, ni... bueno, això"*).

e) Sanció: La recompensa per haver assolit la missió proposada és aconseguir una identitat relaxada (*"espero com no donar tanta importància a les coses i viure més relaxada, sí, crec que l'Ari de 40 anys trobarà una mica la tranquil·litat"*), que hagi deixat enrere allò que la subjuga i reflecteixi el que l'heroïna realment és o serà. (*Crec que l'Ari dels 40 anys estarà contenta de ser com és, saps? Que ja ho estic però hi ha coses que encara no. Llavors crec que serà valenta i... que serà més constant, que tindrà més clares les seves coses, i es prioritzarà més que abans, i això*).

4.3.2. Quadrat lògic.

Els principals valors que es veuen representats en la narració són l'opressió i la llibertat. Tot i que es parla de manera explícita de la llibertat, s'entén com a un estat efímer, ja que el veritable objectiu de la protagonista és deslliurar-se d'allò que tan mal li ha fet. Així ho deixa entendre quan es projecta en el futur amb conceptes com tranquil·litat, relax o esforçar-se i millorar.

Opressió	Libertat
No llibertat	No opressió

La narració és una transformació de l'estat d'opressió a no opressió. D'alliberament.

4.3.3. Ús de metàfores:

a) Camí i pasitos para adelante: *"No ho sé, perquè he tirat una mica amb el camí que volia, he trobat coses, he investigat una mica, amb el que podia fer"; "doncs un altre cop pasitos para adelante. Bueno, sento un altre cop, reconeixo el que vaig sentir quan esta d'erasmus".* Caminar per un camí implica seguir una ruta assenyalada, per on cal caminar i resulta segur. També porta d'un lloc a un altre, i s'entén com una via per la qual s'hi va a peu, on l'única força amb la que es compta per avançar és la de les pròpies cames. En aquest cas, la metàfora d'avançar pel camí porta a identificar que es pren una direcció i, a més, aquesta és la que s'escull, no com es feia mentre s'estava dislocat.

b) Tòxic: *"Perquè va ser supertòxica la relació que vaig tenir i ho vaig passar supermalament, me'n recordo, o sigui, sí. Em va donar el primer atac d'ansietat arrel d'una moguda amb el meu pare i comença a petar la cosa una mica".* La toxicitat evoca una idea de indesitjable, de nociu per a la salut, que va més enllà de sensacions o emocions, que té un caràcter negatiu de manera que es pot observar de manera objectiva. S'entén la relació de parella, doncs, com una qüestió verinosa, per la qual cal un antídoto extern o, sinó, acabarà passant factura a l'organisme.

Obrir els ulls: *"tot això em va obrir els ulls perquè, no sé, era un estil de vida que a mi em cridava l'atenció i en el que jo encaixava".* Tenir els ulls tancats implica que hi ha una part d'un mateix que no s'està fent servir, que ha perdut tota utilitat. El fet d'obrir-los, evoca la idea de reconexió amb la pròpia naturalesa, que disposa d'un sentit que estava tapat, fosc. En aquest cas, obrir els ulls és la possibilitat de descobrir tota una nova sèrie d'opcions que, anteriorment, ni tan sols es podien percebre.

4.4. Subjecte 4. Dona, 21 anys. Estudiant de Màrqueting.

4.4.1. Fases narratives i rols narratius.

a) Dislocació: Tot i que anteriorment apareixen alguns elements que podrien ser un motiu de dislocació –com pot ser el capítol 7, que s’anomena “merda d’època”–, la narració no explicita que hi hagi una dislocació fins al capítol 8, on es presenta la pregunta sobre què vol fer la protagonista –subjecte dislocat– amb el seu futur i se li trenquen les expectatives més immediates (“La 8 és “què faig ara”. És el moment que s’acaba la sele i has de decidir el teu futur i aquí és el moment on hi ha tinc responsabilitats, que tens 17, 18 anys, què haig de fer ara. Però tampoc em va costar molt per que vaig treure molt mala nota a la sele i tenia molt poques opcions, així que, però bueno. Jo volia entrar a una uni i no vaig entrar perla nota de la sele”). Per tant, l’agent dislocador és la nota de la selectivitat. Es tracta, doncs, d’una dislocació que té a veure amb la idea que el subjecte s’entén com incomplet, i entén que ha de fer una sèrie d’accions per tal d’aconseguir les seves aspiracions.

b) Contracte: Es dona de manera implícita durant la narració, tot i que al final, quan s’interpel·la a la narradora, enumera algunes qüestions que van relacionades amb una identitat exitosa, que assoleix els seus objectius i viu d’acord amb els arquetips socials. Exemples d’això són la voluntat de crear una marca personal en el futur, crear una família i tenir una bona situació econòmica (“Després d’aquests 3 anys d’estar a una empresa, crear la meva marca, el meu negoci (...) o sigui, m’encantaria poder muntar el meu negoci, la meva marca”; ojalà tingués estabilitat amb la meva parella per als 29, 30 casar-me. Jo abans dels 32 vull tenir dos fills (riu) per ser mami joven i per que m’encanten els nens. M’encantaria als 32 anys tenir dos fills. No sé, és com tenir l’edat perfecte per tenir fills. O sigui als 28-29-30 començar a voler crear una família, si tinc la sort de tenir parella en aquell moment. La meva marca ja anirà superbé i la situació econòmica per poder crear aquesta família). Per tant, hi ha una autoproposició on una part de la protagonista –la que pensa a llarg termini– actua com a proponent del contracte, mentre que una altra part de la protagonista –la que pensa a curt i mitjà termini– pren el rol de destinatari.

c) Competències: Les competències que l’heroïna ha d’assolir van relacionades amb tot allò necessari per tal d’aconseguir aquesta identitat exitosa. Per tant, tenen a veure principalment amb el saber i la formació (“els pròxims 2 anys que serà... es diu formació, vale? Que vull fer varios cursos. Perquè o sigui jo ara he fet màrqueting però engloba milions de coses, llavors vull com especificar-me en àmbits. Que un és a nivell de moda, jo vull fer un màster o un curs, depèn de la Uni on ho faci que és d’aplicar el màrqueting a la moda, o sigui a empreses de

moda. I també un curs de disseny gràfic, perquè crec que per ser community manager a les reds socials i tot, has de saber molt de disseny”). Tanmateix, la narradora també exposa altres experiències que considera necessàries per tal d’assolir aquesta identitat, i que tenen a veure amb diferenciar-se de la resta; en tenir una formació més enllà d’un saber específic i créixer com a persona. Es tracta, doncs de capacitats relacionades amb el poder, com per exemple obrir-se de mires o viatjar (*“I entre ells el meu nòvio que m’ha ensenyat molts valors que jo no tenia, és com que en aquesta etapa he crescut com a persona, en plan d’obrir la meva ment, de fer coses que mai hauria fet per prejudicis o per lo que sigui, no sé, com nous valors i m’ho ha ensenyat la gent que ens hem ajuntat en aquesta etapa”; “i vull com un any de la meva vida, el que et deia de l’any que ve, de fer el que a mi em surti d’allà i no haver de seguir la línia de la societat, saps? Pues fer una mica així (mou el braç) i tornar”*).

d) Execució: Es tracta d’una fase projectada, ja que des del present narratiu encara no s’ha assolit. L’agent, que és la protagonista, compta amb el suport de la seva parella, que actua com a ajudant (*“el meu nòvio que m’ha ensenyat molts valors que jo no tenia, és com que en aquesta etapa he crescut com a persona”*). L’execució consisteix en portar a terme totes aquelles accions que la protagonista entén com a exitoses, que faran que el seu camí cap a la situació projectada amb quaranta anys sigui el que s’ha marcat al contracte (*“una família, bueno, espero tenir una família, res. Com molt madura en aquests aspectes. A nivell laboral haurà canviat tot molt”*). També s’identifica com a oponent la inseguretat, que l’encarna la figura del COVID-19, un tema que estava molt present durant el moment de la narració (*“també incertesa de no sé, a mi el que m’amoïna d’aquesta etapa és, no sé... o sigui si em diguessin el 5 de juny es pot fer tot, o igual el 17 de juliol, m’és igual, encara que sigui una data d’aquí molt. Això d’ara una setmana, ara no sé què, ara no sé quantos, o sigui tot això ara és com si us plau, que siguin clars. Òbviament, no poden perquè no ho saben. Però això el que a mi em crea aquesta incertesa de, si us plau, digueu-m’ho tot clar. O sigui, digueu ara si obrireu les estacions l’any que ve”*).

e) Sanció: Una vegada assolida aquesta identitat exitosa i haver completat la missió, la sanció serà la de tenir una vida estable (*“tenir una estabilitat en la feina i amb la família i tot, òbviament”*) i tenir responsabilitats que en l’actualitat no es tenen ni es desitgen (*“jo ho veig molt a que ara ningú depèn de mi, ni jo de ningú això comporta que puc prendre decisions només pensant amb mi, fent lo que vulgui i quan tingui 40 anys, pues no (...) ara puc definir molt més cap on vull anar que quan tingui 40 anys que pot ser no podré arriscar tant, imagina’t que no m’agrada la meva marca i em vull fer bombera pues ja no puc, els fills que tingui aleshores dependran de mi”*).

4.4.2. Quadrat lògic:

Els principals valors que es veuen representats en la narració són l'èxit i el fracàs. No es demostra un interès especial en el futur a llarg termini, però ni tan sols es contempla la possibilitat del fracàs. L'èxit, doncs, tant subjectiu com social, és un denominador comú que per tal d'assolir-se cal complir la missió.

Èxit	Fracàs
No fracàs	No èxit

La narració és una transformació de l'estat de no èxit a èxit. De reconeixement.

4.4.3. Ús de metàfores:

a) Centrar-se: *“O sigui vull estabilitat i centrar-me, que no dic que no estigui centrada, però. O sigui que jo amb 40 anys no puc plantejar-me si me'n vaig un any a la Cerdanya o no”*. Allò que es troba al centre, és més difícil de moure i no es veu exposat a tants perills com el que es troba a la perifèria. És estable, immòbil i segur. La idea que un subjecte, en aquest cas la protagonista projecti el seu futur com a centrat, implica que entén la seva situació futura d'acord amb aquests paràmetres.

4.5. Subjecte 5. Home, 27 anys. Graduat en Fisioteràpia.

4.5.1. Fases narratives i rols narratius.

a) Dislocació: El protagonista es troba en un estat inicial, del qual s'assenten les bases a partir del capítol “ESO”, on ell mateix s'autodenomina com *“un rebelde sin causa”*. Aquest punt de partida es caracteritza pel conflictes relacionats amb el món acadèmic, (*“vaig generar una problemàtica bastant gran al col·legi, era un noi bastant problemàtic, era baruller, tenia molt de temperament”*), per repetir curs i les inseguretats i pors relatius als judicis del pare (*“que jo repetís i decepcionar-lo era algo que a mi em feia pànic, pànic”*) i, posteriorment, durant el període “Batxillerat”, tot i que es manifesta un interès creixent per les qüestions acadèmiques, la conflictivitat segueix present amb les figures que representen el poder (*“vaig tenir un conflicte bastant gran amb la cap d'estudis i era una dona que jo amb ella no em portava (...) i*

ella em va dir tu no pots anar a la universitat. A més no estàs preparat, crec que et ve gran, a mi em va fer molta ràbia). Es tracta, doncs, d'un punt de partida on l'heroi es troba alienat per les obligacions; una situació que vol revertir.

La dislocació apareix quan, durant l'etapa del Grau d'esports té el primer contacte amb el món del surf i en base a això, reestructura les seves prioritats i aspiracions (*"vaig conèixer uns amics, que un és el Dani, que em va ensenyar que em va portar al món del surf. El món del surf, m'ha canviat absolutament tot objectiu de la meua vida i m'ha fet trencar amb moltes coses que no esperava mai trencar, com amb parelles, amb treballs, etcètera, m'ha creat una inestabilitat bastant gran això del surf"*). L'agent dislocador l'encarna un dels amics que coneix en aquell període, el Dani, mentre que el subjecte dislocat és el propi protagonista. El focalitzador, tot i que apareix parafrasejat, no s'explicita.

b) Contracte: El contracte s'estableix d'una manera implícita i se l'autoproposa el propi protagonista. Consisteix en assolir una identitat i una quotidianitat que satisfaci el seu anhel de llibertat, de fer allò que realment el motiva i buscar l'autorealització lluny de les opressions que el sotmetien –encarnades per professors, algunes amistats o els pares–. En una primera instància s'estableix un lligam entre aquest desig d'autorealització i el fet de fer surf cada dia, tot i que el contracte, a un estrat més profund, no té tant a veure amb realitzar l'activitat concreta com amb el significat que comporta poder fer-la. El rol del contraproposant, l'adopta la parella del moment (*"alguna vegada havia sortit molt malament perquè era el compleany de la meua parella d'aquell moment i jo prioritzava el surf"*).

c) Competències: Pel que fa a les motivacions, es tracta d'una voluntat relacionada tant amb el desig (*"tenir un estil de vida que jo volia, és a dir, treballar, surfejar cada dia, amics"*) com amb el deure en relació a ell mateix i al seu propi benestar (*"me n'adono en que hi ha un punt que si no puc tenir això no puc ser feliç, vol dir que jo a Barcelona no puc ser feliç"*). Les capacitats que el protagonista ha d'adquirir per tal d'aconseguir la seva missió tenen a veure tant amb el poder –com per exemple, demostrar-se a si mateix que pot viure sol a Zarautz (*"a Zarautz m'enfrento, la meua família m'ha protegit molt, no? I allà és quan em vaig sentir sol i mai no m'havia sentit sol"*) o tenir el valor suficient com per deixar una parella o una feina que no anava relacionada amb la seva missió (*"vaig dir-me realment tot el tema econòmic no em compensa si jo no puc tenir el que de veritat estimo que és el surf i aquí entro en caos mental de si aquesta noia m'està fent bé o no m'està fent bé, perquè jo realment vull un estil de vida com el que tenia just abans de Zarautz, guanyant una mica més, com el trobo, no el trobo"*).

enlloc”)—, com amb el saber –fer un màster o saber quina és l’opció que més li convé per tal d’assolir la missió—.

d) Execució: L’etapa d’execució, el present narratiu del relat, va estrictament lligada a la de competències, ja que mentre el protagonista adquireix les habilitats necessàries per tal d’assolir la seva missió, cada vegada s’hi apropa més. Tot i això, a partir del moment on l’heroi deixa la feina al co-working, es decideix a culminar la missió amb decisió. L’execució consisteix, principalment, en deixar la parella i la vida a Barcelona i traslladar-se a Galícia, on trobarà aquesta autorrealització (*“ell se’n va anar per les onades també, és un forofu del surf també i em diu, jo necessito una persona que m’entreni, que surfegi amb mi i que viatgi amb mi a les carreres, clar, en aquell moment dic perfecte. Aleshores deixo el màster, me’n vaig a Galícia i Galícia significa tenir que deixar la Lucía, perquè ella no vol saber res de Galícia, perquè fa mal temps i tal i me’n vaig. I a Galícia de puta mare”*).

A nivell de rols narratius, la Lucía actua com a oponent, ja que dificulta l’execució del personatge; el pare actua com a antagonista, perquè, encara que sigui a nivell simbòlic, té uns interessos contradictoris amb els del protagonista (*“Jo és allà on em sentia bé, però també s’ha de dir que el meu pare influeix molt en això perquè el meu pare és com jo però ha fet de Lucía, és a dir, el meu pare ha decidit la Lucía en comptes del surf, però ell moltes vegades em diu, t’has de centrar”*). Amics, familiars i, especialment els cosins, prenen un rol d’ajudants i, finalment, el beneficiari és el propi protagonista.

e) Sanció: La sanció per haver aconseguit la missió d’autorrealitzar-se i aconseguir aquest anhel de llibertat és centrar-se i aconseguir estabilitat d’acord amb els propis valors i aspiracions (*“per a mi centrar-me, és agafar una mica d’estabilitat, és saber, on et vols quedar, o, a quin lloc vols estar, tenir un treball que et permeti viure el teu dia a dia, sense mancances i algun capritxet i, bàsicament, això, quedar-te, establir-te un lloc i no tenir el cap està pensant ara aquí, ara allà, ara a l’altre lloc, enfocar-te, no sé si m’entens”*). Paral·lelament, haver estat conseqüent amb si mateix, comportarà, a la llarga, mantenir les prioritats que el defineixen i que no vol perdre: surf, amics i família.

4.5.2. Quadrat lògic:

Els principals valors que es veuen representats en la narració són la llibertat i l’opressió. Es planteja un estat inicial on el protagonista està subjecte a moltes qüestions que no el permeten fer allò que vol ni ser qui és. La llibertat, encarnada principalment pel surf, els amics

i la família, sempre han estat una prioritat. A diferència del principi, al final de la narració no hi ha cap impediment per tal que ho segueixin essent.

Llibertat	Submissió
No submissió	No llibertat

La narració és una transformació de l'estat de submissió a llibertat. De revolució, en aquest cas, contra allò que no l'ha deixat gaudir de la seva llibertat.

4.5.3. Ús de metàfores:

Totes tres metàfores apareixen principalment en la projecció cap al futur. Es tracta, seguint les idees de Lakoff i Johnson (1980) de conceptes relacionats amb el poder, la estabilitat i allò predictable.

a) Centrar-se: És un terme que apareix fins a dotze vegades en tota la narració. Allò que es troba al centre, és més difícil de moure i no es veu exposat a tants perills com el que es troba a la perifèria. És estable, immòbil i segur. La idea que un subjecte, en aquest cas el protagonista projecti el seu futur com a centrat, implica que entén la seva situació futura d'acord amb aquests paràmetres.

b) Equilibri: També apareix repetidament durant el relat; dotze vegades. L'equilibri té a veure amb la virtut, amb la manca d'excessos i la compensació entre variables. Implica, per necessitat, estar al centre. Per tant, si el subjecte, que ja s'ha situat al centre també s'entén a si mateix en equilibri, es veurà amb la quantitat idònia, ni excessiva ni per defecte, tant d'activitat com de recursos.

c) Sòlid: *"jo sóc una persona, que des de petit, he dit que volia tenir fills, vull nens i un cop tens aquestes coses suposo que has d'estar bastant sòlid"*. En la línia de les dues metàfores anteriors, es planteja el futur on es tinguin fills d'una manera sòlida, inamovible i immòbil. Allò sòlid no es trenca ni té fissures, sinó que manté la seva unitat per definició.

4.6. Subjecte 6. Dona, 59 anys. Pedagoga. Treballa a justícia juvenil.

En el cas de la subjecte 6, hi ha dues narracions clarament definides. La primera s'inicia al capítol 3 i finalitza al capítol 9 i la segona comença al capítol 10 fins al final del discurs.

Primera narració

4.6.1. Fases narratives i rols narratius

a) Dislocació: La dislocació de la narració no apareix de manera explícita durant el discurs. Es poden fer multitud d'hipòtesis sobre si la narradora l'ha omès voluntàriament o simplement no s'ha explicat perquè no identifica un fet concret com a dislocació, però se sobreentendrà que, tal com acostuma a succeir a les autonarracions, el subjecte dislocat és la protagonista quan visualitza la identitat o característiques principals que vol encarnar com a individu. En qualsevol cas, en tant que narradora, actua com a contrafocalitzadora de la dislocació.

b) Contracte: L'estableix l'heroïna amb si mateixa, i la missió consisteix en assolir una identitat que sigui rellevant, que no passi desapercebuda. Això es pot apreciar de manera explícita en diversos moments del relat (*"amb el meu grup d'amigues, que érem noies, érem una mica importants. No et puc dir líders, però sí que formàvem part del grup de persones més important del curs. Que per mi això sempre ha estat important, perquè així com a l'escola, que no t'ho he dit abans, jo sempre estava ficada amb totes les històries que feia l'escola, festes i organitzacions, aquí al COU doncs vam fer la revista, vam fer la festa de final de curs... o sigui estàvem molt ficades amb tot això..."*), i també es pot entreveure a través del tipus de fets que s'assenyalen com a "importants", com pot ser el pas per la universitat (*"ho diuen el professors, va ser un grup molt important en aquella època, vull dir és un grup que va deixar petjada, saps?"*) o la militància (*"és important perquè allà vaig començar a militar en el moviment antimilitarista, perquè com la gent feia la mili (...) que jo vaig dir aquí em de fer alguna cosa"*). La figura del contraproposant, l'encarna un món que és opressor, que vol mantenir el seu poder i que posarà traves per tal que l'heroïna pugui sobresortir o ser agent d'algun canvi.

c) Competències: Per tal de preparar-se per al seu objectiu, la protagonista té la voluntat i el deure d'assolir una sèrie de capacitats lligades al saber, com pot ser anar a la universitat, debatre, conèixer l'altre gènere o assistir a reunions i activitats per a estar preparada (*"És una època molt, molt intensa i jo penso que vam estudiar molt, vam aprendre molt, però va ser una vivència molt important", "però sobretot vam descobrir allà la sexualitat, directament. O sigui que ens vam... bueno, vam tenir les primeres relacions sexuals, els primers enamoraments, va ser... aquí sí que va ser molt heavy, molt intens, però va ser molt xulo, jo recordo que vaig*

disfrutar molt”; vaig estar en contacte amb aquest moviment que teníem doncs reunions setmanals, activitats, compromisos, estàvem en el món de la pau”). També s’assoleixen capacitats relacionades amb el poder, com per exemple la capacitat d’aprendre a dir que no (“en aquella època no m’atrevia a dir que no a la gent... Vaig aprendre a dir que no dient-li a ell que no”) o de controlar els alumnes d’una classe, referent a l’espai laboral de l’heroïna (“nanos amb problemes molt greus. Jo en tenia 7 o 8 a la classe i em va costar una mica controlar-los però vaig aprendre bastant, però va ser dur”). Aquestes competències li permeten no fer-se petita davant de les situacions que es troba, reafirmar-se i, per tant, poder “deixar petjada” per allà on passa. Durant el relat també s’enumeren una sèrie de vivències preparatòries que se sobreentén que, amb el pas dels anys, l’ajudaran a assolir la seva missió (“I molt... sí, sí, Va ser una època de tenir relacions amb dos nois, llavors amb un altre, exercicis espirituals i escapar-nos per la part de darrere de la casa i trobar-nos amb un altre noi”; “Aquí és on vam tenir els primers problemes perquè ens vam enamorar del mateix noi. Sí, és la part negativa d’aquesta època. Ens vam enamorar del mateix noi, després ja no, després ja vam... cada una tenia el seu, però sí que vam viure molt juntes tot això amb els pros i contres”).

d) Execució: L’execució passa pel fet que la protagonista marqui la diferència i sigui reconeguda com a important i rellevant, ja no només pels altres, sinó per ella mateixa. L’acció es centra en lluitar contra allò que és injust per tal de tenir un reconeixement tant intern com extern (“lluitar perquè els nanos no haguessin d’anar a la mili. Pensa que jo vaig estar amb el moviment de la insubmissió, posteriorment. Però en aquella època vaig entrar en activitats polítiques i militants”; “Perquè és una relació amb els nanos molt directe, però tampoc estàs... diguem que no hi ha la part punitiva que ha de tenir un educador d’un centre”). Cal destacar el doble paper que interpreten els fills en la narració: d’una banda, actuen com a oponents, ja que el seu naixement implica que l’heroïna s’hagi d’apartar de la tasca que estava portant a terme (“Sí que és cert que vaig continuar militant però cada vegada menys, però em dedico plenament als meus fills”), i s’hagi de reinventar per tal de seguir executant la seva missió. La tasca a través de la qual es pretén aconseguir la missió és la implicació total en l’educació dels fills, de manera que també actuen com a beneficiaris (“Clar, jo estava totalment implicada, vaig estar a l’AMPA de la guarderia, anàvem als partits, vaig estar a la junta del bàsquet. O sigui, una mica vaig continuar fent el mateix, jo crec que va amb el meu caràcter. Però a més a més, tots aquests amics que t’he dit els conservo a tots, des dels primers novios, als amics, les amigues, els nòvios, jo em veig amb tots i parlo amb tots, o sigui que necessito temps per moltes coses. Evidentment prioritzant els meus fills”). La feina, la parella i la militància actuen com a ajudants, ja que són figures que afavoreixen que l’heroïna se senti segura, forta i capaç

per a aconseguir ser rellevant. Finalment, l'estrès actua com a antagonista, ja que fa que la protagonista s'hagi d'apartar del seu objectiu estant de baixa (*"Però t'haig de dir que vaig agafar un estrès. O sigui en aquesta època vaig agafar un estrès important que vaig estar deu mesos de baixa perquè volia abarcar tantes coses que vaig petar"*).

e) Sanció: La sanció té a veure amb dues qüestions principals. Com a recompensa per haver estat important, activa i rellevant, en la vessant política, aconseguix la insubmissió del servei militar (*"Amb lo de la mili jo em vaig tirar de cap i la insubmissió la van aconseguir perquè vam lluitar molt. I vam lluitar molt. Vull dir que vam fer campanyes molt importants. Va ser molt intens. Vull dir que jo vaig estar a primera fila"*) i en la vessant personal, la bona relació amb les persones de la seva feina, el benestar del seu entorn immediat i la continuïtat de les relacions d'amistat que s'han construït durant el pas dels anys (*"I ara no em barallo amb ells, ara els ajudo. Més que res els ajudo amb la seva situació, els hi haig de dir, escolta'm que el jutge et ficarà en un centre, però la relació és molt positiva"; "Van ser cinc anys que a part de passar-m'ho molt bé vaig conèixer amics que encara som amics. En especial un d'ells és molt amic meu, som íntims. Som 4 o 5 que mantenim la relació"*).

4.6.2. Quadrat lògic.

Els principal valor que es veu representat en la narració és el poder, que es materialitza en la influència. Entenent la influència com una manera d'exercir el poder, tota la trama tracta l'impacte que tenen certes coses sobre l'Altre i el reconeixement que aquest impacte comporta.

Influent	Influït
No influït	No influent

La narració és una transformació de l'estat de influït a influent. De visualització d'un mateix, de reconeixement.

Segona narració

4.6.3. Fases narratives i rols narratius

a) Dislocació: Al marit li diagnostiquen pàrkinson i moren els pares (*"han passat coses molt importants a la meva vida. I és que han mort els meus pares. Els meus dos pares, (...) i li van*

diagnosticar al meu marit el pàrkinson. Li van diagnosticar un pàrkinson amb demència”). Els subjectes dislocats són els pares i el marit, els agents dislocadors són el càncer i el pàrkinson, respectivament i la focalitzadora és la protagonista.

b) Contracte: El contracte se'l proposa l'heroïna a si mateixa, i consisteix en cuidar-se a si mateixa i reentendre les seves prioritats vitals. Hi ha una part de la protagonista que actua com a contraproposant, la que no vol renunciar als somnis que l'heroïna, abans de ser dislocada, tenia (*“t'has convertit en una cuidadora d'una persona malalta, i això va ser, si ara tinc 60 doncs als quaranta i pico d'anys. Va ser dur, va ser un moment dur, eh. Va ser difícil. Clar, nosaltres teníem molta idea de grans tornar a fer el que havíem fet de joves, viatjar en furgoneta, viatjar pel món sense hotel ni res, que a nosaltres ens agradava molt. I clar, vaig dir, ostres, s'ha acabat tot això, no?”*).

c) Competències: Les motivacions van relacionades amb l'obligació de viure en la situació que ha provocat la dislocació. Per extensió, les capacitats necessàries per a assolir la missió estan relacionades amb l'obtenció de coneixement per tal de poder adaptar-se a la situació que el marit tingui pàrkinson (*“estic a l'associació de familiars de malalts del pàrkinson, aquí a Osona estic a la Junta de malalts d'Alzheimer i d'altres malalties. Vull dir, continuo, sobretot, perquè m'han ajudat molt, m'han ajudat moltíssim”; “jo em vaig informar de tot, jo volia saber el que podia passar”*).

d) Execució: L'execució passa per que l'heroïna segueixi les indicacions de la Junta, que es fonamenten en què *“el cuidador s'ha de cuidar”*, passi temps amb el seu marit i tracti de *“viure el dia a dia”*. El beneficiari és ella mateixa i el seu marit.

e) Sanció: Un cop aconseguit l'objectiu de cuidar-se a si mateixa i reestructurar les seves prioritats, la sanció apareix en forma de temps lliure i estabilitat (*“estabilitat, penso que és un moment d'estabilitat. 60 anys, vull dir que ja és un moment de dir, estic bé, estic tranquil·la, no haig de buscar nòvios ni feina ni res. Els nens estan bé o sigui que estic tranquil·la”*). Desapareix, doncs, la necessitat de ser rellevant i important de la primera narració. Ara ja ho és per obligació.

4.6.4. Quadrat lògic.

Els principal valor que es veu representat en la narració és el poder que, de nou, es materialitza en la influència. Tanmateix, a diferència de la narració anterior, en aquesta el poder s'exerceix en contra de la protagonista.

Influent	Influït
No influït	No influent

La narració és una transformació de l'estat de ser influent a ser influïda. De desempoderament i, per conseqüència, de responsabilitat.

4.6.5. Ús de metàfores:

Deixar petjada: “vull dir és un grup que va deixar petjada, saps? Per les persones que hi havien. I els professors encara se'n recorden de nosaltres”. La petjada és un senyal que indica que algú ha passat per algun lloc, i que aquest pas destaca per sobre d'aquells passos que no han deixat marca. Una petjada, tot i no ser reconeixible, actua com a avís i com a model. S'entén, per tant, que aquest grup va ser rellevant, va destacar i servia com a model per a les futures generacions que els professors es trobarien.

Purificació: “els meus pares ens van portar a Montserrat per dir aquestes nenes han viscut massa intensament aquest any que les hem de portar a un lloc que les purifiqui, casi en broma, però necessitàvem una mica de tranquil·litat”. La purificació està associada a l'acte d'extreure els elements nocius d'alguna cosa; en aquest cas, d'una persona. Com que hi ha una referència Montserrat, es pot entendre que es tracta d'una purificació en sentit religiós i moral, i per tant, es subsolen aquells pecats que la doctrina catòlica estableix com a nocius o incorrectes. Se sobreentén que els subjectes que han de ser purificats tenen alguna mancança o excés que cal que sigui corregit.

Bogeries: “Sí, sí sí. De bogeries moltes, jo recordo pujar el passeig de gràcia de Barcelona totalment beguda (riu)”. Les bogeries s'associen a allò que està fora de la normalitat, que és propi de persones que no estan es plenes condicions mentals per a portar una vida normal. En aquest cas, s'agafen els atributs de les persones boges i s'equiparen a unes conductes sancionables, dubtoses de la seva racionalitat. Per tant, es fa referència a un estat de manca

de raonament però que s'entén d'una manera divertida i acceptada, com a mínim per la narradora.

4.7. Subjecte 7. Dona, 55 anys. Funcionària de la Generalitat.

4.7.1. Fases narratives i rols narratius

a) Dislocació: Tot i que apareix un antecedent de la dislocació al primer capítol (*"Perquè en el fons jo crec que el fet que de petita tingués tant aquesta sensació de jolin, és que es fiquen molt amb mi i tal, crec que després em va ajudar sempre a lluitar per que volia, no? I un cop vaig descobrir que podia dir el que pensava i que tenia més llibertat, sí que ha tingut influència en la meva manera de ser"*), la veritable dislocació es dona en el moment on, un cop ja s'ha assolit el que la narradora anomena *"llibertat para los parámetros de la época"*, la protagonista –que és el subjecte dislocat–, s'adona que no pot fer allò que ella vol i, per extensió, no és feliç (*"em sobrava que me sometieran, así, lisa y llanamente"*; *"Llavors clar, quan estàs molts anys així, perquè arribar a casa vol dir estar constantment o estar callada per no barallar-me o barallant-me, no he fer mai vacances on jo volia, no fer moltes coses que a mi m'agradava fer"*). Es tracta, doncs, d'una situació de dislocació on la protagonista, que també actua com a focalitzadora, pren consciència que no té el poder sobre la seva vida, i que està alienada (*"Jo crec que en aquell moment no era dueña de la meva vida, sinó que me dejaba llevar por las circunstancias (...) los padres dicen que tienes que ir, pues iba, a la feina em deien que havia de fer això, ho feia. No sé, em deixava portar. Feia moltes coses que no volia fer, moltes, moltes"*). L'agent dislocador no és un personatge tangible, sinó que es pot identificar en les conductes opressores que exerceixen tant pares, com companyes d'escola com el primer marit.

b) Contracte: Se'l proposa ella mateixa i consisteix en aprendre a viure (*"Igual que quan neix un nen, no tens ni idea, al menys jo, no tenia ni idea de criar un nen, però ni idea, en absolut. I clar, amb els anys n'aprens. Pues lo mateix, a viure n'aprens"*). En aquesta narració, aprendre a viure comporta deslliurar-se de qualsevol qüestió que no permet a la protagonista actuar i viure lliurement i, per extensió ser feliç (*"vaig dir, tengo 40 años, pues quan vagi a casa vull ser feliç, i porto anys que no soc feliç i vull ser feliç. I ja està"*). El principal contraproposant és la seva parella, que l'obliga a realitzar certes accions que van en contra de la voluntat del subjecte de la narració (*"no he fer mai vacances on jo volia, no fer moltes coses que a mi*

m'agradava fer, i cada cap de setmana haver d'anar a caminar a la muntanya quan jo insistia reiteradament en que odiava la muntanya").

c) Competències: La gran majoria de competències apareixen lligades a la fase d'execució, ja que mentre l'heroïna executa la seva missió, va adquirint tot allò que li resulta necessari per a fer-ho. Tanmateix, val la pena remarcar que les motivacions de la protagonista per a aconseguir l'objecte desitjat són de voluntat (*"quan vagi a casa vull ser feliç, i porto anys que no soc feliç i vull ser feliç"*), i que d'una manera paral·lela a la trama principal –relacionada amb el seu matrimoni–, també busca una capacitació relacionada amb el saber, ja que segons es pot entreveure, la formació acadèmica li permet ascendir laboralment i, en conseqüència, tenir un millor sou i poder estar més emancipada (*"jo vaig fer el primer progrés professional, que realment em va agradar molt, i que m'ho vaig passar molt bé, que va ser quan vaig agafar un lloc amb un equip de gent, que em vaig espavilar molt, em vaig sentir molt bé professionalment. I a més a més, vaig anar a treballar fora de Barcelona, amb bombers, que era una ambient molt divertit, amb una gent que ens ho passàvem molt bé, que treballàvem com burros però l'ambient era molt bo, i jo cada vegada era com més llibre, més autònoma"*). Però també és interessant apuntar que l'heroïna desenvolupa capacitats relacionades amb el poder, com pot ser tenir el valor per divorciar-se o lluitar contra el seu exmarit per aconseguir allò que ella volia en relació als seus fills.

d) Execució: La fase d'execució s'inicia quan la protagonista decideix divorciar-se i es dona el capítol que ella mateixa denomina com a *"horrible"*. Per tal d'alliberar-se del principal sotmetiment que vivia –el seu matrimoni–, l'heroïna pren la decisió de divorciar-se tot i que tant la seva mare com el seu pare actuen com a oponents (*"la següent etapa diguéssim que quan va morir el meu pare, que va ser l'any 2003, jo ja em volia separar abans, però la meva mare em va demanar que m'esperés, perquè el meu pare no ho hagués portat gens bé. No sé per què, perquè jo crec que el meu pare veia que jo no era feliç però li vaig fer cas a la meva mare i em vaig esperar que el meu pare es morís i al cap d'uns mesos ja no vaig poder més i cuando me armé de valor em vaig divorciar, que em va costar moltíssim... muy horroroso, sí, sí sí. Això sí que realment em va marcar molt"*). El marit, atès que durant la narració no s'explicita que prengui un rol d'antagonista, s'entén que també actua com a oponent, ja que no posa les coses fàcils a la consecució de l'objectiu de l'heroïna (*"Perquè tenia un bon sou, però realment va ser durillo. Perquè no ens posàvem d'acord amb res, no ens posàvem d'acord amb l'educació dels nens, no ens posàvem d'acord amb els horaris, els nens no volien anar a casa d'ell perquè a casa la mama s'estava molt bé, i els havia de convèncer perquè hi anessin"*). Un cop superat el capítol del divorci, entra en joc un personatge que actua com a ajudant, la nova parella de la

protagonista, que encarna valors oposats al que l'heroïna rebutjava, com per exemple la tranquil·litat (*"més és una persona que es lo opuesto, és a dir, no et pots barallar amb ella, perquè no sabe. Suposo que es el que em va atreure, que era una persona que em donava com molta tranquil·litat, perquè no crida mai. El primer dia que li vaig cridar, se'm va quedar mirant com: perdona? Qué te pasa? I ja no hem tornat a cridar mai més en la vida. Era una relació tant diferent, que suposo que em va omplir molt"*) i que recolza a la protagonista per tal que assolixi el seu objectiu (*"vam fer molts viatges, viatges a llocs que a mi m'agradaven, para variar. Va ser genial. No sé, simplement anar a Menorca, va ser estratosfèric. I llavors ja vam anar... ell amb els meus fills sempre s'ha portat molt bé"*). Es compleix el contracte i ella mateixa és la beneficiària.

e) Sanció: La sanció per haver aconseguit alliberar-se dels condicionants que la permetien a la protagonista ser feliç consisteix en haver assolit una identitat estable, tranquil·la i sense canvis, on disposa de tot allò que necessita. La narració exposa com es *"culmina el procés de maduració"*, i se sent completa a tots els nivells, havent fet la feina que havia de fer (*"Tinc un pis a Barcelona on a mi m'agrada, capítulo cerrado; no he d'estudiar més, capítulo cerrado; professionalment estic en un lloc que m'agrada, em falten deu anys per jubilar-me i si no hi ha cap canvi a mi ja m'està bé, capítulo cerrado. I amb la meva parella estic bé i bueno, està la meva mare a casa, que és una cosa que havíem fe fer i de moment està anant bé, capítulo cerrado también"*). La sanció implica viure i dia a dia, i poder gaudir, per fi, d'allò que realment considera important (*"el poc temps lliure que tinc el vull dedicar amb el meu marit i passar-nos-ho bé, anar de viatge, veure als meus fills, fer trobades familiars, que m'encanta i amigos"*).

4.7.2. Quadrat lògic:

Els principal valor que es veu representat en la narració és el poder que es materialitza a través de la influència que té l'entorn respecte l'individu o a la inversa.

Dominant	Dominat
No dominant	No dominant

La narració és una transformació de l'estat de ser dominat a ser dominant. De revolució.

4.8. Subjecte 8. Dona, 60 anys. Pediatra.

En el cas de la subjecte 8, hi ha dues narracions clarament definides. La primera s'inicia al capítol 4 i finalitza al capítol 7 i la segona comença al capítol 8 fins al final del discurs.

Primera narració

4.8.1. Fases narratives i rols narratius

a) Dislocació: L'estat inicial en el que es troba la protagonista és una època "de bogeria", pròpia de la primera adultesa, que es caracteritza per ser "l'època de descobrir coses, que hi ha nois, que t'enamores, que trobes que en algun moment pots ser una persona atractiva pels altres i tot això que és xulo, ho recordo com bonic, i el grup, el record de grup". Aquest estat de descoberta i de intensitat, es veu truncat per l'entrada a la universitat –agent dislocador–, ja que la protagonista –subjecte dislocat– es veu obligada a centrar-se i a reconceptualitzar les seves prioritats, a entrar a una vida completament adulta ("l'etapa de la Universitat és una etapa molt centrada molt molt en el estudi, la gran descoberta del grup d'amics ja és més estable, ja no descobreixes més, la parella és la mateixa però la gran novetat és la carrera, entrar a la Universitat. Però jo recordo més la Universitat com a coneixement per que el grup d'amics era fora, a la Universitat pràcticament jo vaig anar a estudiar"; "descobrir que ets professional que ja treballes i per l'altre banda descobrir que les relacions que tenies d'adolescent passen a ser d'adult, canvies de parella i llavors tens una vida totalment adulta, i et dones compte que la vida que tenies abans és com una etapa superada").

b) Contracte: L'estableix la protagonista amb ella mateixa. Davant la nova situació d'estudiant universitària es proposa a prioritzar l'estudi i l'activitat laboral i, per extensió, deixar enrere l'etapa de descobriment que la caracteritzava anteriorment ("I ja no era descobrir però estava bé, estava a gust i en tenia prou, no necessitava nous amics ni noves coneixences de la universitat, allà anava a estudiar i punt"; "de fet jo durant la carrera vaig treballar però la feina era purament un tema pràctic per poder-me pagar el llibres i la matrícula però lo important era la carrera (...) molta part del temps la dedicava a estudiar"). El contracte s'estableix en base a una promesa implícita, relativa a fer allò que cal a la vida. Si estudia i treballa, aconseguirà una identitat socialment valorada que ella mateixa també valorarà.

c) Competències: Les motivacions principals de la protagonista tenen a veure amb un component deòntic. L'heroïna entén que, per tal de ser una bona professional i ser

reconeguda, és necessari que dediqui la major part del seu temps a la formació. Per tant, la gran majoria de capacitats que s'adquiriran tenen a veure amb el saber, tant a nivell acadèmic (*"però a la Universitat és com que em vaig tornar a motivar, ho has triat, és més difícil, ara esforçat una altra vegada, ja has descobert el món, tens la parella, tens els amics. Vale, estàs amb ells però ja no és que més t'ocupa. Torna a ser professió, en aquest cas, la preparació i formació professional el que ocupa més espai"*), com a nivell vital, ja que la nova situació ha comportat un canvi de prioritats a les quals s'ha d'adaptar (*"que poques coses sabia de la vida, aleshores comences amb una relació complicada i durant aquests 4 anys amb molt lliu de relacions i va ser una època de llibertat que no tot és el noviet i fer excursions a la muntanya, si no descobrir que hi ha coses molt intenses que fins i tot et fan patir molt i que t'agrada"*).

d) Execució: L'execució passa per, una vegada assolides les competències necessàries, formar una família i agafar responsabilitats (*"és, formar família, és parella nova i en poc temps és família, i és una època que jo diria d'estabilitat, parella fixa, fills i no hi han pujades i baixades, és estable, pot ser no és tan emocionant i tan intensa com les altres però és tranquil·la i és estable. I descobreixes, doncs això, els fills, la família... és una època com molt plana, però a la vegada maca, eh"*). La parella actua com a ajudant i no s'expliciten ni oponents ni antagonistes. La beneficiària és la pròpia protagonista.

e) Sanció: La sanció positiva per tal d'haver assolit la missió que es proposava al contracte – madurar, canviar de prioritats i centrar-se – és viure la vida d'acord amb criteris racionals, on el control i la manca d'intensitat són el denominador comú. (*"és passar d'una època boja a una molt més racional, que després de molts anys de fer una mica el que et ve de gust tries una mica amb el cap, el lloc on vius, el lloc on treballes, l'educació dels fills, comences a racionalitzar una mica. Tenir-ho tot més controlat, per això dic que és una època més plana, sense puja i baixes i és com un record de somriure, no intens"*).

4.8.2. Quadrat lògic:

Els principal valor que es veu representat en la narració és la responsabilitat, que es materialitza en l'eix que la pròpia narradora anomena com bogeria i racionalitat. La bogeria es relaciona amb l'activitat frenètica i la intensitat mentre que la racionalitat es relaciona amb l'aplanament.

Bogeria	Racionalitat
No racionalitat	No bogeria

La narració és una transformació de l'estat de bogeria a racionalitat. De maduració.

Segona narració:

4.8.3. Fases narratives i rols narratius

a) Dislocació: Una vegada assolida la primera missió, i vivint en un estat de racionalitat i control, el diagnòstic del càncer del marit actua com una nova dislocació. El marit és el subjecte dislocat mentre que el càncer actua com a agent dislocador. La protagonista actua com a focalitzadora en la narració (*"és l'època negra, que és la mort del meu marit per càncer, després de dos anys de lluita pel càncer"*). La dislocació suposa, inevitablement, un trasbals en la vida de la protagonista, que inicia una nova narració.

b) Contracte: Davant la situació de dislocació, la protagonista entén que la seva missió és tirar la família endavant, i s'autoproposa el contracte de donar la talla i *"fer el que la vida espera d'ella"* (*"són dos anys de dona forta, que pot amb tot, que pot amb les seves filles petites, pot amb el marit que sap que és morirà, pot amb la seva feina, pot amb tot"; "és una època que et toca, no tens més nassos, és que t'ha tocat i la vida espera de tu que donis la talla, i llavors la dones i ja està"*).

c) Competències: Sense cap mena de dubte, es tracta d'una motivació per a assolir competències relacionada amb el deure i relatives al poder, tant en la primera part de la narració, on la protagonista interpreta que ha de tirar endavant sigui com sigui, independentment del seu estat anímic (*"jo entenc que el meu paper en aquell moment és tirar allò endavant, no puc dir tot el dia em deprimeixo, ploro tot el dia pels racons, les meves filles no tenen un suport on agafar-se, el meu marit està allà morint-se i ningú pot animar-lo i dir-li, vinga va"*), com en la segona part, on reentén que per tal de tirar endavant a la família i ser feliç necessita donar-se espai a ella mateixa per ser vulnerable (*"després d'uns anys et deixes ser vulnerable un altre vegada, però durant aquells anys no et permetes tenir ni un moment de debilitat perquè no toca, perquè ets la persona forta d'aquella família"*).

d) Execució: Hi ha dues etapes en l'execució, i el punt que les diferencia és la mort de la parella. En primera instància, l'execució té a veure amb tirar endavant la família sense

reflexionar gaire. Tal com ella mateixa indica, *“T’ho creus, i tires endavant, saps que queden uns mesos, primer un any, després uns mesos, després unes setmanes, i tot això acompanyat del que suposa una malaltia terminal”*. No apareix cap ajudant, i l’antagonista l’entifica el càncer. Els fills actuen com a beneficiaris (*“i tens dos criatures a casa que han iniciat l’adolescència, estan estudiant, estan perdent el seu pare que està cada cop més aïllat de la família, que ja no menja a taula, amb un tub que li penja, i això vist des de fora és molt... però en aquell moment tu tires endavant, perquè és el que tens i t’ha tocat i dius, vinga, pos jo puc. I quan pots doncs fas deures, les portes a passejar i intentes que no ho notin tant, no?”*).

En la segona etapa de l’execució, es reconceptualitza aquest *“tirar endavant”*, i s’inclou la idea d’aprendre a viure sola i permetre’s ser vulnerable (*“que és aprendre a viure sola i pot ser no anar tan forta. Permetre’m tornar a ser vulnerable, plorar i fer el dol que no havia fet, a la vegada que pujo les filles”*). Actuen com a ajudants els psicòlegs i en aquest cas, la beneficiària és ella mateixa (*“Sí, també és veritat que no ho vaig fer sola, aquí em van ajudar, els col·legues van picar molta pedra per arribar a dintre”*). L’antagonista és el rol que ella mateixa havia assolit durant l’etapa anterior a la mort del marit.

e) Sanció: Una vegada assolida la missió de tirar endavant després de la malaltia i mort del seu marit, la protagonista aconsegueix una identitat alliberada i real (*“em vaig deixar i va anar bé. I bueno, vaig tornar a ser forta però de veritat, sense cuirassa, vaig tornar a ser més real. És una fase de reflexió, i també de... jo havia fet el dol de la malaltia però no havia fet el dol de la persona”*), i a través d’aquesta, accedeix a una nova relació amb una altra persona.

4.8.4. Quadrat lògic:

Els principal valor que es veu representat en la narració és el del poder, de domini. En aquest cas es tracta d’un domini sobre el benestar d’un mateix. I es veu representat com una batalla, que la protagonista acaba guanyant.

Lluita	Tranquil·litat
No tranquil·litat	No lluita

La narració és una transformació de l’estat de lluita a tranquil·litat. De reapropiació del propi benestar.

4.8.5. Ús de metàfores:

a) Centrar-se: “Venim d’una època mogudeta i de cop ens centrem, ara sentem el cap i formem una família”. Allò que es troba al centre, és més difícil de moure i no es veu exposat a tants perills com el que es troba a la perifèria. És estable, immòbil i segur.

b) Plana: “és una època com molt plana, però a la vegada maca, eh. Venim d’una època mogudeta i de cop ens centrem, ara sentem el cap i formem una família.” Allò pla s’acostuma a relacionar amb allò que sempre és igual, que no té entrebancs i que és previsible. No hi ha moviment, sinó tranquil·litat i repetició.

4.9. Subjecte 9. Dona, 56 anys. Treballa a una multinacional del sector automòbil.

4.9.1. Fases narratives i rols narratius

a) Dislocació: Es presenta un estat inicial on la protagonista té com a característiques principals la il·lusió –que relaciona directament amb l’acció de descobrir– i la idea de donar el màxim d’ella mateixa en tots els àmbits (“*El primer any va ser durillo, de passar de un a dos, però va ser una època també molt maca perquè em feia molta il·lusió a l’estar amb ells i tot això.*”; “*amb lo nou que em ve m’il·lusiono*”). La dislocació es dona quan la protagonista es divorcia de la seva parella i el conseqüent canvi de les variables que estructuraven el seu dia a dia (“*van ser els anys pitjors de la meva vida (...) Em vaig separar de comú acord o sigui no va ser gens traumàtic amb aquest aspecte però si va ser traumàtic el fet de la separació de passar de un període de feliç amb els pares, de feliç amb parella, de feliç casat i de feliç tenir fills a haver de portar jo sola la casa amb el tema econòmic, amb el tema logístic i amb tot*”). Davant d’això, la protagonista, que ha perdut aquella il·lusió i la idea de “donar el màxim d’ella mateixa, decideix aïllar-se i té la sensació de perdre la seva agència (“*em vaig aïllar una mica perquè no estava preparada mentalment per fer absolutament res*”). Per tant, l’agent dislocador és el divorci i el subjecte dislocat és la pròpia protagonista.

b) Contracte: Davant la dislocació, la protagonista estableix un contracte amb si mateixa, que consisteix en tirar endavant i sobreposar-se a la situació per tal de recuperar el benestar que tenia anteriorment (“*És tirar del carro i aprendre a fer això quan abans t’han ajudat una mica o primer els pares, després la parella i tot, doncs començar a tirar del carro costa, costa amb aquesta responsabilitat d’un moment crucial o difícil perquè els crios doncs estant en procés d’educació i tot*”; “*jo em sentia responsable de tot: dels deures, de l’educació, de les matrícules,*

dels llibres, d'això, de que no facin, de que facin, de que siguin, de que no siguin, dels menjars, de la compra, de portar diners a casa, de tot de tot, amb lo qual va ser els dos pitjors anys de la meva vida). Aquest contracte té una relació directa amb una sensació de responsabilitat, dirigida tant cap als seus fills com cap a ella mateixa.

c) Competències: Les competències es troben directament vinculades a l'adquisició de capacitats que la protagonista no havia hagut de desenvolupar atès que l'exparella se'n feia càrrec (*"No conduïa encara que tenia el carnet però en el moment en que em vaig separar vaig tornar a agafar un cotxe i va ser una impressió per mi perquè després de més de 10 anys amb carnet sense conduir, doncs agafar el cotxe de nou et ve de nou però ho vaig fer per tirar endavant amb els meus fills"*). D'altra banda, a partir de la dislocació, cal que s'adapti a la nova situació, i per tant, ha d'assolir tant un poder com un saber que anteriorment no existien, com portar una casa sola o dedicar temps als fills (*"també tenia aquest punt de dir bueno estaré dedicant massa poc temps als nens? Perquè clar el de matí els deixava a les 7 del matí a la guarderia i a la tarda quan em vaig donar compte que no podia vaig agafar una cangur que els anés a buscar, els portava a casa, després jo venia i després sí que m'hi dedicava però clar, el cap et voltava una mica"*). També apareix, després d'haver tingut una parella durant molts anys, la necessitat de tornar a aprendre a relacionar-se amb l'altre gènere (*"unes amigues em van dir: «va que no surts mai, que no fas res, que no d'això, vine amb nosaltres, no sé què, que anirem a una discoteca que tal qual», i jo mare meva, semblava la pagesa que anava al mercat, m'entens? O sigui per mi era bastant nou"*). Així doncs, es tracta d'assolir unes competències relacionades amb el deure i la responsabilitat cap a al seu propi benestar i el dels seus fills.

d) Execució: La missió es va portant a terme de manera paral·lela a l'adquisició de competències, i consisteix a recuperar la vitalitat i que els seus fills es trobin a gust. A mesura que es van assolint etapes en la consecució de la missió, reapareix la sensació de descobriment inicial i hi ha una acceptació i una adaptació a les circumstàncies (*"mica en mica les coses van anar assentant-se"*). L'aparició d'una nova parella, que actua com a ajudant, catalitza el compliment de la missió (*"conèixer aquesta persona em portava una altra distracció (...) aquest va ser un període maco també de descobriment, descobreixes una persona, descobreixes noves coses, una nova família, t'adaptes a diferents caràcters i situacions i bueno, sempre aquesta novetat"*). La mort del seu pare actua, a nivell simbòlic, com a oponent, ja que dificulta que la protagonista pugui completar la seva missió tot i que no ho impedeix (*"bueno la part de felicitat amb l'Àlex la meva parella d'ara això no s'ha acabat però la part xunga o el*

punt d'inflexió va ser el 2018 que a l'octubre el meu pare mor"; "i després tota la resta fins avui és un procés d'adaptació, bueno doncs jo segueixo focalitzada en la part feliç").

e) Sanció: La sanció consisteix en assolir una identitat més relaxada i calmada, on el descobriment ja ha acabat i s'encara una nova etapa d'estabilitat i tranquil·litat ("tinc dos fills que estant sans, que ja són grandets amb 20 i pico d'anys i tinc una parella amb la qual convisc els caps de setmana i així, gràcies a déu no ens van malament les coses i podem entrar i sortir i així, tinc encara la feina cada dia més cansada de treballar però estic amb un període, aquest últim període intento estar més relaxada i més calmada (...) ja veig que estic més a prop del 60 això també m'ha marcat i mentalment em dispo més a dir: tinc que baixar de voltes"). Els valors es veuen reestructurats, i qüestions que anteriorment definien a la protagonista ara queden en un segon pla ("de coses de que em sorprenien coses noves i en cap moment deia: «ah això ja ho sé» i en canvi ara sí que moltes vegades sóc una mica més xuleta i això ja ho he fet, aquí ja hi he estat i això ja ho he provat").

4.9.2. Quadrat lògic:

Els principal valor que es veu representat en la narració és el del poder, que es verbalitza a través de la responsabilitat. Es tracta d'un control sobre allò que hi ha al voltant i que, si no es vol danyar o descuidar, s'ha de mantenir.

Responsabilitat	Irresponsabilitat
No Irresponsabilitat	No responsabilitat

La narració és una transformació de l'estat de no responsabilitat a responsabilitat. De reconeixement.

4.9.3. Ús de metàfores:

a) Baixar de voltes: "estic més a prop del 60 això també m'ha marcat i mentalment em dispo més a dir: tinc que baixar de voltes". Baixar de voltes té una connotació de tranquil·litat, de no ser tant exigent amb una màquina o a una persona. Que les voltes siguin altes comporta que hi hagi un mareig, de manera que baixar-les és sinònim de estabilitat. En el cas de la protagonista, entén baixar de voltes com una manera de no demandar-se tant, i rebaixar

l'activitat una vegada ja s'ha assolit allò que es desitjava. En altres paraules, ja no es volen perseguir nous objectius.

4.10. Subjecte 10. Home, 70 anys. Enginyer tècnic. Jubilat.

4.10.1. Fases narratives i rols narratius

a) Dislocació: El protagonista de la narració es troba en un estat inicial caracteritzat per l'estabilitat a la que ell mateix anomena "*sueño americano*" ("*Una família estable, una feina estable, una casa estable*"; "*Et podies considerar afortunat si tenies pues això, una hipoteca que podies anar pagant, una feina estable, la dona i un parell de fillets i ja està*"), i dins d'aquesta normalitat es veu dislocat per una sensació d'"*estat incomplet*", en la que es veu anul·lat com a individu i s'adona que aquesta situació d'estabilitat "*et comporta més coses negatives que positives, vas arribant a la conclusió que aquest període de vida no va tan bé com tu voldries, o com ha anat o com voldries que anés*" ("*Que no notes... a veure, a partir de certes edats notes que tens un algo interior que has d'anar aprenent coses, i has d'anar millorant coses i has d'anar... com et diria, perfeccionant-te, aprenent*"). Per tant, el propi protagonista encarna els rols d'agent dislocador, de subjecte dislocat i de focalitzador.

b) Contracte: El contracte, que de nou es proposa a si mateix, té a veure amb el propòsit de tornar a viure en un estat de millora i de creixement, ja que ha entès que la situació que vivia no tenia cap d'aquestes característiques ("*t'estàs donant compte de tot això que m'estàs tu parlant, bueno, que t'estic explicant ara, que tu m'has preguntat, i que no millores la persona individualment, que no creixes, està bastant mort. Hi ha una relació que està fluixa i que ja s'està morint*"). Els imperatius socials i l'anomenat *statu quo* exerceixen el paper de contraproposants.

c) Competències: Malgrat que les competències no s'exposen de manera explícita, aquestes tenen a veure en trencar amb allò que ha estructurat la seva vida fins al moment, de manera que el protagonista inicia una etapa de reflexió i de dubtes que necessita travessar per tal de decidir-se a executar la missió. Es tracta, doncs, de l'adquisició d'unes capacitats relacionades amb el poder, ja que el propi saber del protagonista –saber que allò que viu l'està impedit millorar i créixer– és precisament allò que el disloca. Per tant, les competències van associades a la capacitat i l'empenta necessàries per fer un canvi a la seva vida ("*tens una casa pagada, tens una família estructurada, socioeconòmicament estàs bé. Dos persones treballant, amb una casa que s'acaba de pagar. Estàs de puta mare, tio. Vull dir que... sueño americano otra*").

vez. *Per això tota la lluita d'aquella època difícil. De dir, bueno, vale, tinc tot això, però anímicament no estic bé amb aquesta persona. Anímicament no... jo soc jo, però tinc un problema d'estat. No vull estar aixís*). Paral·lelament, hi ha una motivació de deure en relació a ell mateix, ja que el protagonista entén que assolir la missió comportarà una sèrie d'estats positius que són beneficiosos per a ell.

d) Execució: Consisteix en prendre la decisió i fer l'acció de divorciar-se i, per tant, allunyar-se d'aquella situació que no l'està permetent créixer i millorar. La figura del divorci, però, no va relacionada únicament amb el canvi d'estat civil, sinó que comporta una sèrie de canvis a nivell estructural en la vida del protagonista (*"resulta que en qüestió de gairebé un any, deixes la casa, deixes la dona, canvies la feina perquè plegues i jo diria que és una mica de divorci, per això li he posat divorci, perquè no és només d'una persona, sinó que és divorci amb tot"*). De nou, la figura d'allò que està establert socialment, del "sueño americano" o del "statu quo", són els antagonistes de l'heroi, mentre que noves parelles encarnen el rol d'ajudants.

La segona fase de l'execució consisteix en reestructurar la pròpia vida, ja que tot i que s'ha iniciat la missió fent un trencament amb la situació inicial, encara no s'ha assolit l'objecte desitjat (*"Perquè resulta que res és com tu volies que fos. Vull dir, les feines són més difícils de trobar, estàs encara en un moment que, vulguis o no, els nanos són petits, són relativament petits. Ja ho entenen tot però són relativament petits. No perds el contacte, l'has de mantenir. Però per altra banda, tu també has de buscar-te la vida. La vida reestructurada"*). Finalment, amb el pas del temps, acaba aconseguint la seva missió (*"Quan se t'ha trencat tot un castell de puzles o de naipes o de lo que sigui, ja costa més de lo que sembla tornar a posar les coses a lloc. Però com que ho has de fer, ho fas"*).

e) Sanció: Una vegada assolida la missió, s'aconsegueix l'estat que es desitjava, on es tenen menys obligacions i més llibertat (*"M'he sentit molt reafirmat amb la meva manera de viure, amb la meva manera de ser i amb la meva manera de pensar, sense tenir que estar condicionat per altres compromisos anteriors, no?"*), i que es vincula directament amb el període de jubilació, on aquesta manca d'obligacions es materialitza completament i s'entra en una etapa que anomena de "júbilo".

4.10.2. Quadrat lògic:

Els principal valor que es veu representat en la narració és el domini, de poder. En aquest cas pel domini i control del propi benestar. I es veu representat com una batalla, que la protagonista acaba guanyant.

Descontrol	Control
No control	No descontrol

La narració és una transformació de l'estat de no control a control. De domini sobre el propi benestar.

4.10.3. Ús de metàfores:

a) Mort: *“no millores la persona individualment, que no creixes, està bastant mort”*. La idea de mort implica la noció d'alguna cosa que no té vida, que ja passarà a etapes següents i que, per tant, no té sentit seguir intentant reanimar-la. Així és com veu el subjecte la seva vida estable i que anomena *“sueño americano”*.

b) Sumar: *“és el moment que t'estàs donant compte que tot allò... com que hi han coses que no sumen”*. Sumar implica que s'afegeix alguna cosa a allò que ja es té, per tal de fer-la més gran, més potent o més important. Tanmateix, en aquest cas el narrador relata com aquesta suma no es donava, i per tant es manté tot estàtic de manera que la idea de créixer no es pot assolir.

c) Lluita: *“Estàs en lluita amb tu mateix, amb tot lo que tens, amb tot lo que vols, amb tot lo que no és i estàs en una lluita”*. Una lluita implica dos bàndols que competeixen vèncer-se mútuament. En aquest cas, el fet que es tracti d'una lluita interna comporta que el subjecte es troba dividit i, a més aquesta divisió és contradictòria.

5. Anàlisi lexicomètrica i valoració de termes

Per tal de completar l'anàlisi narrativa, s'ha realitzat un recompte dels mots utilitzats en els discursos que fan referència a algun dels dos pols semàntics del binomi informació-redundància i s'ha analitzat la valoració que se'ls atorga en funció del context lingüístic. Per fer-lo, s'han identificat expressions que fan referència a un d'aquests dos conceptes ja sigui directa o indirectament.

D'una banda, pel que fa al concepte de "informació", s'han identificat i comptabilitzat els següents mots i les seves variacions: desequilibri, insegur, intens, canvi, emoció, descobrir, inestable, llibertat, confusió, ansietat, caos, estrès, aventura i bogeria.

De l'altra, en relació al concepte de "redundància", s'han ressaltat les següents paraules i les seves variacions: segur, equilibri, estable, clar, avorrir-se, rutina, centrar-se, sòlid, calma, no llibertat, control, ordre, previsible, lògic, serenitat, racional, no emocional, no descobrir, no intens i opressió.

Abans de passar a l'anàlisi, s'ha tingut en compte que alguns d'aquests termes són polisèmics – per exemple, "segur"– o que s'utilitzen de manera quotidiana com a marcadors discursius,–per exemple, "clar"–. S'han extret del recompte.

La taula 1 mostra un resum de les referències als conceptes de informació i redundància emprats pel grup de joves. S'han identificat un total de 206 expressions, 132 de les quals remeten a la informació i 74 a la redundància. Posteriorment es mostra la valoració que s'ha fet d'aquests termes de manera global. De les 132 vegades que s'han emprat paraules relatives a la informació, 88 s'ha fet de manera positiva i 43 han tingut una connotació negativa –la gran majoria de qualificacions negatives s'han donat en termes que tenen un significat relacionat amb el patiment o el malestar, com ansietat, confusió o inseguretat–. Pel que fa a les referències al concepte de redundància, de les 74 vegades que s'han evocat, 56 tenien una connotació positiva i 16 una connotació negativa.

Taula 1. Valoració mots. Grup Joves

Joves	Total	Valoració positiva	Valoració negativa	Projecció futura	Valoració positiva	Valoració negativa
Informació	132	88	43	19	9	10
Redundància	74	56	16	36	34	2

Resulta especialment interessant posar el focus en les referències que fan els subjectes joves en les projeccions cap al futur; cap a l'etapa adulta. Mentre que en el cas dels mots que refereixen al pol de la informació, només un 14% del total –19 de 132– es projecta en el futur, en el cas dels mots que tenen a veure amb la redundància aquest percentatge s'eleva gairebé fins al 49% –36 de 74–. És a dir, que els conceptes relacionats amb la informació tenen una presència més gran quan es parla del passat i del present, mentre que els ítems relacionats amb la redundància apareixen amb la mateixa quantitat en el discurs sobre el passat que en la projecció cap el futur³. Pel que fa a la valoració d'aquests termes, gairebé un 95% –34 dels 36– dels ítems que refereixen a la redundància es valoren de manera positiva, mentre que només un 47% –9 de 19– dels que tenen a veure amb la informació es valoren satisfactòriament.

Això porta a pensar que, en les narracions dels joves es fan moltes més referències a valors relacionats amb el pol de la informació, però només de manera retrospectiva; és a dir, d'aquells successos que els han portat a tenir la identitat actual. Pel que fa a les referències a valors relacionats amb el pol de la redundància, tenen un paper discret en la narració sobre el passat però agafen una rellevància més que destacada quan es projecta el futur.

A la taula 2 es mostren les referències als conceptes informació i redundància per part del grup d'adults. S'han assenyalat un total de 178 mots que remetent al binomi, 127 de les quals tenen a veure amb la informació i 51 amb la redundància. De nou, posteriorment es mostra la valoració que han fet d'aquests termes des d'una perspectiva global. Cal remarcar que hi ha una quantitat de valoracions negatives significativament més baixa que en el grup de joves. De les 127 ocasions on s'han fet servir expressions relatives a la informació, 117 s'ha fet de manera positiva i 8 han tingut una connotació negativa. Pel que fa a les referències al concepte de redundància, de les 51 vegades que s'han evocat, 51 tenien una connotació positiva i només en una ocasió ha tingut una connotació negativa.

Taula 2. Valoració mots. Grup adults

Adults	Total	Valoració positiva	Valoració negativa	Passat	Valoració positiva	Valoració negativa
Informació	127	117	8	98	94	2
Redundància	51	50	1	22	21	1

³ Val la pena remarcar que tot i que la meitat dels ítems sobre redundància es trobin en el discurs futur, en les entrevistes, el discurs sobre el present acostumava a ser molt més llarg i detallat que la projecció cap al futur. Així doncs, en un espai molt més reduït de contingut i temps, en la projecció trobem una freqüència molt més alta de referències a la redundància que en el discurs sobre el passat.

En el cas dels adults, resulta d'especial interès posar l'accent en el lloc del discurs on apareixen aquests senyals. Entenent que les narracions que s'han identificat en l'apartat anterior són el relat sobre com s'ha arribat a la identitat present, val la pena destacar que del total de referències al conceptes del pol de informació, un 77% –98 de 127– formen part o bé d'una narració ja acabada –com és el cas dels subjectes 6 i 8– o bé dels estats previs a la narració principal. És a dir, de manera inversa, del total de 127 referències al concepte de informació només 29 formen part de les narracions que culminen en el present, i tan sols 23 tenen una valoració positiva. Per oposició, de les 51 referències que es fan al terme de redundància, un 56% –29 de 51– tenen a veure amb la narració actual, i totes elles tenen una valoració positiva.

D'aquests resultats es pot extreure que, en el cas del grup adult, les idees sobre un mateix que tenen a veure amb el pol de la informació estan especialment relacionades amb una part de l'autonarració que no té a veure directament amb l'autonarració actual, i que, per tant, formen part d'una identitat que el subjecte parlant ja no encarna. A més, que la gran majoria de referències siguin positives indica que es dona una acceptació o una resignificació dels fets ocorreguts durant les etapes vitals, ja siguin relacionats amb la informació o amb la redundància.

6. Resultats i interpretació

Una vegada realitzada l'anàlisi de cadascuna de les deu narracions en profunditat i havent fet el resum lexicomètric de les aparicions i valoracions de termes relacionats amb el binomi "informació-redundància", en el present apartat es sintetitzaran els resultats obtinguts en les anàlisis de les fases narratives i en les descripcions dels quadrats lògics, i s'entrecreuaran amb les dades quantitatives i valoratives. Es tractarà d'establir patrons comuns entre individus i es compararan els resultats entre els dos grups –joves i adults–.

La taula 3 presenta un resum de les fases narratives tant del grup jove com del grup adult i les seves respectives transformacions. En base a la informació revelada pels subjectes, s'ha fet una estimació bastant acurada de les edats a les quals ha succeït o es projecta que succeirà cada fase –ja que tots els subjectes assenyalaven les edats on succeïa cada capítol–. S'ha marcat en groc la fase on es situa el present narratiu de la narració; és a dir, la fase en la qual es troben a l'actualitat. També s'ha representat en verd o vermell els valors imperants en les narracions –verd per llibertat i vermell per poder–.

Taula 3. Resum fases i transformacions

	Dislocació	Contracte	Competències	Execució	Sanció	Transformació
Subjecte 1. Dona, 25 anys	16 - 20 Se sap incompleta	18 - 20 desfer-se dels prejudicis i imposicions. Viure de manera autònoma i essent ella mateixa	20-24 Emancipació mental, comportamental i emocional. Lligada amb Descobrir	20 – 24 d'aconseguir qüestions que tenen el valor simbòlic de ser emancipadores.	24 La seva nova identitat consisteix en mirar cap a l'edat adulta.	No autenticitat → autenticitat Emancipació
	24 Falta d'estabilitat per ser una persona adulta	24 reestructurar les seves prioritats i ser conseqüent amb les seves accions	20-35 Ja les té, màster i agafar experiència en la vida laboral	24-35 Hi ha diverses maneres d'assolir la missió. Totes tenen a veure amb conductes relacionades amb l'estabilitat.	40 Èxit personal, tenir fills, èxit laboral, estabilitat.	No responsabilitat → Responsabilitat Compromís
Subjecte 2. Home, 20 anys	15 Persegueix una identitat més transcendent, que tingui un propòsit més clar o correcte.	15 Completar-se, tenir èxit i millorar	15-28/30 estudiar una carrera, treure bones notes, descobrir noves realitats	22-35 Trobar una parella amb qui se senti bé i pugui crear un equip i formar part d'un projecte laboral amb perspectives de futur.	Trenta poc Assentament. Deixar de provar les coses que prova ara.	No èxit → èxit Reconeixement
Subjecte 3. Dona, 25 anys	18-21 La disloca la intensitat per part del pare i de la parella. L'aliena	21 sortir de la situació de dislocació, tant físicament com simbòlicament. Ser ella mateixa.	21-25 Descobrir altres realitats.	21-30 Vèncer l'ansietat i alliberar-se. Descobrir coses que encara no ha vist.	30 Aconseguir una identitat relaxada. Estar contenta d'ella mateixa.	Opressió → no opressió Alliberament
Subjecte 4. Dona, 21 anys	18 No entra a la carrera que volia. Creu que ha de millorar, se sent incompleta	18?? Vol identitat exitosa, que assoleix els seus objectius.	18 – 25 Formar-se i diferenciar-se de la resta. Acumular experiències i viure el moment.	Futur immediat – 30 portar a terme totes aquelles accions que la protagonista entén com a exitoses,	30 tenir una vida estable i tenir responsabilitats que en l'actualitat no es tenen ni es desitgen	No èxit → èxit Reconeixement
Subjecte 5. Home, 28 anys	19-20 Conèixer el surf. Anhelar llibertat i autorrealització	23 Voler la identitat que comporta fer surf.	23 - 27 Cercar, a base d'assaig-error la millor manera perquè llibertat i obligacions convisquin.	27 – Deixar el camí establert i traslladar-se a Galícia, on trobarà aquesta autorrealització	28 centrar-se i aconseguir estabilitat d'acord amb els propis valors i aspiracions, sense renunciar-hi.	Opressió → Llibertat Revolució

	Dislocació	Contracte	Competències	Execució	Sanció	Transformació
Subjecte 6. Dona, 59 anys	18 Visualitza la identitat o característiques principals que vol encarnar com a individu	18 Aconseguir una identitat que sigui rellevant, que no passi desapercibuda	20-35 vivències preparatòries que se sobrentén que l'ajudaran a assolir la seva missió	33-50 Reconeixement tant intern com extern	50 Aconseguir els seus objectius i manté una bona relació amb les persones de la seva feina, el benestar del seu entorn immediat	No influent → influent Reconeixement
	55 Li diagnostiquen pàrkinson al marit i els pares es moren.	55 Cuidar-se a si mateixa i reentendre les seves prioritats vitals	55 l'obtenció de coneixement per tal de poder adaptar-se a la situació que el marit tingui pàrkinson	55 – 59 El cuidador s'ha de cuidar i viure el dia a dia	59 Temps lliure i estabilitat	Influent → influïda Responsabilitat
Subjecte 7. Dona, 55 anys	38 No vol estar sotmesa	40 Agafar les regnes de la seva vida, treure's la opressió	42 – 45 Aprendre a viure i a no dependre de ningú mentre que es baralla amb la seva exparella.	39 – 53 Alliberar-se; divorciar-se	53 – actualitat haver assolit una identitat estable, tranquil·la i sense canvis, on disposa de tot allò que necessita	Dominat → Dominant Revolució
Subjecte 8. Dona, 60 anys	19 Centrar-se. Reconceptualitzar prioritats, entrar a la vida adulta	19 Prioritzar estudiar i treballar abans que sortir de festa.	19 – 30 Dedicar temps a la formació, adaptar-se a la nova realitat. Troba un home de veritat i viu coses molt intenses	30 - 35 Formar una família.	35 – 45 Estabilitat. Racional, relacionada amb el control	Bogeria → Racionalitat Maduració
	45 Li diagnostiquen càncer al marit	46 tirar la família endavant, i s'autoproposa donar la talla i "fer el que la vida espera d'ella"	50 - 53 donar-se espai a ella mateixa per ser vulnerable	50 – 59 Reentendre's a ella mateixa Fer el dol del marit	55 Tornar a il·lusionar-se. Tornar a començar amb una nova parella	Lluita → Tranquil·litat Reapropiació
Subjecte 9. Dona, 56 anys	39 Aïllament i solitud pel divorci	40 Tirar endavant i recuperar el benestar	40-42 Omplir el buit funcional que ha deixat el seu marit	40-45 Recuperar la vitalitat i que els fills estiguin bé	45 – actualitat Identitat relaxada i calmada. Estabilitat	No responsabilitat → Responsabilitat Reconeixement
Subjecte 10. Home, 70 anys	35-42 es veu anul·lat com a individu i s'adona que aquesta situació d'estabilitat no el satisfà.	42-49 Tornar a viure en un estat de millora i de creixement	42-49 Trencar amb la seva vida, agafar la confiança suficient per divorciar-se	42-56 Divorciar-se i reestructurar la seva vida	56-63 No té obligacions. Pot fer el que vulgui.	No control → control. Dominació del propi destí

Totes les narracions tenen components tant de control com de llibertat, de manera que resulta complex identificar aquelles narracions que tenen a veure amb un o l'altre pol del binomi informació – redundància. És impossible, doncs, fer una diferenciació binària, ràpida i exacta de quins subjectes evocuen cada significat, però si es fa una observació detallada, es poden ressaltar diverses qüestions que resulten clau per a aquest estudi. Així doncs, en base a l'observació del conjunt de les fases narratives, els rols narratius i els quadrats lògics es poden identificar les principals voluntats comunicatives de les autonarracions, que es trobaran vinculades amb els respectius autoconceptes.

Val la pena destacar que, en tots dos grups, totes de narracions que en les quals el subjecte es troba implicat, tenen el seu inici en la fase on es troben. És a dir, les narracions dels joves s'inicien a la joventut –després dels 15 anys– i les narracions dels adults s'inicien a la pròpia adultesa –a partir dels 35–. Per tant, i partint de la premissa que les autonarracions destil·len la pròpia identitat i l'autoconcepte, els subjectes sempre identifiquen l'inici de la construcció de la seva identitat dins l'etapa on es troben. És més, quan alguns dels subjectes adults es refereixen a la seva joventut, ho fan en termes que són totalment aliens al seu autoconcepte actual, així que es pot entreveure una escissió en la identitat temporal dels individus. És a dir,

no reconeixen com a pròpies –del subjecte actual– certes conductes o voluntats que caracteritzaven el seu Jo del passat, categoritzant-les de “bogeries” o “tonteries”.

6.1. Grup jove

Gràcies als quadrats lògics, s’ha pogut establir que tres de les sis narracions que apareixen en els subjectes joves tenen com a valor principal la llibertat i idees relacionades amb el pol de la informació –com descobriment, inseguretat, canvis, noves sensacions o intensitat–. En dos d’aquests casos, el subjecte es considera dins la fase d’execució –subjectes 3 i 5– i en l’altre –primera narració del subjecte 1–, directament entén que ha assolit la missió. Per tant, es pot concloure que la voluntat d’assolir una missió relativa a la llibertat es pretén aconseguir a la joventut tardana o a l’inici de l’adulthood.

Per oposició, en aquelles narracions que tenen com a component principal el poder, hi ha diverses qüestions remarcables. Les tres narracions que tenen com a objectiu assolir el poder es troben a la fase de competències. Aquest fet, juntament amb les aportacions explícites en el cas dels subjectes 1, 2 i 4, porta a pensar que tot i que pretenen a assolir les seves aspiracions de poder a llarg termini, no valorarien positivament la situació de poder si es donés en l’actualitat. Així doncs, aquests subjectes volen endarrerir l’execució i la sanció de les seves narracions, ja que estan gaudint d’una adquisició de competències que va relacionada amb el descobriment, les noves sensacions i la sorpresa, malgrat que el seu objectiu final tingui relació amb el poder.

Sigui com sigui, val la pena posar de relleu que cap dels subjectes joves es situa a si mateix a la fase de sanció, sinó que tots es troben al bell mig d’una narració a la qual encara li queden diverses etapes per a completar-se.

A nivell de rols narratius, la majoria dels subjectes joves no identifiquen ajudants que es puguin convertir en coprotagonistes del seu relat vital. Si bé és cert que els subjectes 1, 2, 4 i 5, projecten el seu futur en companyia de parelles o fills, aquestes figures són abstractes, i tal com s’apunta en el cas dels subjectes 1 i 4, tot i que tinguin parelles a l’actualitat, es projecta un futur on la persona concreta que ocupa aquest rol pot desaparèixer. En certa manera, doncs, els herois i les heroïnes no fan una projecció amb una persona en concret i malgrat que tinguin parelles a l’actualitat, a les seves narracions regna l’individualisme.

Finalment, resulta interessant apuntar que davant de certes situacions que socialment es consideren adultes, com pot ser la mort o malaltia d'un ésser estimat, la superació d'una crisi vital o el canvi de residència i l'autonomia que això comporta, els subjectes joves fan referència a atributs propis relacionats amb el control. És a dir, l'autonarració –i, per extensió, l'autoconcepte– no es presenta de manera unívoca en funció de l'edat o la fase narrativa on s'estigui, sinó que és permeable a les situacions puntuals que els subjectes travessen.

Pel que fa a l'anàlisi lexicomètrica i a la valoració de termes, el grup de joves utilitza més conceptes relacionats amb la informació en el discurs sobre el passat –113– que en la projecció del futur –19–. La valoració que es fa d'aquests termes quan refereixen al passat o el present és majoritàriament positiva –79 positius de 113–, mentre que la relativa al futur és neutra –9 de 19–.

Referent als termes emprats en el discurs dels joves relacionats amb el pol de redundància, 36 s'utilitzen per parlar del futur mentre que 38 refereixen al passat i al present. Tenint en compte que el temps destinat a projectar el futur ha estat molt inferior al que s'ha dedicat a narrar el passat i el present, la freqüència de conceptes redundants que refereixen al futur és molt més elevada que els que refereixen al passat. A més, aquelles paraules que formen part de la xarxa semàntica o la categoria de redundància, tenen una clara connotació positiva –34 positius de 36– quan es projecten al futur.

6.2. Grup adult

En el cas dels adults, els quadrats lògics demostren que tots i cadascun dels set relats que es narren tenen com a motor principal l'adquisició de poder. Si bé és cert que en el cas dels subjectes 7, 8 i 10, la llibertat apareix com un valor que es vol assolir, l'estat inicial de la narració té com a característica principal una sensació de llibertat que es veu truncada per la dislocació. Per tant, aquestes tres narracions tenen a veure amb la reapropiació d'un estat de llibertat que ja es considera propi, i s'entén que per tal d'aconseguir-lo cal dominar la situació que ha provocat la dislocació. Això es pot comprovar en la fase de competències, on la majoria tenen a veure amb el poder, i no amb el saber, perquè, encara que sigui parcialment, ja disposen d'aquest saber. Així doncs, a diferència del que succeeix en el cas dels subjectes joves, les narracions dels adults no destaquen per l'aparició d'una motivació intrínseca o d'un anhel per a assolir la llibertat, sinó que regna una voluntat d'establir ordre, claredat i seguretat i, així, poder viure una existència sense estar sotmesos a cap factor ni persona –i per extensió,

poder gaudir d'una sensació de llibertat controlada que, recordem, ja es considera pròpia-. En el cas de les narracions dels subjectes 6 i 9, tenen com a valors principals la responsabilitat i el reconeixement, qüestions que són conseqüència directa d'exercir el poder.

A diferència dels resultats que es donen en el cas dels joves, el present narratiu de tots els adults es troba en la fase de sanció, fins i tot en les casos dels subjectes que evocuen dues narracions en el mateix discurs. El fet que els subjectes no es descriu immersos en una narració, connota una sensació de seguretat, solidesa i capacitat predicció lligada a la vessant de redundància.

També val la pena mencionar que, a diferència dels subjectes joves, els adults sí que acostumen a identificar uns rols narratius concrets, que s'acostumen a deixar entreveure en els personatges de parella –ajudant– i fills –beneficiaris-. Aquest fet, denota una responsabilitat i un compromís per part dels protagonistes que es relaciona directament amb qüestions com el control, la rutina i l'estabilitat.

Cal destacar que, de manera similar a com es dona en el cas dels joves, els subjectes adults també atorguen un significat de llibertat, caos o intensitat a certes situacions que culturalment s'entenen com a pròpies de la joventut, com pot ser iniciar una relació amb una persona –subjecte 8– o tenir temps per a fer viatges –subjectes 7 i 9-. En aquest cas, aquestes qüestions tampoc no es converteixen en ítems rellevants per a la pròpia narració, sinó que en punts concrets, s'encarnen aquests valors.

En relació a l'anàlisi lexicomètrica, resulta interessant observar que el grup d'adults fa moltes referències a conceptes que pertanyen a la categoria de informació –127– però la gran majoria d'aquests –98–, apareixen quan s'està narrant una etapa que no forma part de la narració en la qual es troben, ja sigui perquè és l'estat previ o perquè pertanyen a una narració anterior. En les narracions que culminen en el present narratiu, només trobem 29 referències al pol de informació, i 6 d'elles són negatives.

Paral·lelament, el grup d'adults fa un total de 51 referències a significats relacionats amb la redundància i 50 són positives. D'aquestes, 29 formen part del present narratiu, i totes elles s'avaluen de manera positiva.

7. Conclusions

Una vegada obtinguts, analitzats i interpretats els discursos, es poden establir diverses relacions entre els continguts exposats al marc teòric i els discursos dels subjectes.

En primer lloc, cal destacar les limitacions que l'estat d'alarma tant polític com social provocats per la crisi del COVID-19 durant el segon trimestre del 2020 ha comportat. D'una banda, ha estat impossible dur a terme les entrevistes cara a cara, cosa que dificulta que els subjectes es sentin amb la intimitat i empatia suficient que requereixen els discursos sobre relats vitals. A més, el propi format de la videoconferència comporta dificultats tècniques que es posen de manifest amb el desconeixement d'alguns subjectes de les plataformes emprades –Zoom, Skype o Hangouts–, juntament amb interrupcions a causa de la connexió o de tercers que compartien amb els entrevistats l'espai físic.

Tot i això, l'anàlisi de les narracions i de les seves fases ha posat de manifest que aquelles conductes i voluntats que tenen relació amb el significat d'excés d'informació, apareixen de manera preponderant a aquelles fases que estan relacionades amb la joventut o amb conductes enteses socialment com a joves. Així es demostra en el cas dels subjectes joves que s'imposen com a missió de l'autonarració assolir valors i identitats relacionades amb la llibertat i el descobriment, ja que es narren a si mateixos immersos en la fase d'execució i aspiren a assolir la seva missió en un període de temps relativament curt. En oposició, les narracions dels joves que tenen com a missió aconseguir el poder –lligades al control, el reconeixement, la previsibilitat i, per extensió, a la redundància–, no es volen completar a curt ni mitjà termini; es narren a si mateixos en un pas entremig d'una narració –fase de competències– que, tot i que té com a objectiu final l'estabilitat, els subjectes volen mantenir-se en l'etapa que consisteix en assolir unes competències que s'acostumen a relacionar amb el descobriment, el canvi, el dinamisme i la llibertat.

En canvi, els discursos sobre la trama vital dels subjectes adults segueixen uns altres patrons. Si bé és cert que les seves autonarracions també estan composades per multitud de referències al significat d'excés d'informació, la lexicometria revela que aquestes expressions van associades a una etapa que es troba fora de la narració que estan vivint; que no forma part de les fases que conformen la història des de la qual el subjecte parlant es troba immers. Val la pena destacar que en el cas d'aquests subjectes, la llibertat no s'acostuma a entendre com un objectiu a assolir, sinó que, com que a l'estat inicial de la narració a la que es troba el present narratiu ja hi figuren components de llibertat, s'entén com a un dret inalienable pel qual no

s'ha de lluitar, i no com un objectiu a conquerir o un anhel a aconseguir, com succeeix amb els joves.

Contràriament, tots els subjectes adults fan servir multitud de termes relacionats amb el concepte de redundància per narrar la història de la qual formen part a l'actualitat i, a més, els hi atorguen una connotació positiva. Això porta a pensar que, tot i que durant els seus discursos hi ha moltes referències positives a termes com descobriment, llibertat o canvi, els adults entenen el seu autoconcepte present segons els paràmetres d'estabilitat i control, de manera que les qüestions relatives a l'excés d'informació formen part d'una identitat passada, que tot i que s'esmenta en el discurs, no té res a veure amb els valors, prioritats i expectatives de la identitat que s'encarna o de l'autoconcepte que es narra.

També és interessant destacar que totes i cadascuna de les persones adultes entrevistades entenen que, dins de les fases narratives que relaten, es troben o bé a la fase de sanció o bé a un estadi encara posterior que no forma part de cap narració. Aquest fet porta a pensar que, més enllà del que pugui revelar l'aproximació lexicomètrica, el subjecte no es mostra expectant a nous canvis ni moviments de cara al seu futur, sinó que vol estabilitat i que no s'iniciïn noves trames a causa de futures dislocacions –cosa que està directament relacionada amb el pol de la redundància, al control de la situació–. De manera inversa, els resultats de les anàlisis dels discursos dels subjectes joves indiquen que tots ells es narren enmig d'una narració que encara té molt camí per recórrer. Això denota una voluntat d'experimentar canvis, buscar noves sensacions i portar a terme, de manera activa, accions per tal de modificar la seva situació –qüestió que es correspon amb el pol de la informació–. De fet, tots els subjectes joves concedeixen una gran rellevància a la fase de competències, cosa que implica la voluntat o la necessitat d'adquirir capacitats, tant de poder com de saber, de cara a un futur que encara està per definir. En canvi, en les narracions dels adults, la fase de competències es menciona únicament de manera testimonial, com una faceta del passat que no té excessiva importància, tot i que acostuma a estar relacionada amb el poder.

També resulta rellevant tenir en compte l'individualisme que destil·len les narracions dels subjectes joves davant de la gran quantitat de rols que s'assenyalen en les narracions dels adults. Això, denota per part dels joves una certa predisposició al canvi i al dinamisme i, per extensió genera una sensació d'imprevisibilitat i, en alguns casos, de dubtes. Tal com la majoria de subjectes apunten, el fet que aquests rols es cristal·litzin implica una sèrie de responsabilitats que no es volen assumir des del present narratiu. En canvi, aquestes

responsabilitats són acceptades i fins i tot buscades per part dels adults, cosa que denota una voluntat de compromís i reconeixement propis del pol de redundància.

Arribats a aquest punt, resulta necessari fer un petit repàs de les premisses teòriques des de les quals partia aquest treball per tal de veure les implicacions que l'anàlisi del corpus comporta. Entenem que el sentit comú, mediat per la narració, com a conjunt de significats que es converteixen en intersubjectius dins una cultura, introdueix a la ment i al discurs de l'individu els elements necessaris per tal que es subjectivitzï i, d'aquesta manera, pugui copsar el seu entorn i relacionar-se tant amb els altres i amb si mateix d'acord amb els paràmetres normals de la cultura a la que pertany. A partir d'aquí, l'objectiu d'aquest treball era identificar si els valors implícits de informació i redundància –que es veuen representats en el llenguatge per multitud de termes com llibertat, caos, imprevisibilitat, saturació, dinamisme, emoció o descobriment en el cas de la informació; i control, poder, ordre, racionalitat, estabilitat, previsibilitat o solidesa en el cas de la redundància– estructuraven les autonarracions.

També cal recordar que les narracions analitzades tenen a veure amb l'evocació d'una identitat actual del subjecte i de les etapes que s'han seguit per tal de ser la persona que s'és avui en dia, i que, per tant, destil·len la concepció que es té sobre un mateix –l'autoconcepte, que (1) sempre serà narrat i (2) variarà en funció de l'atribució de significat que s'atorgui a certes experiències autobiogràfiques durant aquesta narració– i la valoració afectiva que es fa d'aquesta concepció –l'autoimatge–.

Així doncs, si reprenem la idea que les estructures cognitives –en el cas que ens ocupa les estructures cognitives en les quals es recolza l'autoconcepte– no només es veuen reflectides a través de les narracions, sinó que, a més, tenen els seus fonaments en les estructures narratives i que, paral·lelament, tenim en compte que d'acord amb els resultats obtinguts, els valors que vertebraven les narracions són els relatius a la informació en el cas de la joventut i els que estan relacionats amb la redundància en l'adulthood, podem identificar el binomi informació-redundància com al substrat narratiu i simbòlic segons el qual s'articula l'autoconcepte, les voluntats i les projeccions d'un mateix i les autovaloracions que es faran en relació amb aquests valors.

En aquest punt, i de cara a futures investigacions, resulta important ressaltar que els subjectes, durant les narracions, s'escindien en dues individualitats: el subjecte narrat, que es trobava sotmès a valoracions, judicis i avaluacions, i el subjecte narrador, que en la majoria de casos

desapareixia de l'escena i es limitava a valorar, jutjar i avaluar. Seria interessant entendre fins a quin punt es fa extensiva aquesta escisió entre subjecte narrat i subjecte narrador, i plantejar si aquelles atribucions, ja sigui positives o negatives, que es fan al passat, també es fan al present.

Com a conclusió, i responent a la pregunta d'investigació, podem concloure que el binomi informació-redundància té una importància cabdal en la producció d'autonarracions, i això no és una qüestió menor. En funció de la manera com es narra un mateix i de les connotacions que s'atorguin a símbols, significats i accions, s'establiran desitjos i voluntats de cara al futur, es portaran a terme accions en el present i es reconceptualitzarà el passat. En altres paraules, la posició de l'individu respecte els valors associats als pols semàntics de informació i redundància, tindrà una forta influència en la subjectivitat de cada persona; en les ulleres que utilitza que construir i interpretar la seva realitat, que tal i com afirmen Berger i Luckmann, és la realitat que entenen com a certa.

8. Referències bibliogràfiques

- Badiou, A. (2016). *La verdadera vida. Un mensaje a los jóvenes* (2017 ed.). Barcelona: Malpasoe.
- Berntsen, D. i Rubin, D. C. (2004). Cultural life scripts structure recall from autobiographical memory. *Memory and Cognition*, 32, 427-442.
- Berger, P. L. i Luckmann, T. (1966). *La construcción social de la realidad* (1968 ed.). Buenos Aires: Amorrortu editores.
- Bohn, A. (2010). Generational differences in cultural life scripts and life story memories of younger and older adults. *Applied Cognitive Psychology*, 24, 1324-1345.
- Bruner, J. S. (1991). *Actos de significado. Más allá de la revolución cognitiva*. Madrid: Alianza Editorial.
- Bruner, J. S. (2003). *La fábrica de historias*. Buenos Aires: Fondo de Cultura Económica de Argentina, S.A.
- Chase, S. E. (1995). *Ambiguous empowerment: The work narratives of women school superintendents*. Massachusetts: University of Massachusetts Press.
- Collins, A. M. i Loftus, E. F. (1975). A spreading-activation theory of semantic processing. *Psychological review*, 82(6), 407-428.
- Fivush, R. i Nelson, K. (2004). Culture and language in the emergence of autobiographical memory. *Psychological Science*, 15(9), 573-577.
- Foucault, M. (1975). *Los anormales*. Espanya: AKAL.
- Geertz, C. (1973). *La interpretación de las culturas* (2009 ed.). Espanya: Gedisa.
- Greimas, A. J. (1966). *Sémantique structurele: Recherche de méthode*. Paris: PUF
- Habermas, T., & Bluck, S. (2000). Getting a life: the emergence of the life story in adolescence. *Psychological bulletin*, 126(5), 748.
- Kumaran, D., & McClelland, J. L. (2012). Generalization through the recurrent interaction of episodic memories: a model of the hippocampal system. *Psychological review*, 119(3), 573-616.
- Labov, W. (1972a). *Sociolinguistic patterns* (No. 4). Filadèlfia: University of Pennsylvania Press.

- Labov, W. (1972b). *Language in the Inner City. Studies in the Black English Vernacular*. Filadèlfia: University of Pennsylvania Press.
- Lakoff, G. i Johnson, M. (1980). *Metáforas en la vida cotidiana* (2009 ed.). Madrid: Ediciones Cátedra.
- McAdams, D. P. (2001). The psychology of life stories. *Review of General Psychology*, 5, 100-122.
- Mead, G. H. (1934). *Mind, self and society* (Vol. 111). Chicago: University of Chicago Press.
- Mishler, E. G. (1991). *Research interviewing*. Harvard: Harvard University Press.
- Moles, A. (1958). *Teoria de la informació y percepció estètica*. Gijón: Júcar
- Ochs, E. (2000). Narrativa. En Van Dijk, T. *El discurso como estructura y proceso* (271-304). España: Gedisa.
- Piaget, J. (1947). *Psicología de la inteligencia* (1991 ed.). Argentina: Siglo veinte.
- Pamuk, O. (2011). Lo que hace nuestra mente cuando leemos novelas. En *El novelista ingénuo y sentimental* (11-31). Barcelona: Mondadori.
- Propp, V. (1928). *La morfología del cuento* (1998 ed.). Madrid: AKAL.
- Pozo, J.I. (2014). *Psicología del Aprendizaje Humano: Adquisición de conocimiento y cambio personal*. Madrid: Ediciones Morata.
- Quillian, M. R. (1962). A revised design for an understanding machine. *Mechanical translation*, 7(1), 17-29.
- Quillian, M. R. (1967). Word concepts: A theory and simulation of some basic semantic capabilities. *Behavioral science*, 12(5), 410-430
- Rosch, E. (1999). Principles of categorization. *Concepts: core readings*, 189, 312-322.
- Rubin, D. C., Wetzler, S. E. i Nebes, R. D. (1986). Autobiographical memory across the lifespan. En Rubin D. C. (Coord). *Autobiographical memory* (202-222). Cambridge: Cambridge University.
- Rubin, D.C. i Schulkind M.D. (1997). Distribution of important and word-cued autobiographical memories in 20-, 35-, and 70-year-old adults. *Psychology and Aging*, 12, 524-535.
- Ruiz Collantes, F. X. (2019). *La construcción del relato político*. València: Universitat de València. Servei de publicacions.
- Thomsen, D.K. i Berntsen, D. (2008). The cultural life script and life story chapters contribute to the reminiscence bump. *Memory*, 16, 420-436.

Thomsen, D. K., Olesen, M. H., Schnieber, A. i Tønnesvang, J. (2014). The emotional content of life stories: Positivity bias and relation to personality. *Cognition & Emotion*, 28, 260-277.

Thomsen, D. K., & Pillemer, D. B. (2017). I know my story and I know your story: Developing a conceptual framework for vicarious life stories. *Journal of personality*, 85(4), 464-480.

Vigotsky, L. (1934). *Pensamiento y lenguaje*.(2010 ed.) Barcelona: Paidós Iberica.

Wittgenstein, L. (1953). *Investigaciones filosóficas*. (2008 ed.) Barcelona: CRITICA.

Zeithamova, D. i Preston, A. R. (2010). Flexible memories: differential roles for medial temporal lobe and prefrontal cortex in cross-episode binding. *Journal of Neuroscience*, 30(44), 14676-14684.

9. Annexos

9.1. Transcripcions d'entrevistes

Subjecte 1. Dona. 25 anys. Graduada en Ciències Polítiques.

4. ESO

D'aquí recordo les primeres coses, que li he posat també com a subtítol. Que són coses més d'adult, no? Començar a fumar, que vaig començar a fumar molt jove. Liar-me amb nois del poble també. Quedant per Messenger, quedàvem per liar-nos. I després... recordo en general trencar moltes normes. Era com molt dolenta jo, a la ESO i llavors tot el dia feia... que si una campana, que si fumàvem aquí, que si hi havia un follón a la classe que flipes i estàvem tots... Recordo molt trencar moltíssimes normes i ser molt petarda.

En l'àmbit més emocional ho recordo tot molt més intens. I viure dies molt foscos i després tenir dies de subidón, o tenir coses... molta impaciència per què arribés tal dia o... recordo emocions molt intenses. Jo suposo que com tots els adolescents. Però sí que puc recordar dins meu si hi penso aquelles sensacions que no he tornat a tenir, de coses molt... ho vivia tot molt intens.

5. Batxillerat i primera maduració

Jo abans era molt dolenta i suspenia moltes... i a partir de finals de 4 de la ESO i sobretot Batxillerat, vaig com començar a estudiar, vaig començar a treure bones notes i això em va motivar a seguir estudiant. Suposo que mai m'havia cregut massa res i de sobte vaig començar a treure bones notes, tothom estava content i jo també estava contenta amb que la gent estigués contenta.

És interessant perquè quan estàvem a la ESO no m'has parlat de les notes.

No, perquè... és que... me la sudava completament. No volia estudiar tampoc. Però sí que va ser un canvi. Vaig començar amb llatí, que un dia vaig estudiar perquè la profe em va picar, i vaig treure un nou. I en la puta vida havia tret un nou. A més de petita era dislàxica i la primària no em va anar molt bé. I a partir d'aquí va ser tot. Llavors, recordo com un subidón d'autoestima en àrees del coneixement. Em veia molt madura, perquè també vaig començar a treballar de monitora de hockey. I A batxillerat ja em van fer contracte i tot. I llavors doncs, se'm va ajuntar les bones notes, amb el bon rendiment acadèmic, amb la feina i que els meus

pares estaven molt contents, amb que jo tenia el meu propi sou, m'autogestionava, anava aquí en metro, a treballar, no sé què... Llavors em veia molt adulta ja.

I fins quan dura aquesta etapa més o menys?

Fins que entro a la universitat. (...) Bueno, també t'he dit que el batxillerat, aquesta etapa, era una bombolla de confort, veritablement. Em vaig portar tan bé que estava tot el dia allà i no sortia d'allò, llavors...

Bombolla de confort? Què vols dir?

No sé, que tenia molts grups d'amics de la infància, els de l'escola que no els havia canviat i llavors durant la setmana estudiava i treballava, als fines si un cas quedàvem sempre al mateix carrer per prendre algo, o sorties perquè era festa del poble, però sense fer cap... sense liar-la gens. Llavors jo estava molt feliç, perquè tots els àmbits de la vida els dominava... em sentia molt segura en tots els meus àmbits però perquè no n'havia canviat ni un. El cole, a més era petit, i a batxillerat passaves a ser dos aules el tracte era súper... I llavors quan vaig arribar a la universitat va ser un canvi molt radical.

6. El sisè és primer i segon de carrera, les primeres vegades.

A la ESO eren les primeres coses. Ara són les primeres vegades?

Exacte. És com que les primeres coses ja les he fet i després...

Quina diferència hi ha entre coses i vegades en aquest cas?

A la ESO em referia més al fumar, a no sé què. A les primeres coses del que faria una persona adulta o el que tu creus que fan els adults, i a la uni va ser la primera vegada davant del món... El tenir un novio i anar amb cotxe amb el novio a no sé quina festa i no passava res si m'anava de festa major a mongat, saps? No li havia de dir a ningú res... La veritat és que era més adulta. I llavors també, són primeres vegades perquè està... això, perquè vaig anar a totes les festes majors de Catalunya, vaig tenir un novio que em va durar tres anys... què més? Ah si, la uni em va flipar moltíssim. Clar, érem cent a classe i era una passada. Agafava els ferrocarrils per anar a l'Autònoma.

Què vas estudiar?

Polítiques. Ciències polítiques. I no sé, això. Que em creia molt adulta a primer i segon de carrera. De sobte vaig fer els divuit i recordo sentir-me adulta ja, i... no sé. Això sentia.

Què més em pots dir d'aquesta època? L'època de les primeres vegades, entenc que tenies parella durant aquests dos anys que dura el capítol. Entenc que va ser la teva primera parella estable.

Sí, sí, sí. Estable, llarga. Va ser el primer cop que vaig fer sexe amb el meu novio, amb algú. I va ser amb ell. Abans de fer els divuit. I a base d'això també era una mica com aprendre a fer sexe tot i que després ho he comparat amb altres, o sigui, que després ja ho vam deixar i he estat amb altre gent, i res a veure el sexe que fèiem en aquella relació que amb lo que ha vingut després, però per mi en aquell moment era molt... era molt rellevant, no sé... Era molt important. Llavors què més va ser important. Presentar-li el novio als meus pares també era important. Jo no ho vivia com a tal, però quan es donava la situació era com algo més sèrio, jo què sé. Que també el... Es deia Marc, doncs que el Marc conduís... jo em vaig apuntar més tard a l'autoescola i també em vaig treure el carnet i començar a conduir també va ser una passada. I tenir sobretot el grup d'amics que el tenia molt divers a la universitat, i vaig començar també a moure'm més, tots els meus amics d'aquí de Barcelona havien anat també a la universitat i tenien nous amics, al final t'acabes trobant amb tothom, no? I llavors va ser un any que vaig com ampliar molt el meu cercle d'amistats. I a més era gent molt diversa i més afins als meus interessos, a la persona que era jo en aquell moment, i no tant lo que et bé donat de l'escola. Llavors va ser molt guai, també això.

Entenc que fins a aquest moment tenies un grup i un àmbit social, no reduït, però sí que homogeni, i de sobte ens trobem amb una diversitat de gent molt més gran.

Sí, totalment. I a més també vaig començar, primer vaig anar a unes assemblees de la... vaig començar com anar a manifestacions i se'm van despertar molts interessos de caire social i polític, no? Arran de la carrera i de la gent que coneixiem, llavors... vaig començar a anar a assemblees feministes, després a assemblees de la PAH, i amb tot això també que anava a l'assemblea feminista de gràcia i vaig conèixer molta gent afí als meus valors d'aquell moment. Que lo de l'escola al final venia donat i estava bé però era... És això, no em donava més espai a ser qui era jo en aquell moment, i per això vaig fer molta afinitat amb gent nova i no tant, per exemple, amb les amigues de batxillerat vaig perdre el contacte, perquè m'avorrien. Algunes les veig, les que són més íntimes, però el grup en sí, no anava amb mi i ja està.

És com que en aquest moment vas descobrir valors teus que no sabies que tenies o simplement vas deixar florir coses que ja sabies que tenies allà?

Jo crec que vaig deixar florir. A batxillerat ja tenia com aquestes inquietuds i per això, tinc una amiga que és molt íntima, la Leonor, que sempre coincidíem, i aprofitavem per anar a algun lloc juntes, o anar a llocs afins juntes, que si una exposició d'art de no sé qui, que si aquesta manifestació... coses així. A l'Infant Jesús vaig estar molt a gust però em va costar trobar gent afíu als meus valors, perquè la classe també era reduïda i també la gent que quedava... som tots d'un nivell socioeconòmic així, venim d'unes famílies així més tradicionals, més... jo què sé. Llavors, vaig florir i a més l'entorn era super procliu a fer-ho i ja està.

32: Parla d'una època d'estancament a la que li diu de confort. No està contenta amb aquella època.

Jo ho recordo així com una època molt guai, molt flipant. Vaig conèixer molta gent, vaig anar per molts llocs i vaig veure moltes coses noves. Molt divertit tot.

Què més?

Lo següent ja són els dubtes existencials. I és que jo ja feia temps que no estava bé amb el Marc i al final una amiga em va animar a deixar-lo i el vaig deixar i va anar perfecte deixar-lo. I no estava tampoc a gust amb la carrera, amb polítiques. No m'agradava... O sigui el primer any com que era molt general i venia de batxillerat pues bé, però després jo ja vaig anar... pues entre que em formava a l'assemblea, entre que llegia això, llegia lo altre, polítiques al final és una carrera molt centrada en la gestió pública i en l'administració, i a mi sempre m'ha interessat més el treball social o l'educació social... coses més dinàmiques més que res. I no tant... llavors estava molt desmotivada amb la carrera i el Marc quan vaig deixar-lo em vaig sentir molt bé però de sobte jo tenia una rutina molt formada dins la vida del Marc, o sigui a mi el Marc em va anar molt bé, però alhora em va anar com malament perquè era molt més gran que jo, era molt... un tio amb molta presència, molt graciós, i des del principi, ell era de Mataró i ho fèiem tot a Mataró. I jo coneixia molt als seus amics de mataró, i sortíem amb gent de Mataró i tot a Mataró. I de sobte vaig passar a tenir molt temps lliure jo, que no n'havia tingut. I llavors va ser una època que vaig començar a treballar fent enquestes, per la Generalitat (riu). No, pagaven bé, el que passa és que era una feina com molt merda, era com comercial. Però cobrava... potser vaig cobrar un mes 600 euros, l'altre 700, depenent de les que feia. I llavors vaig estudiar menys, em vaig deixar unes quantes assignatures aquell any, i vaig estar treballant pels vallesos amb el cotxe que me l'havia tret, el carnet. I aleshores després, un dia no em venia de gust anar a la uni doncs agafava el cotxe i me n'anava al poble i estava allà al Montseny potser amb un amic o el que fos, llavors va ser una època en què vaig deixar la carrera i la meva rutina i vaig començar a conèixer-me molt més. No ho sé és difícil

d'explicar. Primer i segon va ser una època molt feliç, perquè tampoc pensava massa i mira, tot anava molt rodat. Però ja de sobte, després de deixar el meu ex, va ser tenir molt temps lliure de sobte, i alhora la carrera em desmotivava a saco i no sabia què fer, perquè jo estava a tercer i no la volia deixar. I llavors la volia acabar però no em sortia de dins acabar-la perquè era fastigosa, no m'agradava. O sigui li vaig agafar molta mania. I llavors vaig decidir anar-me'n d'erasmus, i va ser molt guai. Bueno, vaig decidir anar-me'n d'erasmus i vaig decidir fer un minor en desenvolupament sostenible i ciutadania global, que és una especialització de la carrera, que ho fas en varies facultats, tothom es pot inscriure. I llavors va ser molt guai, perquè em vaig allunyar molt de polítiques, vaig agafar les optatives aquell any d'aquesta menció i eren optatives de la facultat de filosofia, de periodisme o de treball social, vaig conèixer gent nova, que em vaig fer bastant amb ells i molt guai, les assignatures em van tornar a agradar i vaig treure bones notes, i llavors vaig pirar d'erasmus. I també va ser la hòstia de guai. Vaig anar al sud d'Itàlia i no vaig estudiar res en tot l'any, vaig anar a la pitjor universitat d'Itàlia, m'ho van convalidar tot però per mogollón d'assignatures, a sobre. O sigui, en plan, allà cada assignatura són 15 crèdits, i tornava i jo en plan, mira, tinc 15 crèdits. I em deien pues aquesta, aquesta i quatre que et sobren. A més a Itàlia et pagaven molt de beca d'erasmus, et donaven 300 euros al mes, perquè itàlia és un país car, però el sud és superbarato, és més barat que andalusia. I llavors jo tenia... em sobraven diners cada mes. I vaig viatjar per Nàpols, vaig fer també una ruta en moto amb un amic. No era el típic viatge que fas planejat sinó que in amic em va venir a buscar amb la seva moto i ens vam fer tota la ruta rollo més punky, sense res. Clar, com que l'erasmus a itàlia em va permetre molt fer això. I amb els meus amics d'allà igual. O sigui, cada dia era diferent, i cada dia fèiem una cosa nova.

Seguim dins de l'etapa de dubtes existencials, no? Ara per ara m'has estat parlant de coses però no has acabat de dir què vol dir això de dubtes existencials.

És qu no sabia ben bé què fer amb la meua vida, bàsicament, perquè la universitat ja no m'agradava, el que volia fer ja no ho podia fer perquè anava tard, o jo què sé. I alhora que no m'agradava... o sigui, poc a poc, anant-me ficant al sistema i tot, a treballar, el que sigui, no m'agradaven... estava com una mica negativa i no m'agradaven les aspiracions laborals o el món en general com funcionava. O sigui estava com una mica rebotada amb el món i no volia treballar per tenia una casa i tres fills. Per així dir-ho, no ho sé. Estava... No sé, és que la recordo una època amb moltes rallades. En recordo varies. Una, crec que la més important era la de la universitat, que no volia ser politòloga, i... no volia treballar per una empresa perquè... no sé. Sabia que volia tenir algo meu però no sabia el què. Després, una altra, el tema del Marc em va rallar bastant, i... perquè a més l'últim any va ser bastant merda i jo no tenia ganes

d'estar amb ell, i li vaig acabar com agafant mania, saps? Fàstic a una persona per forçar la relació. I... vaig acabar molt cremada, i vaig estar tot aquell any sense tenir relacions sexuals. I també era un tema que m'anava rebotant, o sigui dins el meu cap en feia plantejar-me moltes coses. Però bueno, sin más. Quan estava d'erasmus vaig començar a pensar una mica en si m'agradaven les noies, que si no sé què. Però no vaig acabar de pensar-ho, era un tema que apartava una miqueta i ja està. Llavors no vaig acabar de... suposo que entra dins dels dubtes però el vaig apartar bastant. I llavors era aquest, o sigui per una banda la universitat, que era el que més em rallava, perquè pensava l'acabo i on acabo, perquè tampoc vull ser politòloga, ni tampoc vull ser això, ni vull treballar per altres ni vull no sé què. L'altra una mica potser més de temes d'amor. Em vaig plantejar potser soc assexual, potser soc no sé què, però sense arribar tampoc a masses conclusions, i... i ja està, suposo que eren aquests dos dubtes, però tenien pes. I potser també hi ha una mica del que... a mi sempre m'afectaven molt les expectatives de la gent que té envers mi, i era una miqueta de... el tema dels meus pares... una mica de complir les expectatives que ells tenien, perquè el fet de no deixar la universitat no era tant per mi com per, per no enfrontar-me als meus pares. Llavors una mica les expectatives del que espera la gent de mi, la gent que m'importa, suposo.

L'etapa 8 es diu crisis existencials. Va des que vaig tornar d'erasmus fins... no sé. Va durar un any. Doncs res, vaig tornar d'erasmus i llavors tenia molt clar que volia viure amb companys de pis i que volia sortir de casa muns pares, volia treballar per tenir els meus propis diners i necessitava ja, cobrar un sou mínim per pagar-me les meves coses ja. O sigui ja no em servia el meu sou d'entrenadora de Hockey i cobrar 200 euros, i venia com amb aquestes idees molt clars. I... llavors el que vaig fer va ser apuntar-me a la universitat, que l'havia d'acabar. O sigui, no volia apuntar-me ni acabar-la però clar, em quedaven 4 assignatures i el TFG, i clar, l'havia d'acabar. I alhora vaig buscar feina i em va trucar decathlon, i vag començar 30 hores al decathlon, que eren 900 euros, que estava molt bé. I em vaig buscar pis, i vaig trobar una cosa molt xula al barri del coll, que era una casa allà dalt del parc, vull dir que just s'acabava la meua casa i començava el camí de terra on hi havia quatre cases més. I amb gent molt maca, érem quatre i com molt afins també en interessos i tot. I tot això molt bé, el que passa és que treballant al decathlon no podia anar a la universitat perquè em coincidia d'horaris i els pocs dies que podia anar, veritablement em dormia. I llavors era una angoixa que durant tot l'any vaig tenir dins meu de que no estava fent el que havia de fer, que era anar a la universitat, perquè jo a la llarga sabia que no volia ser empleada del decathlon amb 40 anys, però sí que m'aniria bé tenir un grau per la feina que fos. I això em maxacaba constantment. Llavors al decathlon em vaig enamorar molt d'una noia, en plan, molt idíl·lic, però jo crec, tinc la intuïció

que era recíproc, però aquestes coses és com que les nota un, no sé. Però bueno, la veritat és que sempre havia sigut com bastant segura amb els nois, més o menys, i amb aquesta noia, de sobte, vaig com tornar molt enrere, com si tornés als 13 anys i tornés a... em tornessin a costar aquestes coses, no ho sé. O sigui vaig estar com tres mesos, quatre fins que va marxar que no... que li apartava la mirada perquè no sabia com gestionar-ho i em passava de voltes. Però després, mentalment, jo vaig acabar per evitar el contacte, per així dir-ho. I tenia mil dubtes també, d'això de... bueno, no ho sé. Entrava molt al meu cap el tema de bueno, i què dirà me mare, i si no els hi agrada a muns pares? I si millor m'espero i ja m'agradarà una noia que sigui més femenina, i si no sé què. Coses més en relació a muns pares. I llavors sobretot aquestes dues coses em van maxacar bastant. A més aquesta noia va marxar d'un dia per l'altre d'any sabàtic, i em va demotivar bastant, això. Em vaig sentir com molt burra d'haver perdut una oportunitat, i llavors em vaig torturar jo bastant a mi mateixa. I també em va maxacar molt el tema de no anar a cap classe, de no presentar-me a cap examen... o sigui d'haver pagat per no fer-ho, i anar-li dient als meus pares que tot estava bé, i que sí i que no sé què. Que després, amb els diners que vaig cobrar del decathlon, l'any següent em vaig matricular jo amb els meus diners. Però... potser aquell any vaig perdre 700 euros de matrícula. Clar, per mi era com una imprudència molt gran fer el que estava fent, i a sobre mentint i no sé què. Després també va ser un any que amb els del pis eh... es drogaven bastant aquells, i llavors anàvem a moltes festes, no sé què i tal jo també em... doncs algun finde em fotia M, o prenia una mica de coca o el que sigui... però també em maxacava bastant. I pel que em diuen els meus amics, que jo no ho veia, però es veu que aquell any jo estava com molt negativa, supercrítica amb tot, i jo estava també molt crítica amb la vida al decathlon i amb la vida, de tot. O sigui que per mi tot era com una mica merda. Estava molt fosca. O sé dir ara, perquè en aquell moment t'hagués dit, la culpa és d'aquesta que només fa que fer això, o la culpa és de l'altre. I... això va acabar a la següent etapa.

Que vaig deixar el pis al Coll, vaig demanar l'atur. I va ser guai perquè vaig tornar a viure a casa els meus pares, vaig estalviar perquè tenia 600 pavos cada mes i em vaig obligar a anar a la universitat. I em va agradar molt perquè malgrat eren assignatures que a mi no em motivessin, va ser guai perquè al anar-hi cada dia, al final m'enterava de tot, portava les lectures al dia, o sigui em vaig obligar a fer la universitat, llavors pues en sabia. No és allò que m'encanti però sí que m'agrada. Tampoc odio ciències polítiques. Llavors poc a poc, va anar tot millor. Recordo en aquell moment pensar, joder, porto mogollón de dies feliça, quan s'acaba això. I no s'acabava. I era com bueno, ja petaré, l'any anterior em vaig com acostumar a... no sé, a ser negra, a ser fosca.

Però, perdona, dius que en el moment no n'eres conscient, d'aquesta negritud o d'aquesta foscor?

En vaig ser conscient a partir de quan vaig tornar a casa muns pares. A partir de setembre. De setembre a novembre, que vaig tornar a la universitat i va ser tot així, i les coses van anar millorant molt poc a poc, i recordo alguns moments pensar, joder, porto mogollón de setmanes feliç, que m'ho estic passant bé i tot va bé i em sorprenia a mi mateixa. I... això. El que també és cert és que a l'època aquesta de crisi existencial també vaig fer dues de les meves millors amigues, que són del decathlon, i elles aquell any no em van veure així. Més endavant hem parlat d'aquesta fase meua i no em veien així. És com algo que només va veure la gent més de tota la vida, la més pròxima... suposo que amb la gent que tenia més confiança com per... però bueno, la fase aquesta que torno a viure a casa de muns pares i torno a la universitat es diu "motivació altre cop", i és com una fase molt gradual, en que poc a poc les coses van millorant. I a partir d'aleshores vaig parlar molt amb gent, de com havien sigut les coses i tal, i cada cop era més conscient de la magnitud que havia... com que cada cop mirava amb una perspectiva diferent el meu any anterior.

Què vols dir?

Jo anteriorment, en aquell moment veia que tot anava bé i que tot estava bé, i que el problema era que la uni era una merda, i que el problema era que els sous eren una merda, i això... I des de la nova perspectiva, la veia diferent en quant a que no, que era jo que m'havia estat torturant un any per... per intentar cassar dues coses que no cassaven, pel tema de la universitat i pel tema de la noia aquella. M'havia estat maxacant per això i ja està. I estava enfadada amb mi mateixa i ho pagava amb la gent amb qui tenia confiança. I que no tenia res a veure que si el sistema no sé què o que si el salari tal... jo he estat feliç amb un salari baix i... vull dir que no sé, que no és una variable, tampoc... I llavors va ser molt guai perquè vaig començar a pensar en què volia fer i tal i vaig aplicar un visat per anar a Austràlia, a treballar i així aprenia anglès. I vaig estar com preparant-ho tot per aquest visat, i llavors em vaig treure un títol d'anglès, vaig estar mirant coses... I llavors a l'estiu em van contractar a un lloc de l'Hospitalet, de monitora amb nens en risc d'exclusió social. I vaig estar treballant el juny, el juliol i l'agost. I va ser molt guai perquè va ser un any molt xulo, que m'anava motivant poc a poc, però també és cert que cobrant l'atur em vaig quedar una mica... que pensava que no em contractarien enlloc, perquè ja tenia 23 anys i mirava el meu currículum i no havia... o sigui, havia treballat al decathlon, fent enquestes i de monitora de hockey. Llavors era com molt poble. I que m'agafessin aquí, que estava ple d'educadors, em va pujar com molt

l'autoestima. O sigui, en aquell moment tenia l'autoestima laboral molt pujada i va ser molt guai. I en quant al tema amorós i així, també va ser molt guai perquè primer vaig conèixer un noi del poble, que ja des del principi em va agradar molt perquè m'atreia molt físicament, era un tio que trobava molt guapo, i a sobre vam congeniar molt bé, i vam estar com tot l'any veient-nos, i bé. Les primeres vegades ens veiem més com amics que com a res, però sí que... o sigui, vaig disfrutar molt més fent sexe amb ell que amb cap altre tio abans, i em vaig començar a conèixer també més. Abans tenia una única forma de tenir un orgasme, ara puc tenir-ne de qualsevol manera. Al final són bloquejos mentals o coses que vas trencant i jo que sé. Però per mi el fet de superar certes barreres sexuals també va ser molt important. I va ser aquest any. I després a la feina, l'entrevista era 900 nens i 60 monitors. I l'entrevista inicial me la va fer la subdirectora del centre, i era una noia que em va agradar des d'un principi quan la vaig veure ja també a l'estiu. I suposo que també em va agradar perquè era la subdirectora i les relacions de poder i tal. I vaig estar parlant amb ella al juliol i tal i al final li vaig dir d'anar a sopar i ja ens vam enrollar al mes d'agost. I va ser molt guai. Després ja al setembre va acabar. És com que jo sabia que com que era més gran que jo, no... tampoc m'agradava d'aquella manera. Però sí que va ser guai, perquè va ser la primera noia i ho vaig veure amb molta normalitat. Perquè també sortia d'estar amb un noi que en certa manera també em pujava l'autoestima perquè era... no sé perquè també va ser fàcil, perquè vaig ser jo mateixa, perquè era un tio que... molt guapo, que m'atreia, i vaig estar molt feliç amb allò i amb aquesta noia pues lo mateix, també. I a més, que sortís de mí també em va agradar, saps. Llavors, aquell any va ser molt guai. I vaig acabar l'estiu així amb pasta, havent treballat d'educadora social, vaig tancar l'any amb dos rollos però els dos van ser molt guais.

I a partir d'aquell any entra la última fase, la 10. Que són les noves aspiracions. I és com un creixement cap a l'època més adulta, cap a l'edat adulta. I és que retiro lo del vol a Austràlia, i em vaig apuntar al màster de deusto, i és com que durant aquest últim any i mig he anat decidint que... ah, em vaig graduar de ciències polítiques, que el TFG me'l vaig deixar i el vaig acabar el febrer de l'any passat, a l'última convocatòria, o sigui al cap de la hòstia de temps. I un cop ja era graduada en algo, i he treballat d'altres coses després de lo del casal d'estiu amb nens amb risc d'exclusió, he treballat també amb gent amb discapacitat, la tercera edat, amb no sé, amb diversitat d'entorns, doncs... I la gent del meu voltant tothom està... bueno, hi ha gent que no, que treballa a glovo i el que sigui, però també tinc amics que estan treballant de lo seu, potser cobrant lo mínim dins del que és lo seu però ja estan ficats a algun lloc, amb possibilitats d'un ascens. No ho és, hi han uns que s'estan comprant un pis. I llavors doncs tot això a mi també... com que entro en aquestes noves expepectatives econòmiques i salarials i

llavors començo... porto dos anys molt feliç, però més centrada en formar-me professionalment i començar... aprofitant que tinc el títol de polítiques doncs fer un màster en això, en integració social i mediació familiar, com per especialitzar-me en la branca del món social, i ara estic buscant feina a alguna entitat, aviam si cola. I des d'una entitat ja començar... pues quedar-m'hi, saps? I començar a sentir... a la llarga, no ho sé. El que més m'interessa ara és cobrar un sou que estigui als mil euros i si pot ser cap amunt, tenir ja un pis que sigui fixe i deixar les coses temporals. Sobretot aquestes dues coses. També tinc parella, una noia, des de fa un any i mig, i també molt bé. Té quatre anys més que jo i estem com en el mateix punt. Ella sempre té feina de lo seu, que li agrada i cobra bé perquè ja fa anys que hi està, perquè ha anat ascendint. Però també com que compartim moltes coses de... d'això, d'expectatives de futur, diguem-ne. Llavors estic a una etapa com més adulta, jo crec.

Aquesta etapa adulta, són les noves aspiracions.

Sí, perquè encara no em considero adulta del tot.

O sigui les noves aspiracions serien de ser adulta o aspiracions d'una persona que és adulta?

Noves aspiracions que les té una persona que és adulta. O sigui, soc jove però les típiques aspiracions que té una persona de trenta anys. Noto molt que d'un any a l'altre he fet un canvi d'aspiracions i expectatives molt heavy. Que es centra en això, en canviar Austràlia per un màster a Deusto, a Bilbao, quan jo fa tres anys jurava i perjurava que no tornaria a trepitjar una universitat, perquè no m'agraden. I de sobte canvio un viajazo a Austràlia, de menjar-se el món i tal per centrar-me i tal. És que he pensat que ja faré lo d'Austràlia, m'agafaré un any sabàtic quan tingui una feina o faré el que sigui però que a mi ara el que em crida i el que em ve de gust és ficar-me sèria i començar a que el valorin. O sigui deixar d'agafar treballs precaris.

La d'ara es diu entitat social, que és que vull trobar feina a una entitat social, com a molt tard aquest 2020 vull estar col·locada a una entitat social. És un objectiu que tinc en ment des de fa temps i vull culminar-ho ja. Les noves aspiracions passen per trobar feina d'algo que m'agradi, suposo. Dic entitat social perquè sé com funcionen per dins i un cop entres sé que és molt fàcil que surtin nous projectes i que t'agafin a una altra. O sigui lo difícil és entrar a una però un cop hi entres ja no tens perquè marxar.

Llavors la fase dos es diu ascens laboral, i ha de durar uns tres anys. Són tres anys de currar-m'ho a muerte per aquella entitat, i formar-me al màxim, saps. I és una entitat com algo pels refugiats. A part de formar-me i donar-ho tot, doncs fer algo que... Són com tres anys que dedeiques a saco a aquella entitat i que estàs motivada i que tires.

La tercera fase es diu any sabàtic, o excedència del món laboral. Que ja un cop tingui l'ascens i tot vull aprofitar. Algun cop encara quan sigui jove vull agafar-me un any sabàtic i o viatjar o quedar-me a viure a un lloc diferent, però vull que sigui quan ja tingui la vida una mica més encaminada. Perquè sinó tornaré aquí amb 35 i no sabré on caure morta.

I llavors el quart es diu projecte laboral sòlid, i és que quan l'ascens laboral i l'any sabàtic acabim, jo ja vull tornar aquí amb un projecte laboral que sigui meu, o d'alguna entitat o el que sigui, però que sigui sòlid i que sigui ambiciós. O sigui algo que m'aporti i que sigui prou gran perquè durant uns quants anys no m'avorreixi, perquè sinó... el que no vull és estar a una feina i estar cremada. Llavors, algo així m'imagino.

I el cinquè es diu fills. Que és màxim als 33 anys i poble. Es diu fills i poble. És que jo vull una casa al poble si pot ser el meu, i ja està. Per tenir els fills allà i amb qui sigui.

Has dit màxim als 33 anys?

Sí, per això, me'n queden set per... és que la meva intenció és ser mare jove, i llavors ja estic ficant màxim 33 que tampoc és tan jove, però... és que jo ara no puc tenir fills. Si tinc fills he de tenir un... laboralment he d'estar ben col·locada i ben... i dominant, dominant el camp laboral. I llavors això. I ja està. O sigui que dels 33 als 40 suposo que faré fills i poble.

Què t'ha semblat això de fer de la teva vida una història?

Bé, bé. Cansat de cap. O sigui, mentalment, és fer exercici. Però bé... lo altre, la primera part no ho havia fet mai, però sí que havia fet coses semblants (...) em costa perquè em vaig maxacar tant en aquella crisi existencial, que és com un palazo. O sigui, la tinc ja com molt llunyana però... i la segona part guai, interessant. Molt més ràpida que la primera. Sembla com molt fàcil, saps? Imaginar és fàcil i és maco també. I a més acostumo a pensar molt en aquestes coses, o sigui sempre estic pensant en ai, doncs faré això. Ho tinc com molt per la mà. Vull dir que em fas l'entrevista d'aquí tres mesos i fijo que ho he canviat tot, però ara mateix ja ho tenia com estudiat.

M'has dit que t'ho pregunto d'aquí tres mesos i és tot diferent. Creus que si parlo amb la Mònica de quaranta anys, que està vivint al poble, que entenc que té una posició laboral

estable, que té fills, que té prestigi en certa manera, creus que les seves respostes variaran de tres mesos en tre mesos també?

No, no no. No què va. Perquè jo t'estic fent... perquè jo m'imagino el meu futur de forma estable, i per això puc fer ràpidament aquests cinc títols i m'ho imagino tot superestable. Però ara mateix jo estic en una situació inestable, o sigui just he deixat la feina de gerocultora, estic buscant feina i tal. Llavors crec que d'aquí tres mesos tot pot canviar perquè potser no trobo feina a una entitat social i trobo feina a una empresa de no sé què i en dos dies potser canvia tot i potser vull viure a la ciutat perquè al final no s'hi viu tan malament, i jo què sé. Com ho he fet altres vegades. Però crec que això es deu a que encara... potser per ser jove o què però sí que és com que visc en una situació molt d'inestabilitat, que tampoc sé... és com si m'ofereixen una feina a Granada potser m'aniria a Granada a fer-la, perquè... perquè puc fer-ho. Però jo suposo que quan tingui fills i poble no voldré anar a Granada. O sigui, espero que la meua vida sigui més estable que la que és ara.

Esperes que la teua vida sigui més estable. O en altres paraules, vols que la teua vida sigui més estable.

Sí, però no ara, sinó en el futur. Ara m'està bé, saps? Si trobo una feina a Granada pot ser interessant.

Aquesta inestabilitat de la que m'has parlat, la suportes, la toleres i fins i tot t'agrada?

Sí, sí, sí. Potser fins i tot m'agrada, però per què... suposo que tinc sentiments trobats. M'agrada i no m'agrada. Però sí que és cert que aquesta inestabilitat em permet... m'obra moltes portes, perquè tan me'n puc anar a Xina, com puc estar aquí com puc fer això, puc provar lo altre. O sigui ara he estat un mes fent de gerocultora i ha estat bé, vull dir, he après moltes coses, he estat amb la tercera edat... No sé, he après molt dels avis, he après feines que ... no havia pensat en la vida que aprendria a canviar panyals ni coses així a gent gran i... cap problema. O sigui, és com que m'ha descobert algo de mi nou i perfecte. Però alhora també m'angoixa perquè cada dia estic comptant els diners. Llavors és una mica merda. Vull dir que té coses dolentes però jo què sé, estic ara buscant a infojobs i directament, avui m'ha apuntat a una oferta que estava a Roses, i he pensat, doncs si em contracten, m'agafo un piset vaig a passar l'estiu a Roses. O sigui, treballo allà de lo meu i estic a Roses, a la platja i ja m'apuntaré allà a qualsevol cosa que facin els joves de Roses i ja està. I llavors és com que m'ofereix... m'obre portes d'aquestes que també m'agrada el no... això, no casar-me amb ningú, saps?

Com els pisos on he estat. Sempre estic per 6 – 9 mesos, i ja em va bé, és el que busco, no busco que em facin un contracte de 5 anys, perquè no sé on estaré d'aquí cinc anys.

I en canvi, amb 40 anys no ho vols això...

No

O per què creus que no ho voldràs amb 40 anys?

Perquè crec que ja tindrè lo que sigui que estic buscant, no ho sé. Aquí és com que tinc moltes opcions i no sé quina és la millor, però quan tingui 40 anys espero ja tenir una gran bona opció i ja tenir-la i ja està, deixar de buscar. A mi també m'agrada quan... l'estabilitat i la calma i a més que, si tinc fills, o sigui si tinc una casa al poble, una de les meves aspiracions des de que soc petita ja la tindrè feta, que és una casa amb jardí i ja està i a la muntanya. I l'altre si tinc fills, també, sobretot... també dic jo que hauran d'anar a una escola, no m'agradaria canviar-los d'escola, a mi m'ha encantat estar a la mateixa escola durant molts anys, sobretot quan era petita i no vull que vagin canviant d'escola i coses així. Llavors... no sé, jo crec que si tinc una vivenda a un lloc fixe, saps?... que sempre la puc alquilar, però ja és molt. En aquest sentit m'ho imagino.

O sigui, en certa manera, i corregeix-me si m'equivoco, però és com si en el present estàs molt més oberta a més estímuls. Creus que en el futur no ho estaràs tant i que simplement hauràs trobat allò que sigui més teu, més propi, en el què t'ho passis millor o en el que et faci ser més feliç o en el que guanyis més diners, això ja són les teves prioritats. I per això no et caldrà tant ni aquesta inestabilitat ni aquest moviment constant. M'equivoco?

No, és exactament això, espero. Això és lo del projecte laboral sòlid. Encara no el conec, no sé de què anirà.

Subjecte 2. 20 anys. Home. Estudiant d'Enginyeria Industrial.

Molt lligat, seguim, a la part acadèmica, l'inici de la ESO marca el final de la segona etapa i la tercera. No per un tema tan acadèmic sinó per un tema personal, que és quan vaig començar amb l'afany d'aconseguir notes. Vaig començar a treballar bastant el que es feia a l'escola. Realment, si em preguntes per què no sé dir-te, però a buscar bones notes. M'agradava treure bones notes i ho treballava molt.

Poso el següent punt a tercer d'ESO, perquè és quan realment es solidifica el meu grup d'amics, el meu grup d'amics d'ara i el que li dic el meu grup d'amics de sempre. Ja ens coneixiem d'abans, perquè anàvem a la mateixa escola, però el grup realment es fa a tercer d'ESO. Per tant, poso aquest punt a l'inici de tercer d'ESO... Típic que a la ESO, sobretot et fas amb la gent amb la que vas a classe, no tens encara... potser sí que teníem mòbils, però no és tant amb qui pots quedar al carrer, etzètera, sinó amb qui vas a la classe. I és quan es solidifica aquest grup i les amistats que tinc fins ara, de les més importants que tinc a la meva vida.

Tirem una mica enrere, a aquesta tercera etapa, de primer i segon entenc. M'has parlat d'aquest afany de buscar notes a nivell acadèmic, per què es mareix un capítol més enllà de primer i segon d'ESO?

Fins ara he destacat coses acadèmiques perquè no veig tanta diferència espiritual, en quan a la vida interior des de que soc petit. Òbviament, la gent canvia i també ho vaig fer jo, però sí que em recordo a mi mateix preocupat del scalextric, què em podien regalar i... molt igual a primària realment. Me'n recordo que el que m'ocupava el cap tot el dia eren aquestes coses de què puc tenir i tal, i passar-me la llibreta fent dibuixos, i planejant mil i una coses que tenien a veure amb joguines, amb jugar. I a tercer de l'ESO, com que venen les amistats, ja no és tant infantil, per entendre'ns.

És com si, en certa manera, a partir de tercer de la ESO deixes enrere una part d'infantesa i comences a entrar, encara que sigui inicialment, a una part més madura de la teva vida?

Hi estic d'acord. I no ho sé, no ho tinc estudiat, però potser això també ve provocat pels amics, no? Al fer-se un grup més tancat, a l'estar més pendent de les amistats, comences a buscar altres coses que quan el que feies era arribar a casa i jugar tot el dia.

I com és que prenen aquesta importància els amics?

És amb qui anava a classe, no els vaig conèixer en aquell moment, per tant ja tenia un contacte. Típic que estàs content amb la classe que tens, i al grup s'agafa molta confiança i es

fa com grup tancat. Potser et diria que és el primer cop que tanco un grup, abans havia tingut amics i al cap d'un any deixaves de tenir-lo o no éreu el grup de cinc o sis que sempre anàveu, i en canvi en aquesta classe vam coincidir cinc o sis amics que es va fer grup i es va tenir una certa... com dir-ho, amistat mútua, una confiança que es tancava en aquell cercle. No vull dir que passàvem de la resta de la gent, òbviament, però és com l'inici de... no només confiar en diversa gent i anar passant el dia, sinó tenir algú amb qui comentar les coses, etzètera. També un lloc on demanar ajuda, no? Més família que lo que eren abans els amics.

Vale, estem amb amistat, que comença a tercer de la ESO. Hem parlat de... sense voler caure en tòpics, començar a escollir la família que s'escull. I a banda d'això, a nivell acadèmic continuem amb la tònica que es va iniciar a principis de la ESO?

Continuo amb la tònica, sí. De fet et diria que si a cas va a més, per dir-ho d'alguna manera. No, no vaig perdre aquesta tònica.

I aquesta època és una mica curta, perquè ve el següent punt que crec que és important i es diu enamorar-se. He decidit que era molt important com per donar-li una altra etapa.

Quan passa això?

Clar, si t'haig de dir un dia, està molt difícil... Tampoc busquis un fet perquè no hi és simplement... Entenc que és... Entenc que és... Que t'agradi una persona al principi, no enamorar-se, i que entri dins del teu cap. Llavors és quan t'enamores. Quan tu mateix, sense que aquesta persona estigui a prop, el que fas és buscar-la. I llavors és... no és una obsessió, bueno, no... no ho definiria en el meu cas com a una obsessió, no sé qui ho definiria, però no sé si la paraula obsessió fa explicar-ho millor, no? Que... la dependència, potser.

Una dependència gairebé mental, que no és tant una dependència física.

Sí, sí. No, física a tercer de la ESO, personalment no, jo crec.

Què li passa al Nil de finals de tercer de la ESO quan s'enamora? Què li passa per dins? Com ho viu això?

Em... la paraula que em vé al cap i que ho mana tot, jo diria inseguretats. Però bueno, te n'adones com quan aquesta persona no està a prop, pues ets la persona que vols, bueno, no la persona que vols, la persona que ets, davant de tothom, i quan aquesta persona està a prop et fas petit, perquè entren les inseguretats de "i si això no agrada", "i si això ho faig malament", etc. Preguntes que no et fas quan estàs amb els teus amics o quan estàs amb altres noies que

no et diuen res. Llavors, seria aquesta la paraula gran: inseguretat, que inclús li donaria títol a l'etapa.

Més que enamorar-se?

Tampoc considero que sigui una persona molt insegura, no sé si t'haig d'explicar aquestes coses o no, però em considera una persona poc insegura. De fet, m'agrada... no tenir un ego gran però sí que considero que tothom s'ha de pensar bé de si mateix, valorar-se en les coses bones, repetir-se les coses que fa bé, etzetera. Per tant, mai he tingut problemes d'aquests, però si en alguna etapa haig de destacar això, o on ho vaig experimentar pues, en aquesta. No? Preguntar-se "i si això no li agrada" quan realment ets tu i punto.

Si m'equivoco corregeix-me, però entenc aquest sentiment una mica de fragilitat, no? De bueno, dir és que no sé si soc capaç d'agradar-li a aquesta persona.

Correcte, correcte.

A: Entenc que és el gran highlight, enamorar-te d'aquesta persona. Però a banda d'això, què més passa a la vida d'aquest Nil enamorat?

Què més passa? Bueno, es comença a sortir de festa. Sí que et diria que a tercer, abans d'enamorar-se surt de festa però d'una manera massa light, com per dir... Es comença a descobrir el que és sortir després de sopar, estar amb els amics fins tard. La bona vida una mica entre cometes. A passar-s'ho bé, despreocupar-se totalment.

La bona vida?

La bona vida en el sentit... No la bona vida. La bona vida, no. No ho definiria així però ho he dit així. Els moments de deixar-se anar, no? I a més descobreixes l'alcohol, alguns descobreixen algo més, pues... deu ni do, té la importància aquesta de oci, de deixar fer coses que no havies conegut i que ningú t'havia explicat, perquè a un nen petit no li pots explicar aquestes coses, i que comences a descobrir per al teu propi peu.

O sigui, ho entenc com una etapa de descobriment, en certa manera.

També, també, també.

...

6. El següent punt és la mort de meu avi, que em fa entrar molt... no diré que no la tenia però sí que la fa augmentar molt, l'espiritualitat i una mica les preguntes del sentit de la vida, de

què hi ha més enllà, rel·ligió... Tota aquesta vida interior que fins ara sí que em feia preguntes, però no gaire profundes, no? Molt superficial. És en aquesta etapa on primer m'impacta, obviament, el fet de perdre al meu avi, i suposo que això desenvolupa que em preguntis realment què fem aquí, quin sentit té tot... l'espiritualitat, que és el títol que l'hi he posat.

Entenc. Com canvia això al Nil que estava enamorat, que estava tranquil, que estava descobrint... que estava vivint aquesta bona vida que no li diem bona vida però ja ens entenem.

El dia a dia no em canvia. I no substitueix... No crec que aquesta espiritualitat substitueixi a tot lo que t'he anat dient a les etapes anteriors, sinó que és un alicient més que s'afageix a partir d'aquest moment. Potser, si em canvia en algun sentit em comença a fer més tranquil. L'etapa que t'he dit d'enamorament és potser l'etapa més nerviosa també, de la meua vida, d'aquestes deu etapes i l'espiritualitat també serveix una mica per tranquilitzar-se a un mateix, per la pau interior una mica. Que no només al descobrir la espiritualitat descobreix la pau interior, ni l'haurà descobert potser ningú mai, però sí començo a entrar en no? També et permet entrar en la espiritualitat trobar un refugi on sentir-te a gust... si, trobo, en el meu cas... No em posa nerviós... Crec que hi ha molta gent que aquests temes el posen nerviós, que hi ha gent que els evita, i no, no és el meu cas. De fet, l'espiritualitat serveix per a canviar una mica la teua filosofia de vida, en part, i també el fet de pensar en aquestes coses no em posa nerviós, considero. Per tant, una mica de calma aporta, jo crec. No substitueix res del contrari, però sí que ho calma una mica. I ho estabilitza tot.

Estabilitza?

Equilibra

Què més? Comentem alguna cosa més o tirem endavant?

Tiraria endavant, ja et dic, aquesta etapa no és de molts canvis sinó d'afagir això, que també... ara m'excusaràs, perquè sé que vols que em divideixi en deu etapes ben marcades, però també, l'espiritualitat és no és algo que entra de cop i es queda allà i s'ha acabat, sinó que va entrant i és un procés molt llarg que no s'acabarà mai.

7. El següent és deixar l'IPSI, la meua escola. Deixo l'escola perquè s'acaba, però sí una mica amb la sensació de voler-la acabar ja. Sí, com que es va fer una mica llarg. Havia anat a la mateixa escola des de P-2. M'he mogut amb el mateix ambient des de P-3 fins a segon de batxillerat. Són molts anys vivint amb la mateixa gent, vulguis o no l'escola no deixa de ser un

sector on la gent és molt similar, sí que hi ha moltes diferències entre les persones però et mous en una classe de gent i fora, no veus altres coses. I el fet que... volia potser una mica canvi d'aires, no tant com per canviar d'escola perquè seguia amb els meus amics, etzetera, però sí que al final tenies tot tan vist, tot el mateix ambient, que tenies ganes de començar al universitat. I més que et diuen que començaràs la universitat, i que està molt bé, tenies ganes de començar-ho.

Entenc que aquesta etapa comença al juny, just abans de fer la selectivitat, o després.

Correcte, amb l'últim examen potser, sí.

Com és aquesta etapa que comença?

És molt curta perquè el següent punt és començar la universitat, per tant només dura un estiu, però és una etapa... també l'he marcat, deixar l'escola i el primer viatge amb amics. Que és també una mica, tornem al que dèiem abans, quan descobries sortir de festa, etzetera que et deia abans, doncs descobreixes les possibilitats que té el... l'inici del viatjar amb amics en dona la possibilitat de, hostia, una mica la vida adulta, la vida una mica independent, entre cometes, que no té res d'independent, perquè segueixo vivint a casa els meus pares, etzetera, però sí que comences a veure el primer viatge amb els amics també és algo que et fa... que et marca i que et fa pensar de com poden canviar les coses, no? I durant aquest estiu doncs... màxima llibertat, molt poques preocupacions, òbviament per començar, perquè trenques amb una etapa que és la escola i comences amb la universitat, per tant no tens tasques ni d'una cosa ni de l'altra, et despreocupes totalment perquè saps que quan vingui ja t'hi posaràs... És estiu, surts bastant de festa... és... una etapa molt fàcil, molt divertida i... què a destacar, vaig estar bueno, primera relació... no sèria, perquè va durar un mes i pico, però bueno, com que no n'he tingut moltes si haig de destacar algo seria això, amb una noia, per tant també entra en aquest estiu de... com el trencament, no? Li he dit a l'etapa. Trencar... van ser tres mesos de trencar amb tot una mica.

Me n'adono que m'agrada tenir la llibertat de fer les coses, sobretot això m'ho aporta el viatge amb amics, no? La llibertat aquest m'agrada, però aquesta llibertat extra no em fa passar-me extra. El fet de que, sobretot en aquest estiu comences a tenir més permís per a fer més coses, per entendre'ns... repeteixo eh, sobretot pel fet de fer un viatge amb els amics, el que suposa, el... dius uau, a partir d'ara... guai. Tot i tenir molta més llibertat, no m'implica això, passar-me el triple amb les coses que no són obligacions, per entendre'ns. Sí que durant l'estiu no faig res

d'obligacions, però tinc clar que quan acabi aquest període... tinc al cap clar que quan acabi l'estiu, començarà la uni i començarà en sèrio.

Bueno, passem a la vuitena, que ho marca el començament de la uni, i li he posat treball. Potser riuràs una mica, no, que a la universitat li digui treball. Però sé que començo enginyeria industrial, que no és una carrera que tingui fama de ser fàcil, i m'ho vull prendre en sèrio i decideixo començar a treballar doncs moltes hores, posar-hi ganes, i intentar treure'n bons resultats, per molt que estigui content aprovant, intentar per amor propi ni que sigui, treure el màxim d'aquests estudis. Quant a resultats i en quant a aprendre. Tot i parlar-te i posar el títol de treball, entro a descobrir... ja et dic, havia estat a l'IPSI tota la vida, mateix grup de persones, de fet jo al poble no tinc grup d'amics, perquè estem en una... no? És molt típic que a l'escola la gent tingui el grup d'amics de l'escola i el grup d'amics del poble. Jo només tenia el grup d'amics de l'escola, el de bàsquet, jo jugava a bàsquet però jugava a l'equip de l'escola, per tant em movia molt molt molt en el mateix ambient, per això t'he comentat abans una mica les ganes de conèixer noves persones, un nou ambient, i tot el que em permet la uni, conèixer gent de tota catalunya, diferents estils de vida, diferents classes de persona, no? Com et deia abans, que al final, el que et trobaves a l'escola era la mateixa classe de gent, el mateix tarannà, i et trobes a la universitat noves amistats amb qui poder confiar, nou grup d'amics, diferents maneres d'entendre les coses, també. No? Per exemple, jo que soc de l'eixample, un exemple tonto eh, però jo que soc de l'eixample i la meva escola està a l'eixample, per tant, posa-li que el noranta per cent de les persones... bueno, potser m'he passat però molta gent viu a l'eixample o viu a Barcelona, jo entenia que no hi ha res millor que viure a Barcelona, que viure en una gran ciutat, perquè tens moltes coses a fer, etzètera. Però clar, vas a la universitat i comences a veure altres maneres de vida, com viu algú en un poble de 200 persones i quina vida porta, com viu algú de Granollers, que és una ciutat mitjana, com viu algú... de molts altres llocs, que et fan replantejar que potser Barcelona no és la millor opció per viure. Per posar un exemple que reflecteixi una mica... no? Obrir-me de mires també, serveix. Sobretot destacaria, li doncs bastanta importància a aquesta etapa, perquè és com que havia estat molt, repeteixo potser em repeteixo massa, però com tancat en el mateix ambient, veient tot el mateix, no? Tot el que jo veia tampoc veia un contrast que em permetés trobar altres sortides, d'això altre m'agrada més, perquè no ho veia. I és en aquest punt on, de passar a tenir el mateix ambient, veig moltes altres coses.

9. Deixar el bàsquet

Era part de la meva rutina, no? El grupet de bàsquet, que no acabava de ser un grupet tancat com el de... que vaig dir que feia més caliu, els amics amics, però quan penso en l'escola també penso amb el bàsquet. No ho havia dit en veu alta, però... Per això també tanca una mica l'etapa perquè t'he dit abans que una etapa és deixa l'IPSI, i ara ens trobem en aquest nou tancament d'etapa que és deixar el bàsquet, que és en part allunyar-me molt de... allunyar-me... deixar molt més de banda l'escola, perquè vulguis o no, el fet d'estar lligat al bàsquet, d'anar-hi tres cops per setmana, et fa estar molt més relacionat amb l'ambient de gent de l'escola, i per tant, faig un parón d'això, no? Paro d'aquestes relacions setmana a setmana i a més dono peu a apuntar-me al gimnàs que a més ja ho estava però era un complement del bàsquet, i passo a tenir una rutina que jo considero molt més com que trenco amb lo que havia portat fins ara, potser no... al acabar una temporada no em plantejava: M'agrada o no m'agrada el bàsquet, segueixo o no segueixo? Seguia, ni m'ho plantejava. I va ser aquest cop que m'ho vaig plantejar, dic realment t'ho estàs passant bé al bàsquet? No, sembla que no, pues trenca amb aquesta rutina, no? I comença algo nou. És com, ho marco perquè la iniciativa aquest com de deixar enrere, per exemple, l'escola s'havia d'acabar, i per tant havies de passar a la universitat, o qualsevol altra cosa, però a segon de batxillerat s'acabava. El bàsquet podia continuar, tinc tots els amics que segueixen, però pel meu propi peu, vaig adonar-me que no em motivava tant, que no em feia tant feliç com les hores que li dedicava o l'esforç que li dedicava, i per això vaig decidir deixar-lo.

És aquesta nova rutina que agafes, que trenca amb l'anterior. Si que... substitueixo el bàsquet pel gimnàs, tampoc és gaire diferent, o pel tennis, que també hi vaig jugar una mica, però és el trencament, ja no tant el canvi d'esport, sinó el trencament aquest.

Bueno, tanco aquesta etapa amb... li he posat haver-se de desenamorar. No t'he donat tancament a l'enamorament, te'n recordes que de n'he parlat abans. I l'última etapa l'obro amb haver-se de desenamorar, per dir-li algo. És adonar-te, primer de la dependència que tens d'aquesta persona. Vulguis o no, de la llibertat que et treu una mica, el fet de tenir-la al cap. I sí que m'havia adonat d'això abans, perquè són molts anys, de fet des de que t'he dit enamorament, però com que procrastinava i deixava allò de... bueno, sinó més endavant? Saps allò que... que veus que no va bé, el feeling que vols tenir amb l'altre persona però com que t'enganyes a tu mateix i dius més endavant ja ho tornarem a intentar, o ja passarà, no sé com dir-ho. Com que... s'entén, no? La sensació aquesta de... em despreocupo ara però tampoc vull posar-li un punt i final, per tant vaig fent. I passa aquí, per exemple que... que comença a sortir amb el meu millor amic, o un dels meus millors amics. Clar, i me n'adono que això no ha de portar res de bo, i a mi mateix m'obliga al canvi de xip. Sé que és raro, no?

Obligar-se al canvi de xip, ni òbviament no es fa en un dia, però sobretot és com adonar-se que no... per molt que vulguis això amb moltes ganes i que tinguis aquesta mig dependència... que és dolenta, que no t'aporta res de bo, i que lo millor és deixar d'entrar en aquest vucle de procrastinar, de no estan sortint bé les coses, però ja passarà.

I com t'ho prens això que aquesta noia de qui has estat enamorat des dels 15 o 16, comenci a sortir amb el teu millor amic?

Com m'ho prenc? A veure, doncs la primera sensació és de ràbia, no? Bueno de ràbia. Posar-te trist, d'impotència. I que et fa sentir malament. La mateixa impotència et fa sentir malament, et fa ràbia, no? Per què ell sí i jo no? Per què un altre? Però la veritat és que, tot i aquest impuls inicial, aquesta resposta natural, m'ho prenc amb filosofia. M'ho prenc que... com que... i ara potser em passo de filòsof, no sé si em diràs motivat, però lo que són fracassos, a la vida realment, per sort nosaltres, que vivim en... que hem tingut escola, que hem tingut de tot no? Una bona família, etzètera. I no t'ho pregunto a tu, perquè òbviament m'estàs fent l'entrevista a mi, però si estigués parlant amb algú, li diria, què és per a tu el fracàs? Quin fracàs has tingut? Suspendre un examen? Bueno, doncs potser el tenir aquest xoc, de no pots, no passa res, supera-ho, és un fracàs important, perquè realment era important per a mi, però que el fracàs m'ajuda a entendre moltes coses, i a mirar les coses amb perspectiva i a créixer com a persona. I inclús això que sembla com algo molt dolent, d'haver de dir prou, ho veig com a algo positiu, o sigui el que era dolent era tot el temps que havia estat procrastinant.... tot aquest temps que deixaves passar les coses i que realment no estàs a gust amb tu mateix per com estan sortint les coses, continuaves una mica amb les inseguretats perquè depenies del que pensa l'altre persona, com haig de fer això perquè pensi tal, etzètera. I aquest punt d'inflexió el que et fa és ser més tu, saber estar amb tu mateix, la pau interior que parlàvem ja fa un quart d'hora vint minuts. Una mica d'espiritualitat també entra aquí, per molt que no hi hagi religió pel mig.

...

11. Potser tens la idea del que potser vols aconseguir, tens al cap a vegades... és una pregunta bastant típica, com et veus d'aquí deu anys, que t'ajuda a pensar en les coses que necessites per a arribar on vols estar. Per tant, com que aquest exercici potser l'havia mig fet algun cop, no?

D'avui, fins el dia que tingui la primer noia, és la primer etapa. T'haig de dir que si jo em plantés amb 40 anys i fes aquest exercici de nou, des del dia que vas fer la videollamada, fins

ara, quines coses marcaries? No marcaria potser, la primera novia, sinó el primer cop que estaré amb la novia definitiva, amb qui em casi, etzètera. Però clar, vist des d'aquí, haig de triar abans d'hora i suposo que la que té més importància és la primera, vist des d'aquí. Per què a la primera no li he posat nom, és l'actual, però la següent etapa.

12. A la següent etapa li diria pensar en equip. Com que no ets un equip encara, no estàs casat ni molt menys, però comences a... de passar a que... que sí, molt bé, tens els amics, etzètera el que vulguis, però al final, quan no estàs amb ningú ets tu, i passes moltíssimes hores amb tu mateix, passes a compartir moltes coses amb una altra persona. I això no és només el temps que passes sinó el pensar amb una altra persona... aquest pensar en equip, que li dic. No canvia moltes coses de la meua vida d'ara, però sí això de bueno, el que t'acabo de dir. El pensar en equip i... etzètera. Però no deixaria de... les vegades que quedo amb els amics, que seria un error, que molta gent comet, amb la universitat, etzètera.

Entenc que no et canvia com a persona, perquè seguiries fent les mateixes coses, però entenc que el Nil que tingui parella redistribuirà, en certa manera, les seves prioritats.

Ho haurà de fer, sí. Perquè el dia continuarà tenint 24 hores. Com ho farà això?

En funció del que senti en aquell moment. Hi ha vegades que prens decisions que les prens en anys vista, per exemple quan li poso ganes a la uni, com t'he dit abans, no ho faig pensant en el d'aquí tres dies no tampoc en quan rebi les notes, perquè les notes en sí de poc serveixen. Pensant una mica en el futur, que vols certa feina o el que sigui... o que vols entrar a treballar de certa cosa i hi ha poques places. Considero que, òbviament no tinc experiència, però considero que en el moment que tingui la primera nòvia, comences a guiar-te una mica en viure una mica el moment, de lo a gust que estàs amb aquesta persona, i no li dones import... perquè si comences a pensar d'aquí sis anys de què em servirà això, a part de que ets una mica cínic... no té gaire sentit, no hi ha ningú que ho faci així. Ni es basa en això una relació.

O sigui, treure una mica el funcionalisme de la teua vida, o si més no en aquesta vessant.

Sí, sí. Ben dit.

13. Trobar feina estable. Trobar la primera feina que quan la tinguis tinguis perspectiva de... em puc quedar molts anys aquí, i ben a gust. Una feina que et permeti tenir la qualitat de vida que tu vols o el tarannà de vida que tu vols, no? I li he dit a aquesta nova etapa: assentament, que és quan deixaràs de provar moltes coses que proves ara no? Tens més riscos, no pots dir deixo la feina i vaig a provar una altra cosa, cosa que no fa ningú i menys amb la crisi que ve

ara. Però sí que et dona una responsabilitat i aquesta feina et dona una seguretat de la qual no pots prescindir. I et lliga, però tampoc és algo molt negatiu perquè realment si estàs content amb la feina que tens, realment creus que et portarà l'estil de vida que vols i tot, doncs és aquest assentament, no negatiu... aquesta obligació principal, no sé com dir-ho

Quants anys tindràs quan passi això?

Molt bona pregunta. Aproximadament trenta pocs? Vinti-llargs? Amb sort?

Entenc que no estàs esperant a que això passi d'aquí dos anys

No, no, no. No m'hi veig i tampoc voldria. No no, ja et dic, no és la primera feina, és la... que potser sí, a vegades la primera feina acaba sent... Però quan te n'adones que aquí estic bé, aquí em donarà el que vull per portar la meva vida; m'hi quedo. I miro amb anys vista.

Ara miro a anys vista?

Miro en anys vista per la paraula que has dit que m'agrada molt, per funcionalisme. Ja et dic, les hores que li poso a la universitat no són perquè al final del dia, que també, hi ha una part que sí, però és sobretot també pensant una mica en què agrairà el Nil de futur, d'haver treballat i no haver fet el vago. Llavors en aquest sentit sí que miro en anys vista, però no miro com quan m'assenti en una feina i digui, no, això és el que vull. Perquè sé que ara mateix tinc tantes possibilitats davant i poden passar tantes coses, que no em serveix de gaire tenir una idea molt concreta del que haig de fer pel futur, no? perquè depen de tantes coses. Al final el que haig de fer és anar fent una mica, en trets generals però no... no tinc aquesta visió de vale, què vull d'aquí deu anys, vaig a fer-ho.

Enlloc de pensar en equip, com havia dit abans és jugar en equip ja. No? Et tanques molt més en la teva vida amb la parella, com ho entenc jo, eh! Sobretot també el compromís familiar amb l'altra família, amb la de la teva parella, tens un compromís molt més gran amb aquesta persona i per tant, de la mateixa manera que quan introduim una noia a l'equació, què treiem d'aquí, perquè el dia té 24 hores... Aquest compromís, què has de sacrificar, no? I a més, abans hem dit la feina, que és una obligació també molt important i a la que no pots renunciar no? Aquesta setmana no vaig a la feina. No. Comences a... no diré deixes de tenir temps lliure, perquè en teoria estàs casat, estàs a gust amb el teu temps lliure, però sí que tens menys... tampoc llibertat... No sé com dir-ho... No sé si m'explico...

Entenc que reconceptualitzes la llibertat i reconceptualitzes el temps lliure.

Exacte, sí. Temps lliure sense voler dir que no tens llibertat, perquè realment, si estàs a gust, afecta.

Òbviament has de deixar moltes coses a part però és la teva família, en teoria, òbviament potser hi ha gent que no està a gust, però és el teu món, no? És com que canvies de món una mica. Que no té per què ser negatiu, al revés, en teoria ho fas perquè és una millora. Potser no canviar de món està molt bé, estàs supercontent amb el món, però te n'adones que el mateix món d'amics, etzètera fins als 50 anys no té sentit i en algun moment has de canviar i... seria aquest canvi de món, que exactament no té per què tenir res negatiu.

Quines diferències fonamentals creus que hi haurà entre el Nil que tindrà 40 anys i el Nil actual? Veuran el món d'una manera similar? Les seves prioritats seran les mateixes?

Vale, prioritats no, clarament, opino. Veure el món de la mateixa manera no et diré que no. Obviament, no ho puc assegurar, és el futur, però no veig que hagi d'haver-hi un canvi radical en la manera de veure el món. Ara sí, prioritats obviament, per totes les coses que hem anat afegint, i per tota la pressió i la responsabilitat que comporta ser pare, tenir parella, ser una persona encara més adulta, no? Es considera que a partir dels 18 anys ets adult, però als 20 anys que tinc ara doncs no tens les responsabilitats senceres, òbviament. I al tenir 40 anys el pes cau sobre tu mateix. Ets tu el responsable al 100% de les teves accions. Llavors com això també... Estic parlant d'obligacions, prioritats, la família... No és que els amics deixin de tenir la prioritat però la nova família abans no existia i s'emporta el primer lloc. Per tant, vulguis o no, cau més endarrere.

Subjecte 3. Dona, 25 anys. Graduada en Traducció i Interpretació. Professora de Francès.

4. Amistat

El següent és quan estic a Terrassa i he posat dels 9 als 18. I aquí he posat amistat. Perquè no sé, va ser important l'amistat en aquest punt, eren noves amistats eh... quan vaig arribar a Terrassa, el primer dia ja tenia una persona que m'abraçava de la classe i no ho sé ho recordo, no sé, molt agradable. Vaig fer de seguida bones amigues i no em va costar gaire adaptar-me a una altra ciutat, estava bé. Ho trobava molt tranquil, Terrassa... Bueno, també, dins d'aquesta etapa em deixo que estava una mica desorientada amb el tema de que no sabia què volia fer... inseguretats i una mica perduda.

Què vols dir amb això?

Doncs perquè... bueno, quan acabes la ESO que has d'escollir batxillerat i tal, jo sabia que m'agradava molt el tema artístic, m'agradava moltíssim, i jo volia fer un batxillerat artístic però els meus pares estaven molt a sobre sempre i... bueno, em van ficar al cap que no serviria de res. I llavors vaig escollir un altre, el batxillerat social, que no em va agradar gens i el vaig fer i... bueno, aquesta angoixa una miqueta de... estic perduda, no m'agrada el que faig, després de batxillerat no sé que faré...

Entenc que tu haguessis preferit fer l'artístic?

Sí.

I vas fer el social perquè els teus pares t'ho van demanar?

Sí.

Què més passa en aquest temps? Si anem a buscar l'Ari de 9 anys i l'Ari de 18, quines són les diferències que hi ha entre aquestes dues noies? Com ha evolucionat durant aquesta etapa d'amistat?

La veritat és que bé. Sempre he sigut molt estable en tot... Crec eh

Què vols dir amb el sempre he sigut molt estable?

Que mai he tingut cap problema amb el tema d'amistats, no sé. Amb el grup de les meves amigues... He trobat recolzament sempre en altres i bueno, bé.

I deixant de banda l'amistat, què més té aquesta època?

Bueno, els meus pares una mica malament. Estan molt a sobre, controlen molt, i jo sempre era la que tenia problemes amb ells del meu grup d'amigues, i que ens discutíem moltíssim i que ens parlàvem malament. I aquestes coses. També en aquesta etapa canto molt, i trobo una cosa que realment soc constant perquè realment em costa molt ser constant amb les coses i amb la música ho soc. I.. això, que em va superbé cantar i tocar la guitarra.

M'has parlat sobretot del teu grup d'amics i dels teus pares. I tu?

Jo era una persona supertímida. Tímida, insegura... Molt. I recordo això... bastant sensible, una mica impulsiva... Em veig així.

5. Dels 18 als 22, bueno, que odio als meus pares. De títol he posat inestabilitat, però no ho sé.

Què passa en aquest capítol d'inestabilitat?

Mare meva... Doncs que em vaig enamorar per primer cop, i vaig tenir la meva primera parella i... bueno, vaig tenir la meva primera parella als 18 i això va empitjorar encara més la relació que tenia amb els meus pares i va ser difícil, la veritat. Tant la relació amb la meva parella, amb el meu ex, com amb els meus pares. Perquè va ser supertòxica la relació que vaig tenir i ho vaig passar supermalament, me'n recordo, o sigui, sí. Em va donar el primer atac d'ansietat arrel d'una moguda amb el meu pare i comença a petar la cosa una mica.

Era el primer cop que tenies ansietat?

Sí, era la primera vegada. Un atac només, va ser. Al carrer, que me'n vaig anar de casa i em va donar allà. I això. O sigui aquesta primera etapa dels divuit jo estava superenamorada i vaig viure unes emocions superintenses, tant cap a bé com cap a malament... Bueno, potser podria posar com a títol intensitat, més que inestabilitat.

Creus que hi ha algun tipus de relació entre intensitat i inestabilitat?

Sí, en realitat sí (riu). Perquè clar, intensitat és que estàs en un extrem llavors estar en un extrem és una mica inestable. Pot ser? I bueno, això. Van empitjorar totes les relacions: amb el meu pare, amb la meva parella i aquestes coses.

Al capítol anterior parlàvem molt de les amistats. De fet el capítol es deia així. Què passa ara amb les amistats?

Continuen estant però no tenen el mateix espai. Potser és més reduït l'espai, una miqueta més. Perquè... bueno, la parella em va absorbir molt de temps i... això. Com que no tenia clar...

O sigui, em costava moltíssim prioritzar les meves coses i sempre prioritzava les coses dels demés, i en aquest cas, la meva parella.

I als 18 estaves amb ell?

Sí. I vam durar tres anys oficialment. Després, molt més.

I quan acabeu oficialment, què passa? Què li passa a l'Ari de 21 anys que ho ha deixat amb la seva parella, i que no acaba d'estar bé a casa i que ha vist que no li dona espai a les seves amistats?

Doncs vaig estar molt malament. Sí... me'n recordo. I bueno, al deixar-ho oficialment, van passar no sé si dos mesos i mig o així, jo ja estava malament, però ja començava com a entendre que s'havia acabat, no sé què. I després va tornar com sempre ha fet. O sigui, sempre m'ha deixat ell, perquè durant aquests tres anys oficials em va deixar potser dues vegades i després és ell el qui torna. Perquè un cop em deixen, a mi..., jo no vaig a demanar res. I ell tornava sempre i jo acceptava. No sé per què... jo què sé... perquè estava enganxada, m'imagino. Molt, molt enganxada, perquè... jo hi deia, que era com una droga. O sigui, realment, jo sentia que era una droga.

Què vols dir amb això?

Jo tenia mono, saps? (riu). Jo no podia dir que no quan em deia de quedar. Encara que m'anés malament, no sé... tinguéis un examen, fos el que sigui, m'és igual. O sigui, no podia dir que no a quedar. O encara que no em vingués molt de gust en aquell moment o el que sigui, era com, tens una adrenalina de quedar amb aquesta persona increïble, i li dius que sí, i... no sé. És estrany. I com que sempre, no sé, jo crec que potser era una persona que em manipulava una mica, no? No sé, és que em costa parlar d'això.

Ho deixem?

No, no! Però com que necessito aclarar-me una mica. Em pots fer preguntes si vols.

Bueno, també és una mica, l'objectiu d'això que estem fent. Posar una mica de sentit propi i intentar estructurar un relat de la pròpia vida, i veure què ha passat en cada moment i veure quin sentit ha tingut cada cosa... Alguna cosa més?

Bueno, continuo amb la música. M'agrada molt i vaig avançant en aquest tema. Em trec una mica la timidesa perquè ja no soc com era abans. I això...

Passem al següent capítol?

Hmm... He posat dels 21 als 22. Perquè clar, aquesta època ja és la uni. Ja vaig començar la uni en el capítol anterior també. O sigui que vaig fer noves amistats i, bueno... I al 21 i 22 l'he anomenat llibertat. Perquè me'n vaig anar de casa, d'erasmus a França i pff... em va canviar la vida. Sona molt típic però em va canviar la vida...

Li has posat de títol llibertat, que pot voler dir moltes coses. Què vol dir en aquest cas?

Pues que jo em vaig sentir lliure per primera vegada, vaig sentir que tenia paraula, que podia decidir per mi mateixa, saps? Que no... No sé, que no em sentia condicionada, per ningú. No tenia els meus pares a prop, no tenia a la meva parella a prop, que llavors era ex, i... no sé també em vaig trobar amb una persona molt clau quan me'n vaig anar. Una persona gran, vaig conviure amb ella, no sé, setanta i pico d'anys, que no sé, tenia la impressió de vegades que em deia just les paraules que jo necessitava escoltar i que m'ajudaven un montón. I no sé, va ser com descobriment, una mica de mi mateixa i jo vaig sentir el que era sentir-me una mica lliure. Vaig aprendre molt, en molts aspectes.

I també m'has dit que et va canviar la vida? Veig que al final també van relacionades, aquesta llibertat amb el canviar la vida.

Sí perquè per mi tot el que havia viscut a casa era la meva normalitat i al sortir d'això i viure en un altra casa i veure un altre estil de vida diferent al que jo tenia d'exemple, tot això em va obrir els ulls perquè, no sé, era un estil de vida que a mi em cridava l'atenció i en el que jo encaixava i... no sé. No sé...

Aleshores et torno a preguntar, quina és la diferència entre l'Ari que tenia 18 anys i que començava la seva etapa d'inestabilitat o intensitat, i l'Ari que acabava aquesta etapa de llibertat?

Doncs durant aquesta etapa de llibertat descobreixo que soc valenta en realitat que puc fer les coses perquè jo tenia molta inseguretat i aquí descobreixo que en realitat soc valenta. I... sobretot això, la valentia en aquesta etapa... Sí, una mica d'empoderament. Sí. La veritat és que sí. Més autoestima que abans.

Què significa anar-se'n a un altre país?

Doncs jo sabia, no sé per què, jo sabia que havia d'anar-me'n, perquè... suposo que no, no aguantava gaire més. No estava gens bé... jo, jo sabia que havia de prendre aquesta decisió, i

llavors estava segura d'aquesta decisió, encara que jo fos lo més indecís i insegur del món que jo em creia així, però estava segura d'aquesta decisió. Llavors no em va costar prendre-la i... cap endavant.

I per què estaves tan segura d'aquesta decisió. O sigui, què implicava el fet de marxar?

Era com si sapigués que havia d'anar-me'n. No sé... alguna cosa m'ho deia anteriorment.

Tu què volies? Evidentment, quan marxés, hi ha dos llocs, del que marxés i al que arribés... Per tu lo important què era, marxar d'aquest lloc o arribar a l'altre lloc?

Mhm... Marxar d'aquest lloc, crec, en aquell moment. (pausa) Sí. Sí... és como huir. Però sabia que era una bona decisió, no sé. Perquè en aquell moment no podia... o sigui, no sabia com canviar les coses perquè fossin a millor sense marxar. Crec que a vegades t'has d'allunyar... És necessari...

I què més?

Bueno, després als 3 vaig tornar, a l'estiu vaig tornar d'erasmus...

Estem al següent capítol?

Sí. Aquí sí que es diu patiment. Crec que de tota la meua vida, els 23 anys van ser els que pitjor ho he passat. Perquè... bueno, jo no sabia què em passava en aquell moment però... bueno tenia una ansietat brutal. Jo en aquell moment no sabia que era ansietat, jo pensava que m'estava tornant boja, saps? I ho vaig portar molt... molt a soles perquè no... no sé. No ho volia dir, perquè tenia por que em tornés... bueno, que realment estigués boja, no? I llavors t'ho calles. I vaig passar així uns mesos, i tal, fins que no vaig poder més perquè al final es veu això, i em vaig posar a plorar al mig del carrer, no sé què amb el meu pare, li vaig dir que no estic bé, que no entenc què em passa, no sé què no sé quantos, i... i bueno, em van dir d'anar al psicòleg, no sé què... I hi vaig anar, una sessió vaig anar només, em sembla, i em va dir que... que bueno, que fes meditació, que millor que no em mediqui, que no sé què. Però jo tenia tots els símptomes possibles, o sigui que estava fatal (riu). O sigui, fatal, fatal. I no em vaig medicar al final i vaig meditar cada dia molta estona, cada dia molta estona. Així durant molt de temps, o sigui l'ansietat, em va durar com un any. Cada dia, cada dia aixecar-se així i va ser molt xungo, però bueno.

En altres moments et preguntava sobre què més passava a la teua vida. Però entenc que l'ansietat tocava totes les parts de la teua vida?

Sí. Però tot i així vaig fer coses. Estava apuntada a un màster i bueno, me'l vaig treure i tal, però va ser molt, molt xungo. Perquè ja el fet d'agafar el tren cap a la universitat i sentir-se tan malament i trobar-se tan malament i pensar que en qualsevol moment algú t'haurà d'atendre perquè et donarà un xungo doncs... és difícil, i això cada matí... Però bueno, la meditació m'ha ajudat molt, la veritat. Va ser molt, molt progressiu, per això ho vaig passar malament, perquè no és com un medicament que et tranquil·litza al moment, no? Però... va ser progressiu però eficaç, al final.

Sé que t'hauràs fet aquesta pregunta mil vegades, però... com és que va aparèixer aquesta ansietat?

Doncs no ho tinc molt clar, perquè et ve així perquè sí, de cop... a ser al tornar, m'imagino que al tornar em vaig trobar amb tot allò del que havia fugit, saps? De cara, pum. De cop, tot. Perquè tot estava igual. I jo havia fet els meus passets cap endavant, jo havia avançat i això, però al tornar, tot estava igual i tot m'estava esperant de la mateixa manera que abans. El meu ex va tornar... o sigui, tot estava igual. Els meus pares amb les mateixes intencions de controlar-me, tot. I era com... em vaig quedar... no ho sé, suposo eh, jo no ho notava en aquell moment. Però m'imagino que això em va donar l'ansietat, no ho sé. Tampoc volia tornar, i estava bé allà i volia continuar amb la meua vida així.

Abans m'has parlat de l'època de llibertat, de l'erasmus, etzètera... Però t'has adonat que no m'has parlat de l'erasmus?

No (riu). És veritat. Ja... només t'he parlat de la sensació.

I llavors tornes aquí, i tot del que havies fugit, et torna. Entenc l'ansietat. Però a tu, què et passa al tornar de França? Entenc que arribes bé, contenta, alliberada, empoderada...què significa que quan arribis aquí et passin totes aquestes coses per aquesta Ari empoderada?

Hmm... és que és molt fàcil quan hi ha una cosa tòxica que et crea dependència, no pots estar a prop si no estàs super segur de tu mateix, penso. I jo vaig estar molt segura de mi mateixa durant l'erasmus, i vaig avançar molt i tot el que tu vulguis, però potser no, suficientment com per enfrontar-me a tot, saps? Un altre cop... Penso que és... és molt forta la toxicitat o la dependència. Va ser una cosa molt forta.

M'has dit ara que no estaves preparada per enfrontar-te amb "tot". Què és tot?

Bueno, els meus pares, la meua exparella, i... em... bàsicament això. Són figures importants, òbviament, que m'han acompanyat molts anys (pausa). Els pares, els teus referents, és que

clar... No sé (riu). El meu primer amor, diga-li com vulguis. No sé... És molt difícil no tornar al teu estat original, saps? (riu). Repeteixes els mateixos errors, una mica.

Seguim?

Vale, dels 24 als 25... Aquí no he posat títol (riu).

No passa res. Què passa en aquesta etapa? Per què es mateix un capítol, dels 24 als 25?

No ho sé, perquè he tirat una mica amb el camí que volia, he trobat coses, he investigat una mica, amb el que podia fer. Com que em situo una mica més. Una mica més d'estabilitat. En l'àmbit laboral i en l'artístic... em trobo una mica. I també prenc distància dels meus pares, perquè em vaig mudar, ja no estic a casa els meus pares, i llavors és això, guanyo una mica en independència un altra cop i em trobo més. O sigui, quan jo no... és fotut això... quan jo... cuando me distancio, me encuentro más (riu). Me voy a ir a Cancún (riu). Això.

Entenc. I aquesta és l'època d'incorporar-te al mercat laboral, d'anar a viure sola, de deixar casa els teus pares. Què implica tot això per tu? El fet que amb 24 o 25 anys facis aquestes coses...

Bueno, doncs un altre cop pasitos para adelante. Bueno, sento un altre cop, reconeixo el que vaig sentir quan esta d'erasmus. Però vivint aquí, que ja és una cosa que m'agrada més, que ja no estàs fugint, estàs aquí, però a més estàs aconseguint sentir-te una mica més amb força i tu mateixa, no? Llavors això, retrobo una mica la força i... la valentia. Sempre... encara continuo amb inseguretats, però... millor. Va desaparèixer l'ansietat després d'un any. L'ansietat greu. Algun dia tinc una mica d'ansietat però no és res comparat.

Qui va fer que desaparegués? Va desaparèixer ella?

Home, jo crec que m'ho vaig currar (riu). Sinó, no ho crec, eh, perquè madre mia. Vaig esforçar-me molt, molt, molt. O sigui, vaig meditar cada dia, vaig llegir molt, vaig fer tot lo imaginable per relaxar-me, o sigui, vaig provar moltes coses. Sí, crec que va ser per mi, pel treball.

Doncs mira, dels 25 als 30, descobriment. Viatjaré tot el que pugui, descobriré nous... tot el que em queda per conèixer, que és molt, moltíssim. Continuaré treballant en mi mateixa, sobretot amb el tema de... sentir-me bé sola, i no necessitar algú, ni... bueno, això. I guanyar també, ahora, experiència laboral perquè em doni seguretat a la llarga.

Em dius que l'Ari dels 25 als 30 viatjarà molt i descobrirà moltes coses. Com és que viatjarà molt? Per què vol viatjar molt?

Perquè tinc molta curiositat i vull aprendre, i... no sé, és que per què està el món si no és per veure'l tot sencer, tot el que es pugui.

Em parlaves també de no necessitar a ningú.

Sí, perquè de vegades tinc la impressió que no passo gairebé molt temps sola, sense algun vincle sentimental. I no vull fer-ho per necessitat. O sigui, vull tenir vincles sentimentals però no perquè ho necessiti.

I després em parlaves de guanyar experiència en la vida laboral perquè això et doni seguretat en el futur. Què vol dir seguretat?

Primer aprendre més, perquè ser professor, també s'aprèn molt per experiència i ara, doncs, estic començant i bueno, em sento insegura perquè no coneixo molt, no? Aquest treball. És gestionar grups, és enfrontar-me un altre cop amb la timidesa, perquè encara hi viu, no? Dins meu, i a mi sempre m'ha fet molta vergonya parlar en un grup de persones. Ser una mica el centre d'atenció o alguna cosa, em fa vergonya i bueno, posar-se cada dia davant d'un grup de trenta alumnes adolescents, doncs no és fàcil per mi, però jo erre que erre. I vull aconseguir estar tranquil·la i gaudir realment del meu treball, perquè sí que gaudeixo de petits moments, no? Bona relació amb els alumnes, no sé què, alguns bons feedbacks i tal, però no estic relaxada, ni em sento segura ni amb el suficient coneixement o experiència com per dir... saps?

Què més li passarà a l'Ari de 25 a 30 anys?

Em... bueno, m'agradaria anar a viure sola, perquè mai ho he fet i em ve de gust que passi.

Què significa per a tu, viure sola?

Què significa? Doncs dedicar-me... dedicar el meu temps amb mi, amb les meves coses i amb la música sobretot. Tenir la meua intimitat, perquè això és molt important per a mi... per crear, i per fer música necessito intimitat, sinó costa una mica, i sento que necessito això. Perquè costa, per crear. Intimitat.

Seguim?

Dels 30 als 35 he posat satisfacció, aquí ja hauré aconseguit gaudir realment del meu treball, perquè tindrà més experiència, perquè hauré canviat d'instituts, acadèmies... hauré provat

diferents coses per trobar el que més m'agrada, perquè encara no ho sé. No sé si ho hauré trobat, però m'hauré aproximat segur, perquè hauré provat altres coses. Llavors, això. I... i tindrè més seguretat, tant a nivell laboral com a nivell personal, i... no ho sé. Aconseguiré relacionar-me realment com vull, sense apegos, això és el que vull aconseguir en aquest període.

Què més?

I 35, 40 vull que sigui un mix de les dues etapes anteriors. Sí, vull continuar descobrint, vull continuar viatjant, i alhora, una altra etapa de gaudir en el treball i acumular experiència, un mix de les altres dues. No vull que per a avançar a la vida deixi de descobrir, saps? Deixi aquesta etapa que és com més conservada per la joventut, de viatjar i moure's.

O sigui, no vols deixar enrere aquesta etapa de...

De descobrir, de curiositat, d'aprendre, no vull estancar-me i estabilitzar-me totalment amb 35 o 40.

Com és que em parles ara d'estancar-te o d'estabilitzar amb 35 o 40? Com és que no n'hem parlat amb 26?

Perquè normalment és el que passa. Quan guanyes... quan estàs ja al món laboral un cert temps, t'acomodes em... no sé, és com que t'estabilitzes més, no? perquè econòmicament estàs millor... lo típic, et comences a comprar coses, no sé que, la parella, no sé quantos i no et mous. I jo no vull que em passi això. Per això vull que sigui un mix de les últimes anterior.

Ens trobem amb dues Aris. Amb l'actual i amb aquesta Ari de 40 anys, que entenc que té molta més seguretat a nivell laboral, que si no ha canviat res viu sola, una noia que segueix viatjant, que segueix descobrint, però que alhora té molta més experiència laboral i que se sent molt més segura en el que fa. Quines són les grans diferències entre aquestes dues etapes?

Les diferències entre els 25 i els 40 dies? Com seré jo als 40? (pausa) Doncs a veure... estic pensant, que no és molt fàcil. Vale, espero haver avançat molt amb els meus defectes, que bueno, jo soc molt de... m'analitzo de tanto en tanto. M'analitzo i soc conscient d'alguns dels meus defectes, m'ho apunto, m'ho intento treballar i tal i a la vista està que he aconseguit moltes coses, no? Perquè per mi la timidesa era un defecte, no? I esforçant-me i tot això doncs

he aconseguit millorar, i tal. Doncs espero que amb els meus defectes que soc conscient el dia d'avui, doncs espero que ja estigui millorat i estar més a gust amb mi mateixa, o més orgullosa de mi mateixa. Crec que l'Ari dels 40 anys estarà contenta de ser com és, saps? Que ja ho estic però hi ha coses que encara no. Llavors crec que serà valenta i... que serà més constant, que tindrà més clares les seves coses, i es prioritzarà més que abans, i això.

Vols dir que ara no les tens clares?

Hm... potser sí que les tinc clares interiorment però tinc pors que em frenen o que em fan canviar de camí, no? O allunyar-me una miqueta del camí que interiorment vull seguir.

I com veurà el món l'Ari de 40 anys? Com encararà la vida? Deixant de banda si de millor o pitjor manera.

Com veuré la vida als 40? (pausa) Espero... espera eh... espero com no donar tanta importància a les coses i viure més relaxada, sí, crec que l'Ari de 40 anys trobarà una mica la tranquil·litat. I li treurà ferro a les coses, penso que és la clau. Perquè em solen afectar molt les coses. Soc molt sensible i emocional jo penso i a vegades ho passo malament innecessàriament. I crec que és important per mi, treure tanta importància a les coses que en realitat, m'afectin el menys possible. Crear-me una protecció.

Subjecte 4. Dona, 21 anys. Estudiant de Màrketig.

O sigui, no acabes de ser la protagonista, tu?

Ah, he de ser la protagonista.

No, no, no, pregunto.

No, Si, sóc la protagonista però jo no me'n recordo dins meu.

Val, molt bé, suposo que no hi ha més cosa per dir. Què més?

La 2, ho he dividir, l'escola, 5 anys, que l'he titulat Només jugo, i és una etapa que anar al cole no significa res encara, no tens cap responsabilitat en cap aspecte i ets feliç.

Te'n recordes d'aquesta època?

No, no. Jo suposo que ets feliç només jugant.

Per què es mereix un capítol aquesta etapa?

Per que és abans de començar com tota la meva vida, saps, d'estudiant i de tot, és una etapa que ets un nen i l'únic que tens al cap és jugar i ja està.

Molt bé. Què més, alguna coseta més?

Després la 3a és de 6 a 10, que l'he titulat primària, que per a mi va ser una etapa que va ser molt guai, per que, no sé amb els meus amis del cole m'ho passava superbé al cole, m'agradava molt.

I te'n recordes molt d'aquella època?

O sigui, hi ha una etapa següent que també és primària, però ho he titulat diferent, però sí, jo al John Talabot vaig ser molt feliç per que era com un cole molt petit, tothom ens coneixíem molt, era com que no eres un número, i això et feia també especial en els teus sentits, o sigui cadascú tenia algo i la profe ho notava, els teus amics també i, no sé, era guai.

I fora del cole què passava?

No sé, o sigui no ho recordo malament fora del cole però a mi m'agradava anar al cole.

Si si, no t'ho prenguis com una qüestió de be o malament, de que passava en aquell moment, una altra vegada, per què aquesta època és un capítol de la teva vida.

No se, no t'ho sé dir, no me'n recordo tampoc...

Bueno pot ser una cosa també positiva que no passi res més, no?

Exacte, si, no passava res més, o sigui, les meves prioritats era anar al cole i a casa pues mirar la tele.

Seguim?

La quarta, és dels 10 als 12, que era sisè de primària, els grans, vale? Per que el meu cole era, a sisè de primària, passaves com a la torre de la ESO, vale, i jo ho recordo com els grans de primària i ja tenim com moltes assignatures de la ESO, amb els profes de la ESO, o sigui era com que canviaves de profes, canviaves d'edifici i era, no sé, jo ho recordo com dir: alaa que guai. Va ser com molt guai també aquell any per que era també, no sé, a sisè de primària era lo más, per que estaves amb els grans però també, bueno és igual.

Vale i què significava anar amb els grans.

Anar amb els grans, pues profes nous que és això, tu portes molts anys de la teva vida amb els mateixos profes i era com una altra etapa, saps? Com començar la ESO però abans i res significava canviar d'edifici i ja està no sé que tenies els horaris dels grans i això.

O sigui que a nivell d'identitat significava que ja eres gran en certa manera.

Exacte.

Què més d'aquesta etapa, per què es mereix un capítol?

Pues per que la recordo com que va ser el meu primer canvi, saps? No sé al principi quan ets petit tot és el cole, al final, no? O sigui, quan depens sempre dels teus pares o de tot, és com el cole, no? I és important per que, no sé, és això, la recordo com el meu primer pas a tenir una mica... de considerar-me com a nena gran.

Justament ara deies que abans tot era el cole, a partir d'aquesta època, no?

Home, si, no, a partir de després d'aquesta per que tens més responsabilitats com adolescent.

O sigui, aquesta era com l'últim capítol d'una etapa?

Exacte, si. Vale. La cinquena és... la següent és dels 13 als 16, que ho considero l'edat del pavo.

De títol d'edat del pavo?

Si, si. És la època en que veus... bueno, d'edat del pavo. Comences a tenir els teus primers nòvios, amb les amigues comences a anar ja sol, me'n recordo que me n'anava a l'illa cada tarda amb les meves amigues, no sé. És com que comences a tenir més llibertat i et sents com gran i ets un merda

Qui ho diu això, l'Anna de 21 anys o l'Anna de 13?

(riu) La de 21 anys.

O sigui, va ser la teva època en que vas començar a veure't amb novios, la teva vida social s'escapava una mica de l'escola, o sigui, surts una mica d'allà, què més passava?

No sé, era com quan comences a tenir llibertats, és una etapa que comences a poder sortir sol, no? Llibertat a nivell dels teus pares, que et comencen a deixar anar sol pel carrer, tenir un mòbil, no sé, això. És com que a la ESO et comences a fer una mica gran, passes de ser un nen a un adolescent.

Entenc que primeres vegades, època de llibertat, seguim?

Si, és que aquí m'he liat una mica. Aquí és dels 17 als 18 que és Sant Marc, el títol, que és el meu cole, que va ser pel Batxillerat, que vaig canviar de cole i va ser la millor etapa de la meva vida, el Sant Marc. Per que vaig canviar de cole i tal i òbviament el primer moment dius, una etapa nova, un canvi, aviam que passarà però vaig conèixer els que ara són els meus millor amics, amb els profes havia com molt bon rotllo i era com una gesta cada classe. Era superdivertit. Superbé, bueno, feiem de tot menys estar a classe, saps? Era com, vaig fer un grup molt guai i em va sobtar molt, guai. De fet els meus amics d'ara són del Sant marc. El meu millor amic és d'aquí, del Sant Marc i tinc persones que són molt maques d'aquesta època.

Si anteriorment parlàvem de que l'etapa anterior, que havíem posat edat del pavo, era una etapa de llibertat, de noves coses, què comportava aquesta etapa del Sant Marc?

Bueno, ja ets més adult, ja no només és llibertat de sortir amb amigues per la tarda, si no que ja ets adult, ja pots fer vida normal, encara que siguis adolescent però amb les condicions d'un adult i, no sé. Va ser una de les millors, etapes de la meva vida.

Com és això?

No sé, per la gent, que el cole, cada dia era un festival, cada dia fèiem coses noves, no sé, fèiem de tot, aquella etapa que fas el que et surt de la, d'allà, no sé com molt... molt guai.

I això a tu com et feia sentir?

Pues, no sé, molt feliç. Estàs amb gent que d'esto en una etapa que no tens responsabilitats per que encara no has començat a treballar però pots fer lo que vols i, no sé, uns anys que molt feliç

I dius que no tenies responsabilitats?

No, no. És que el Sant Marc era molt uuuuu (riu). No, perquè, o sigui, era facilillu, saps? Al final t'exigien molt però jo crec que no ho sentia, obviament, al moment de la sele, doncs si que em sentia agobiada, però... sí, la veritat, molts amics meus, també, a final de Batxillerat, quin horror, però jo és que m'ho passava de conya.

O sigui, no miraves cap el futur o no li donaves importància al futur No, exactament, o sigui a final de batxillerat hi ha una altra etapa, o sigui aquesta etapa del 17, 18, de batxillerat i dintre el segon any ja era una altra cosa.

Molt bé. Anem a la setena etapa?

Si, la 7 és merda d'època. I... res, va ser per que un familiar va tenir una malaltia i la recordo bastant malament. En plan que va ser al meu segon de batxillerat, però no deixa de que jo a l'etapa anterior a batxillerat m'ho passés molt bé, saps? A dintre el cole.

Ja se que pot semblar molt obvi que si tens un familiar que estava fotut, tu estiguessis malament, però pots explicar una mica més això?

Clar, perquè al final estava a casa i, clar el tenir una persona malalta era com una mica xoc de realitat, però, no sé, això.

I com va ser de passar d'una de les millors èpoques de la teva vida a passar a la merda d'època?

O sigui, merda d'època, per això, però en el meu dia a dia, com que estava en aquest cole tan guai, que... saps? Doncs també se m'oblidava una mica. O sigui era una mica merda la realitat, les notícies del metge, tot això va ser una mica com de realitat de, no se, no se si t'estic contestant la pregunta, la veritat.

No, entenc pel que m'estàs dient, i corregeix-me en el moment en que m'equivoqui, és com un moment en que una vessant de la teva vida estàs molt bé, estàs molt contenta, tu mateixa m'ho has dit, una etapa molt guai de la teva vida, de les millors. Però per una altra

banda et trobes en una faceta de la teva vida en que allà la cosa no són tot tan flors i violes si no que és molt més complicat, llavors, el compaginar aquestes dues coses, entenc que deuria ser complicat.

Sí, sí sí sí, però el cole era una mica com una via d'escape també jo crec.

O sigui, vas trobar allà, no sé si la paraula és refugi, però si la teva manera de.

Exacte, sí, com d'escapar-me una mica. Clar, és que tampoc t'estic parlant també que les relacions que he tingut han sigut, no sé, bueno, és igual, no?

No, digues digues.

No, pot ser per l'etapa de després.

Passem a la vuitena?

És la 8, ja? La 8 és Què faig ara. És el moment que s'acaba la sele i has de decidir el teu futur i aquí és el moment on hi ha tinc responsabilitats, que tens 17, 18 anys, què haig de fer ara. Però tampoc em va costar molt per que vaig treure molt mala nota a la sele i tenia molt poques opcions, així que, però bueno. Jo volia entrar a una Uni i no vaig entrar per la nota de la sele i just jo estava de viatge de interrail de final de batxillerat amb totes les amigues i va ser en plan, vale què faig ara. I res, al tornar del viatge va ser, tenia accés a una uni que era com la segona opció o tercera, no sé quina era i vaig entrar i ja està, va ser com un moment de buf què faig, que coi faig, és que ho recordo com, merda, no puc entrar, me n'he d'anar a fer algo que no m'agrada i al final es va arreglar i ja està.

Llavors, fins quan dura aquesta època, entenc que és quan s'acaba la sele?

Sí, és un mes. Entre que decideixo, m'han de dir si aprovo la prova d'accés, haig d'anar buscant dins de moltes opcions superràpid per que, clar, jo em pensava que entraria i va ser com, ostia, que no.

I el fet que no entressis, per tu, anem a dir-li per la teva autoestima, va ser algo, va ser un xoc o no, va ser simplement no he estudiat.

Jo penso que tot passa per algo, llavors a mi aquestes coses m'afecten el moment, òbviament com a tothom, però després intento... si ha passat és per algo, anem a mirar cap endavant que de seguida, saps? Que no estic hundida, no busco res, no, va ser com vaig a buscar unis i ja està

o sigui, si que em va afectar òbviament al principi però... o sigui, al veure que tenia opcions em vaig com tranquil·litzar, va ser, ja està, no passa res

I te'n vas anar d'interrail. No sé quan va durar l'interrail però m'has dit que aquesta etapa de la teva vida va durar un mes, més o menys.

Sí, és el mes de l'interrail. Sí, però és que interrail ho veig, com, o sigui, em va agradar molt el viatge però vaig tenir algun problema amb alguna de les que anàvem. Llavors tampoc és un viatge que recordi com, oh que guai, no. O sigui, sí, per que interrail, òbviament, és superguai, vas a molts lloc, coneixes a molta gent i tal, però com vaig tenir rocecillos amb amigues per maneres de ser o de pensar, això va ser una mica, saps? M'haguessin sobrat una mica aquelles dos persones en el viatge (riu) però bueno, no podiem fer res.

M'has dit que et vas trobar en un moment de osti que faig, de no he entrat a la carrera, però aleshores estaves lluny de casa.

Si, exacte i clar això també va ser, jo ara no puc anar a veure unis, va ser tot com molt telemàtic, online, trucant. Però bueno. El 9, és primer any de carrera que és Nous amics. Bueno, el primer any de carrera, no. Posa la uni, es titula la uni. Vale, aquesta etapa, o sigui, superguai, jo a la uni estic superbé, lo bo és que som 20 a classe i he tingut la sort que els 20 ens portem superbé. Llavors som superamics i si sortim de festa, si jo dic de sortir, pot ser sortim 15 de 20. O sigui que som molt pinya i això m'agrada molt, perquè no sé... ens hem juntat molt. Però, d'aquesta etapa, un dels meus millor amics, en plan que era com un germà per mi, m'ha deixat de parlar. Que es va enfadar amb mi a principis d'aquest any i ens hem deixat de parlar. I a mi això m'ha afectat moltíssim, però molt, molt, molt,

I com és que t'ha deixat de parlar?

O sigui, ell se'n va anar d'Erasmus el juliol passat i va conèixer una tia, vale, i aquet amic meu, abans de... a primer i segon de carrera havia estat molt pillat de mi, vale? I ens vam liar però jo li vaig dir que no volia res per que jo començava amb el nòvio d'ara. I llavors li va afectar una mica però en fin, ens vam fer superamics. O sigui, jo era la primera persona que trucava, si em passava algo, era a ell, vale? I va conèixer una tia, que la tia, segons ell... bueno, no el deixava parlar amb mi, no se què, i jo li vaig dir espero que no li facis ni puto cas per que em semblarà molt heavy que ens deixem de portar perquè ara coneixes aquesta tia des de fa 2 dies. I ell no, no, clar, però des d'aquell dia que va estar com 2 mesos sense parlar-me i llavors jo em vaig enfadar amb ell, en plan què estàs fent i així va arribar el primer dia del segon quatri per que ja tornava i ni em va saludar, en plan... fatal i vam tenir una conversa un dia que vam quedar per

parlar i fatal, fatal. I ja ens vam enviar a la merda. O sigui, em va enviar a la merda. I no sé la raó i crec no la sabré mai. O sigui segons ell, jo m'he fet una pel·lícula que no té res a veure amb la realitat i bueno... o sigui lo que em diuen totes les meves amigues i lo que jo penso és, Anna ell veia que depenia de tu molt, a Barcelona depenia de tu i va començar Erasmus i va veure que, per que fèiem Facetime casi cada dia i va veure que havia de desconnectar de tu perquè encara pues... o seguia pillat o l'importaves molt en aquella època i et va deixar de parlar. O va fer fatal i ara, com que la bola s'ha fet tan gran que ara no sap què dir-me. No sé, jo crec que mai ho sabré però bueno, és lo que hay. I llavors aquesta etapa de la uni... Jo, si em diuen que tal la Uni, jo superbé, m'ha encantat lo que he fet, la Uni, els profes, els meus amics, tot, m'enduc persones molt vàlides però hi ha això que, saps?, és com hòstia a la realitat.

I arribem a ara, arribem al present. Un segon, que crec que a l'etapa de la Uni ens deixem moltes coses. A part de la uni, a d'altres nivells?

A la uni vaig conèixer, no a la uni si no a l'etapa de la uni vaig conèixer el meu novio d'ara, que m'ha... val a segon, tercer i quart de carrera que jo he sigut monitora d'esquí, he après moltes coses de la gent de la Cerdanya i això ho recordo com algo molt guai, en plan... o sigui es diu etapa de uni però perquè són els 3 últims anys, vale? I és en plan que he conegut a gent molt molt molt guai, en plan no sé, molt guai. I entre ells el meu novio que m'ha ensenyat molts valors que jo no tenia, és com que en aquesta etapa he crescut com a persona, en plan d'obrir la meva ment, de fer coses que mai hauria fet per prejudicis o per lo que sigui, no sé, com nous valors i m'ho ha ensenyat la gent que ens hem ajuntat en aquesta etapa.

Dius nous valors, t'estàs referint en algun en concret?

El de la confiança. O sigui en el tema de la parella, jo mai he sigut una persona supergelosa però... no sé, com confiar el 100% en una persona en tots els aspectes. O... pues valors com de temes materials, també deixar molt els temes materials i centrar-te més en la persona, o jo què sé. No sé, ara així que se m'ocurreixin...

I això, com creus que t'ha afectat, o sigui quina és la diferència entre l'Anna que va començar la uni i l'Anna amb qui estic parlant.

Pues això, canviar moltes coses meves, com de l'interior, de dintre meu. Pues ara... com una nova manera de mirar moltes coses. O sigui, no el món perquè tinc valors de tota la vida però, no sé, com aprendre moltes coses en positiu.

Aprendre moltes coses en positiu?

Sí que totes les coses que he après han sigut positives cap a mi, no sé, sobretot, de valorar la gent, saps? I... com de procurar no tenir prejudicis amb ningú i això és algo que m'ha ensenyat molt la gent de la Cerdanya i la meva parella és que també és del grup de la Cerdanya.

Què més? O seguim? No sé d'aquesta etapa ja està, jo crec. I la última que és... què faig ara, ja era una, oi?

Sí, diria que sí, però és igual la podem repetir.

Vale pues la repetim, per que acabo el 5 de juny la carrera i què faig. Bueno, ja ho tinc bastant decidit però amb tota la merda del virus pues no sé si podré, però bueno.

I què tens més o menys decidit?

Pues l'any que ve, fer tempo sencera a la Cerdanya. O sigui la meva idea era ara, abril, maig, juny i juliol treballar, de lo que sigui per guanyar diners i fer tota la tempo des d'octubre novembre fins abril maig allà, de monitora. O sigui vivint allà, però, clar, si no obren estacions o algo, és una mica indecisió de... saps? No estic treballant ni per guanyar diners ara, i no sé.

Si, el coronavirus no fa la vida fàcil.

Exacte.

Aleshores entenc que què faig ara també està atravesada pel confinament.

Si, exacte, és la incertesa de... No sé si podré. No sé si podré treballar...

I això que entenc que et genera incertesa, et genera algun tipus d'ansietat també encara que sigui a nivell molt mínim?

No, no per que jo crec que ho veig lluny. O sigui si fos el mes que ve, si que estaria una mica... o començo o m'haig de buscar la vida. Però el que no vull és l'any que ve posar-me a treballa en una empresa a posar-me a fer pràctiques de merda, això és el que no vull. Perquè ara ja he estat... o sigui ara acabo d'acabar les pràctiques, que porto 6 mesos fent les pràctiques i he acabat fins allà. I vull com un any de la meva vida, el que et deia de l'any que ve, de fer el que a mi em surti d'allà i no haver de seguir la línia de la societat, saps? Pues fer una mica així (mou el braç) i tornar, saps? O sigui ni estudiar ni treballar amb una empresa de marketing. No sé, com viure on vull, que és a la Cerdanya. En plan, jo sempre he volgut viure, mínim, un any a la Cerdanya. I pues clar, òbviament el millor any per fer-ho és l'any que ve, que ja he acabat la

carrera, no tinc res estable i tal. Però bueno, que si no puc, hauré de començar en una empresa. Si em pillen.

O sigui el que et plantejes, ja no és tant aquesta etapa, perquè aquesta etapa estàs aquí a Barcelona i estàs acabant la carrera, si no que et plantejes de cara a la següent etapa, per una vegada a la vida, amés crec que has anat any a any, amb la uni, amb el cole, amb tot, tenir espai per a tu i decidir què vols fer tu amb la teva vida, no?

Exacte, o sigui, no posar-me ja en el món laboral o el món que m'espera els pròxims 40 anys.

I per què això?

És que sempre... a mi m'encanta, m'encanta, m'encanta. En plan l'ambient, i tot. I sé que puc fer un any treballant i guanyant diners. O sigui no dependre de ningú, ni dels meus pares ni de ningú, o sigui, dependre de mi mateixa, treballant i fent el que a mi m'agrada, estar en lloc que m'agrada. Llavors sé que tampoc em vull dedicar a ser monitora d'esquí, per que no m'agrada tant. O sigui que em vull dedicar al marketing que sí que m'agrada molt, i llavors provar-ho un any. I crec que si començo una feina no la deixaré, em serà molt difícil deixar tot per fer això i crec que és el millor any per fer-ho.

Per que no vols entrar a una empresa?

Per que crec que ja treballaré a una empresa o al que sigui la resta de la meva vida, saps? I posposar-ho un any o dos ho vec com algo bo. En plan que no cal entrar just quan acabes la carrera i que t'espera fins que et jubilis. O en plan formar-me, ja no tant en treballar, perquè jo també vull fer un màster i tal però és això, com retrassar-ho tot.

La primera és d'ara mateix fins a octubre i l'etapa es diu Incertesa. Bueno doncs per tot això. La incertesa de saber com treballaré, on treballaré, si treballaré, si acabaré la Uni, que espero que sí, si podré fer a l'estiu algun viatge, tot això.

I això entenc que és algo vital per que si vas a viure a la Cerdanya la teva vida canvia bastant, no, però a banda de la teva vida laboral i de fer algun viatge, què més?

També incertesa de no sé, a mi el que m'amoïna d'aquesta etapa és, no sé... o sigui si em diguessin el 5 de juny es pot fer tot, o igual el 17 de juliol, m'és igual, encara que sigui una data d'aquí molt. Això d'ara una setmana, ara no sé què, ara no sé quantos, o sigui tot això ara és com si us plau, que siguin clars. Òbviament, no poden perquè no ho saben. Però això el que a mi em crea aquesta incertesa de, si us plau, digueu-m'ho tot clar. O sigui, digueu ara si obrireu

les estacions l'any que ve (riu). O quan podré veure els meus amics, quedar, que torni tot una mica a la normalitat

O sigui, que s'acabi ja el coronavirus. A partir d'octubre què?

D'octubre a maig, Cerdanya, que serà una època meravellosa. Perquè del meu grup de la Cerdanya, també han dit dos o tres ja han dit que també volen fer la tempo l'any que ve sencera i veig que hi haurà molt ambient... no sé, serà molt guai.

O sigui, et trobaràs amb gent allà amb qui et portes molt bé, entenc? I què significarà per a tu?

També, els meus amics que viuen allà, em diuen que també és un moment per tu per trobar-te a tu mateix, des del nivell de... estàs sol, o sigui d'aprendre a viure amb tu mateix. Això una, que crec que a mi em servirà molt. Després també de treballar en algo que és molt dur, o sigui, sembla que no però cada dia posar-te les botes i aguantar a gent que no sap esquiar, amb la calor, amb tot, és molt dur (riu). O sigui, cada dia de la setmana jo sé que em costarà molt, però també és com un d'esto de... no todo mastica. I passar-m'ho molt bé.

Vale. Seguim?

Vale, després, els pròxims 2 anys que serà... es diu formació, vale? Que vull fer varios cursos. Perquè o sigui jo ara he fet marketing però engloba millions de coses, llavors vull com especificar-me en àmbits. Que un és a nivell de moda, jo vull fer un master o un curs, depèn de la Uni on ho faci que és d'aplicar el marketing a la moda, o sigui a empreses de moda. I també un curs de disseny gràfic, perquè crec que per ser community manager a les reds socials i tot, has de saber molt de disseny.

Voldries ser Community manager?

Si, a les empreses on he estat de pràctiques he estat de Community i és lo que m'agrada del marketing.

O sigui, una etapa per acabar de formar-te?

Sí. Dos anys aprox.

O sigui que ens plantarem amb una Anna que tindrà uns 24, quan acabi aquesta etapa? I en altres nivells, què? Tindrem una Anna que estarà fent una master, un curs, però a banda d'això? A Barcelona? A la Cerdanya?

No, a Barcelona o a Madrid per que hi ha un dels cursos que pot ser és a Madrid que és molt difícil entrar i llavors doncs no sé.

I a banda de la formació què més li passarà a l'Anna en aquests 2 anys?

No sé, suposo que treballaré, estaria bé. No sé, la veritat és que no m'ho he plantejat, siestic a Barcelona, tinc la meva vida aquí, els amics, la meva parella, però si vaig a Madrid també seran nous reptes, en plan conèixer gent nova, viure jo sola, no se.

Val, què passarà després.

Els 2-3 anys següents, m'agradaria entrar en una empresa de moda fent de Community manager, en el departament de marketing. I l'etapa es diu vida real i formació, o sigui formació de la vida real.

I a banda d'això, del nivells professional?

A mi m'agradaria que fos a Barcelona, perquè jo vull viure a Barcelona. Com si estigués ara treballant. No sé. Aprendre molt.

O sigui ens trobem amb una Anna que tindrà 25-26 anys, què farà aquesta Anna? Viurà amb els seus pares, per exemple?

Clar, no, clar. Pues sí, home. Ja tocaria independitzar-se però clar, en el moment que cobri, si, ojalà. Pues, si, al primer anys d'estar a l'empresa, que ja fos una mica estable, pues m'independitzaria. Si segueixo amb la meva parella actual, que ojalà, pues seria a Sabadell per que ell és d'allà, per que ell no vol viure a Barcelona i a mi no m'importaria anar a viure a Sabadell... en plan, una etapa de la meva vida.

També ens imaginem l'Anna d'aquí 5 anys en parella, amb el novio en qui estàs ara?

Sí, amb Arnau. A mi m'agradaria independitzar-me amb ell però si ell per equis motius no pogués, per temes econòmics o per lo que sigui, pues sola, o sigui, si, cap els 25 o 26 anys m'agradaria independitzar-me. O sola, o en parella o amb amics que conegui. És que això, amb gent que conec, si que me n'aniria, o sigui abans que sola pot ser m'aniria a viure amb una amiga o amic, si.

Doncs anem a la quinzena etapa?

Després d'aquests 3 anys d'estar a una empresa, crear la meva marca, el meu negoci. Que ara per ara, i potser d'aquí 5 anys dic pues no, mira que ara se m'ha ocorregut això, però ara seria,

o una agència de publicitat portant reds socials de marques, o sigui fent de community manager per moltes empreses, o un negoci que és el que estic fent, el TFG. I eso. O sigui, m'encantaria poder muntar el meu negoci, la meva marca.

Aleshores ens trobem amb una Anna que té 28 anys, que s'haurà muntat la seva pròpia empresa. I què més farà? A banda d'això?

Doncs, ojalà tingués estabilitat amb la meva parella per els 29-30 casar-me. Jo abans dels 32 vull tenir dos fills (riu) per ser mami joven i per que m'encanten els nens, m'encantaria als 32 anys tenir dos fills. No sé, és com tenir l'edat perfecte per tenir fills. O sigui als 28-29-30 començar a voler crear una família, si tinc la sort de tenir parella en aquell moment. La meva marca ja anirà superbé i la situació econòmica per poder crear aquesta família.

Que més en pots dir. Entenc que aquesta etapa que comença als 27 28, dura fins els 40?

Si, per que és crear una marca i viure d'aquesta marca.

I a part de muntar una marca i de tenir parella i als 32 haver tingut dos fills, què més li agradarà a l'Anna de 32 anys, de 35 anys, tindrà hobbies? Què voldrà fer amb la seva vida?

Bona pregunta. Abans de tenir família anem a viatjar pel món.

Quan viatjarà l'Anna?

Doncs el mes de vacances que li donarà l'empresa. Si, sempre que pugui viatjarà i això serà un hobby i...

Perdona un segon Anna, l'Anna de 35 anys, seguirà viatjant?

Sí, però amb diferent concepte de viatge, perquè clar, ja amb dos fills no pots anar a una illa perduda.

Abans t'he enviat des de que havies nascut i ara t'he enviat fins que tindràs 40 anys, quines diferències hi haurà entre l'Anna actual i l'Anna que té 40 anys.

Primer de tot maduresa, no? A nivell de que ja tindràs moltes responsabilitats, o sigui jo ara treballa per gastar-m'ho de viatges o amb lo que em vingui de gust. Pues maduresa de que tinc una família, bueno, espero tenir una família, res. Com molt madura en aquests aspectes. A nivell laboral haurà canviat tot molt. Et refereixes de canviar més a nivell de madurar i tal o més de coses físiques?

No, no, de coses pròpies teves. Fem-ho d'una altra manera, tu com ets ara com a persona i com seràs quan tinguis 40 anys. Com em defineixo com a persona, no? Que difícil. Pues ara...no sé, no sé que dir-te... o sigui, per exemple, espero de les persones que tinc al voltant, confiança i que... en plan para lo bueno i para lo malo, no? O sigui espero que aquestes persones que tinc al meu voltant, que tinc comptades amb una mà, no em defraudin, per exemple. Pues això, m'agradaria que aquestes persones que tinc al meu voltant les tingués i em donessin el respaldo que ara tinc, quan tingui 40 anys. No sé, jo ara em considero... que no es malintepreti, poc madura en quant... com a les coses series de la vida. O sigui, jo ara l'única preocupació que tinc és si podré anar a treballar a la Cerdanya o no.

I això no és una cosa seria?

Sí, però que hi ha problemes més importants al món, saps? En plan que podria ser trobar feina o no. Si que és una cosa important però... no em condicionarà... no em moriré de ganes si no vaig, saps? O que puc buscar una altra cosa, que ara la meva màxima preocupació és això. Pues és això, com madurar en aquest aspecte de... veure les coses que amb 40 anys em semblaran importants en aquell moment. I serà, sincerament sobretot, tenir una estabilitat en la feina i amb la família i tot, òbviament.

O sigui, tenir estabilitat en la feina, en la família i en tot. I ara aquesta estabilitat no la tens?

Si, però per exemple, en plan... com que jo ara puc decidir més que vull fer. O sigui, no és no allò de buf necessito entrar en una empresa que em paguin tant perquè sinó no puc pagar el pis... Com que ara puc ser com molt més nena petita en aquest aspecte, ara faig el que vull, ara faig el que vull fer ara, però això dintre d'uns anys no ho podré fer. O sigui vull estabilitat i centrar-me, que no dic que no estigui centrada, però. O sigui que jo amb 40 anys no puc plantejar-me si me'n vaig un any a la Cerdanya o no.

Perquè?

Si que podria però depenc de més persones, no només jo sola, no estic sola, llavors seria dependre de la parella d'aquell moment, els meus fills, no sé el cole, a lo millor la meva mare està ja vella i necessita ajuda... jo què sé, de moltes coses.

Per resumir-ho una mica. Entre l'Anna de l'actualitat i l'Anna dels 40 anys, ara vols tenir una certa estabilitat però no passa res que no l'acabis de tenir. Si m'equivoco, corregeix-me.

Sí, exacte.

I pot ser estem parlant de 2 estabilitats diferents, la que voldràs als 40 anys i la que vols ara
Si, serien diferents, exacte. Jo ho veig molt a que ara ningú depèn de mi, ni jo de ningú això comporta que puc prendre decisions només pensant amb mi, fent lo que vulgui i quan tingui 40 anys, pues no.

En certa manera, pots prendre més decisions ara que quan tinguis 40 anys?

Si, ara puc definir molt més cap on vull anar que quan tingui 40 anys que pot ser no podré arriscar tant, imagina't que no m'agrada la meva marca i em vull fer bombera pues ja no puc, els fills que tingui aleshores dependran de mi.

Subjecte 5. Home, 28 anys. Graduat en Fisioteràpia.

Comentar-te que sóc psicòleg i ara estic fent un màster en estudis del discurs. Això és part de la meva investigació del TFM i, si tot va bé, acabarà sent part del meu Doctorat. Però per això queda encara. Et vaig demanar si podies agafar un full i un boli. Tu ara, quina edat tens?

28 anys.

Et demanaré que agafis la teva vida, des de que vas néixer fins avui que tens 28 anys i la separis amb 10 capítols, amb 2 condicions, la 1a. Cada capítol ha de tenir un títol, no ha de ser un títol perfecte, ha de ser un títol que per tu sigui rellevant, al cap i a la fi, estem parlant de la teva vida i les coses importants són les que tu, ara mateix, li vulguis donar importància i 2a. Els capítols no es poden solapar, és a dir, que si un capítol l'acabes el dia de Nadal del 2016, el següent ha de començar el dia de Sant Esteve del 2016, no pot començar ni abans ni després. Complicat, vull dir que li has de posar memòria al tema. Te'ls vaig dictant? **Fes-ho tu, et dona uns 10 minuts i em trec la càmera per que no se't faci estrany i deixo el micro obert i si tens qualsevol dubte m'ho dius.**

Del 2:20 al 6:52 min, silenci.

Vale, ja està.

Ja ho tens. Què ràpid.

Si t'he de dir la veritat, m'has ajudat tu quan has dit la paraula ESO perquè, em costa molt, trobo molt difícil tancar capítols amb moltes coses, perquè si li dono protagonisme a unes coses de la meva vida i li poso aquest nom, és mentida perquè se m'arrossega. Al principi està d'una manera i després d'una altra i acabar amb una altra completament diferent.

Si, sé que és complicat i que, evidentment no és fidel a com has viscut les coses però és una de les normes que hi ha.

Em sembla genial. **Abans de començar, que fas quan no estàs confinat, a què et dediques.**

Tampoc sé bé a què em dedico perquè jo soc físio en sí però ara mateix no estic treballant com a físio, o al menys el físio convencional, no, de fet perquè he estat molt de temps amb un dilema personal bastant gran i per sort estic treballant amb el meu cosí que està en el mundial de motociclisme i li porto la preparació física, viatjo amb ell, ara no estem viatjant perquè està

la cosa complicada, però això és lo que estic fent aquest any, l'any passat estava treballant de director d'un Co-working, abans a un hospital, o sigui, sóc molt poc estable a nivell laboral perquè no he trobat el lloc, però crec que ara sí que l'he trobat. Després d'haver tingut aquesta reunió, m'has trobat en un moment de la meua vida bastant bona. **Doncs, si et sembla, anem comentant aquestes etapes fins que arribem al present.**

El primer, el títol li he posat innocència, perquè recordo una vida molt feliç, amb els meus pares, els meus cosins, tota la meua família i els meus amics de petits i tinc molta memòria del que és la Costa Brava, perquè tenim cases allà, com vivíem els reis, els Nadals, que érem molt petitons. Em va marcar molt aquesta etapa. I després em vé una etapa on jo on li donava més importància eren els estius, els vivia molt intensament, perquè me'ls passava també a la Costa Brava i me'ls passava també amb els meus cosins i a partir d'aquí és quan començàvem a fer cosetes junts pels boscos, els meus pares ens portaven amb bicicleta per tot arreu, al mar, fèiem molt de caiac, i llavors, per aquest simple fet, tinc un record on la meua família es dedica a fer esport de rendiment i aquí, és quan li vam donar molta importància a l'esport. Aleshores va ser una etapa on tot esport que fèiem, tot extraescolar que fèiem, li donàvem el 100%, compatíem a nivell tòxic.

Tòxic.

Sí, sí tòxic, literalment. El meu tiet va ser una persona que va ser campió del món de motos i això segur que ens va influir molt a nivell familiar i és algo que portem encara ara, ens piquem per tot, portem la competició a un nivell molt extrem, però jo recordo aquella edat en que era molt feliç.

De quina edat m'estàs parlant. Dels 8. 9. 10. 11, 12 fins a començar una mica la ESO, que va canviar saps? A la ESO per mi l'esport, evidentment, era molt important però ja és una edat on comencen a venir més els amigotes, més sortir les tardes per anar al parque, una mica aquesta edat de més gamberrete, però l'esport sempre ha format part de la meua vida i sempre la formarà, ojalà, de fet és l'únic que necessito. L'ESO em va marcar molt perquè jo era un estudiant, de fet, molt bo, però el meu caràcter se'n va anar cap una altra banda i vaig generar una problemàtica bastant gran al col·legi, era un noi bastant problemàtic, era baruller, tenia molt de temperament, de fet aquest temperament, no t'ho sabria dir eh, però si em poso a veure una mica es va anar creant a partir d'aquestes petites competicions i ràbia i rabieta, es va anar creant aquesta manera d'actuar que, jo crec, que ho he arrossegat fins fa un temps, que ara mateix puc controlar més, però això em va comportar un comportament que després no acceptava absolutament res, que algú em digues que estava fent algo malament i em va

portar a repetir curs, vaig repetir curs i això per a mi va ser algo molt fort perquè jo era un nen que de primer d'ESO a tercer d'ESO les meves notes eren excel·lents i a quart vaig repetir curs. De fet, sembla mentida dir-ho però és que va ser algo molt raro pel qual jo vaig repetir curs, crec que va estar bé que repetís curs però va ser algo molt raro perquè vaig catejar les 3 assignatures principals, català, castellà i matemàtiques i lo altre m'ho vaig treure amb molt bones notes però aquestes tres les vaig suspendre i, clar, eren les assignatures principals i jo havia d'aprovar una d'aquestes per passar curs, la qual cosa vaig aprovar castellà amb un 5,7 però, cosa que això no havia passat mai durant tot l'any, em van suspendre per faltes d'ortografia, quan jo sempre havia tingut faltes i, sí que és veritat, evidentment era llengua castellana, però a mi el professor no m'ho havia fet mai i em va sobtar que em baixés un punt i mig, un punt coma 3 per faltes d'ortografia i a mi això em va tocar molt la moral, vaig dir això no pot ser, no em va entrar dintre del cap, jo vaig pensar, i segueixo pensant que aquell professor em tenia molt creuat i vaig repetir curs. Aleshores, a partir d'aquí vaig ser un rebelde sin causa, en aquell moment però vaig arribar al batxillerat i el marco en una etapa diferent Perquè jo estava en col·legi.

Un segon Tomàs, entenc que aquesta competitivitat en la família, entrava dins del món de l'esport però també entrava dins dels altres mons, altres àmbits.

No, no, no, la veritat és que no, no sé tinc un cosí un amb TDA, l'altre amb no se què, l'altre no sé quantos, la veritat és que les notes eren una mica, que evidentment als sopars de Nadal, el 24 a la nit, sí que importava com t'havien anat les notes però no és algo que se li donés importància, m'entens.

No em refereixo tant a les notes, però m'estàs explicant una infància i una adolescència on la competitivitat i la comparació social era important.

Sí, molt, sí.

Llavors, més enllà de lo acadèmic, a nivell personal, a nivell de trama vital, com es pren aquest Tomàs de 16 anys, el fet d'haver de repetir quart d'ESO. No sé.

No t'ha sabria dir molt bé, ara mateix la veritat, sé que bé no vaig pendre, perquè li vaig dir a tots als professors i sense cap tipus de pèls a la llengua, ho soltava tot tal com ho pensava. Em va afectar molt, però em va afectar molt no pel fet de que jo hagués de repetir si no pel meu pare, la reacció que ell podria... El meu pare és una persona, era una persona que em va apretar més del compte alguns moments de la meua vida i això ell ho sap i jo també ho sé, ho agraeixo perquè si no jo hagués sigut un vago, o no, no ho sé, però jo li tenia molt de respecte

al meu pare, i que jo repetís i decepcionar-lo era algo que a mi em feia pànic, pànic. La meua mare era més com una amiga i, evidentment ens podíem barallar moltíssim però la decepció del meu pare era algo que a mi em feia pànic i quan ell ho va acceptar, el fet de que ell acceptés de que jo hagués repetit, jo vaig acceptar-ho de que havia repetit i m'ho vaig pendre, bueno, bé, com que una altra vegada a quart d'ESO, per casualitats de la vida, aquell any va repetir molts amics meus, o sigui era un col·legi que 5 classes, 30 alumnes per classe, del meu grup d'amics van repetir principalment tots, aleshores era algo que deia, continuo amb els amics, em portaré bé amb la gent d'un curs menys també, és com que vaig començar a veure la llum un cop el meu pare va acceptar el que jo repetís. Abans no, abans era una decepció i una por.

O sigui, el fet que el teu pare acceptés que repetíssis et va fer a tu permetre't repetir tranquil·lament.

Si, passa en varies coses a la meua vida encara. Jo del meu pare necessito l'aprovació, amb molts casos.

Seguim?

Després de la ESO ve el Batxillerat. Em van expulsar del col·legi després de repetir, vaig anar a un altre col·legi que era una acadèmia i era un ambient absolutament diferent que el cole on jo anava abans i la veritat és que vaig passar una etapa molt guai, perquè passar d'un lloc on et tenien per tonto, i a més passar d'un cole on hi havia molts i molts alumnes, a passar a una petita acadèmia, que es diu acadèmia Prat, amb 2 classes petites i uns profes molt propers. Al passar al Prat que el profes eren molt més propers, i si que és veritat que la primera setmana o la segona me'n vaig anar a fora una altra vegada perquè vaig cremar líquid de la gripa aviar però la manera com ells t'agafaven i com et feien sentir...Realment jo vaig passar de tenir un odi als professors del altre col·legi a veure com que, no sé, aquells professors estaven allà per ajudar-te. Si que és veritat que lo que jo estudiava no m'interessava una merda, i quan dic una merda, és una merda i aleshores jo tenia moltes dificultats en concentrar-me, però aquesta confiança que em transmetia el meu tutor que es deia Josep Maria em feia tirar endavant i altres professors com el Quim, em van ajudar molt i vaig tenir una època molt maca amb uns amics d'un ambient bastant diferent, que la recordo, la veritat, una bona època.

O sigui en certa manera, és com que, a tu a quart d'ESO no t'agradava estudiar, amb el Batxillerat, vas seguir igual amb el tema estrictament acadèmic?

Sí, igual.

Però la teva actitud, ja no l'actitud, si no la manera com miraves el teu centre d'estudis, els professors o amb qui havies de compartir aquests espais acadèmics, va canviar una mica.

Sí, sí. Aleshores, si que és veritat que va haver un conflicte bastant gran abans d'acabar el Batxillerat que és bastant el que em va marcar el futur i això ho tinc bastant clar. Jo volia ser bomber en aquell moment i un cop feies el Batxillerat tenies l'opció de fer el Batxillerat C que et comprometies a no fer la Selectivitat i així no els hi baixaves la seva mitja i aquestes coses, aleshores jo vaig canviar, perquè jo volia ser bomber i hi havia matèries que no m'interessaven i volia anar ràpid així que vaig anar al C. Què passa, que vaig tenir un conflicte bastant gran amb la cap d'estudis i era una dona que jo amb ella no em portava... i un dia em va pillar amb una xuleta als exàmens finals de segon de Batxillerat, dels trimestrals i ella em va dir una frase que, ella em va enxampar i aleshores jo li vaig dir buenu, no passa res, a la recuperació l'aprovo, la vaig voler picar, que si vull anar a la universitat l'haig aprovar i ella em va dir tu no pots anar a la universitat. A més no estàs preparat, crec que et ve gran, a mi em va fer molta ràbia i li vaig dir, a sí? Doncs saps que, jo em presentaré a la Selectivitat i em va dir, tu això no ho pots fer i li vaig dir, jo em presentaré segur. Ella em va dir que parlaria amb la meva mare perquè jo m'havia compromès

Realment et volies presentar a la Selectivitat o va ser un arrebato.

Va ser un arrebato. Ella va trucar a la meva mare i em va dir, ara tu et presentaràs a la Selectivitat, m'és igual lo que ella digui però ara la faràs. Jo realment no volia però era com pels meus collons, perquè aquesta dona m'ha dit això. També això suposo que ve de la competitivitat i em vaig presentar i vaig aprovar però jo no volia per res aquella nota perquè jo volia ser bomber i vaig anar a l'Grau Superior d'Esports i aquí comença una altra etapa. Una etapa de festa, unes assignatures on jo realment els hi donava molta atenció, m'agradaven moltíssim i vaig disfrutar moltíssim, la veritat, un grup de gent espectacular. I allà vaig començar a treure molt bones notes, i després de passar 5 anys traient males notes, molt males notes, i uns exàmens que per molt que m'hagin anat bé segur que trauré una mala nota, doncs osti, perquè no anar a la universitat, no? Els meus pares, al principi, estaven cagats, clar aquest nen vol fer físio, les úniques Universitats que hi ha són privades, la UAB, just quan jo volia entrar just havia acabat la primera promoció i la nota que em va quedar podia haver entrat però vaig decidir anar a la Blanquerna. Això no ho he comentat, a l'època de grau va ser una època on realment on vaig deixar unes amistats que eren molt de sortir de festa i liar-la però liar-la que jo sé que per res eren beneficioses per a mi i això va ser el impàs a la Universitat

Aquesta gent era gent que havies conegut al grau o abans.

Abans, del Montserrat, si, i a la Universitat és quan realment vaig trencar amb aquesta gent perquè havia anat a grups que m'aportaven molt més i és com que ja m'havia passat aquella etapa, ja no volia estar allà, no em sentia bé i a la Universitat és quan em vaig sorprendre de mi mateix és quan em vaig començar a valor a nivell acadèmic i em va sortir la vena competitiva per estudis

Aquesta vena competitiva que tenies a tercer d'ESO?

Bueno, no vaig tenir molta vena competitiva als estudis fins realment arribar a la universitat, perquè ja et dic, els estudis per a mi eren molt secundaris, i lo important era la part esportiva. Per altra banda, m'he deixat de dir-te algo molt important, jo al Grau Superior d'Esports vaig conèixer uns amics, que un és el Dani, que em va ensenyar que em va portar al món del surf. El món del surf, m'ha canviat absolutament tot objectiu de la meua vida i m'ha fet trencar amb moltes coses que no esperava mai trencar, com amb parelles, amb treballs, etc, m'ha creat una inestabilitat bastant gran això del surf.

Per què?

Bueno, és que això ve una mica després quan acabo la Universitat.... És que mira, això està molt bé perquè jo al grau descobreixo el surf, però és com que a mi em desperta el... hòstia el Tomàs aquest cap de setmana no sortirà de festa perquè m'haig d'aixecar a les 6 del matí per anar a fer surf, i osti, el Tomàs tampoc surt el dissabte a la nit perquè el diumenge se'n vol anar a fer surf, osti, el Tomàs un dia qualsevol s'aixeca a les 7 del matí se'n va a fer surf abans de la Universitat, o sigui, quan hi havien onades no hi havia res absolutament que... és a dir, em vaig tornar molt egoista en aquest sentit, fins al punt que alguna vegada havia sortit molt malament perquè era el compleany de la meua parella d'aquell moment i jo prioritzava el surf i és algo que em va enganxar molt i em va enganxar a Grau però què passa? Després de Grau vaig a la Universitat i la Universitat lo que em dona és molta llibertat, anava de tardes i els matins que hi havia onades me'ls passava surfejant i si els dijous no tenia classe me n'anava al País Basc i estava de dijous a dilluns allà i tornava a baixar. I em donava aquesta llibertat. Però a la Universitat, a més, de lo que estàvem parlant de la competitivitat a nivell de notes no la recordo mai, fins a la Universitat, perquè és quan em vaig sorprendre a mí mateix i també vaig sorprendre els meus pares, perquè me la pagava jo en part, vaig començar a treballar al Club Natació Barcelona i vaig està treballant allà just fins que vaig acabar la Universitat, per pagar-me-la.

Val, estem a la Universitat, surfeiant i aquet surf et porta inestabilitat i llibertat també.

Si, exacte, me n'adono en que hi ha un punt que si no puc tenir això no puc ser feliç, vol dir que jo a Barcelona no puc ser feliç, segons la meva percepció, eh, perquè no ha han onades regularment, i doncs, el meu cap comença a tenir cortocircuits i a començar a pensar on jo podria ser feliç, podria tenir un estil de vida que jo volia, és a dir, treballar, surfejar cada dia, amics, què passa que els amics els tinc a Barcelona, el treball també, el surf, on el tinc? Fora, la novia, on la tinc a Barcelona, però clar a l'estar lligat a la Universitat no em feia prendre aquestes decisions però vivia amb una ansietat constatat de què faria després de la Universitat

O sigui, era una mena d'ansietat cap el futur, una mena d'ansietat anticipatòria.

Correcte, cent per cent. I vaig fent, va perfecte, sóc els alumnes que no va suspendre cap assignatura, vaig treient molt bona nota, però acaba la Universitat i el cap fa Boom i comencen a venir una de dubtes i no entenc res, estic amb una parella de 5 anys i l'haig de deixar perquè decideixo deixar el treball també i anar-me'n a viure a Zarautz perquè penso que allà tindrè més equilibri i aquesta etapa, a aquest capítol li dic dubtes

Repassem, innocència, estius, esport, ESO, Batxillerat, Grau, Universitat i dubtes.

Dubtes. A Zarautz m'enfrento, la meva família m'ha protegit molt, no? I allà és quan em vaig sentir sol i mai no m'havia sentit sol. És una època de dubtes però a la vegada també és una època de creixement personal a Zarautz, perquè me'n vaig a un lloc on no conec a ningú, amb un temps de merda, la gent més tancada del món, no tinc treball, no tinc res i haig d'espabilar-me, només tinc una carrera, uns estudis i això és el que em va permetre moure'm. Hi havia un centre d'alt rendiment de surf, vaig anar cap allà perquè volia veure com treballaven i passant i just apuntant-me a lo que ells feien, em van agafar per treballar allà i realment no podia queixar-me de res. Evidentment em vaig queixar, però al principi era treball, surfejo, cervesa. El problema, què, què passa. Està molt bé però quan te n'adones que no tens els amics que tens a Barcelona, no tens la família que la tens a Barcelona, tot això, amb els amics ja n'hagués tingut prou, però tens un sou de merda, cobrava 650 € al mes i pagava 450 € de lloguer perquè Zarautz és molt car. Conèixo una noia.

A Zarautz?

No, abans

Ja havies deixat a la teva parella?

Havia deixat a la meua parella i just abans d'anar a Zarautz conec una noia que he estat fins fa poc, em va reventar una mica els esquemes.

Com es diu, perquè no li diem la noia?

Lucía. Aleshores aquesta persona em venia molt a veure, era de Màlaga i em venia molt a veure i superbé, fins al punt que trobo a faltar aquesta relació social i, sobretot, a nivell econòmic vaig molt apretat. I evidentment ella pregunta, vas a voler viure precariament sempre, em plantejava una mica un estil de vida amb ella però tenint lo que tenia no podia. A nivell econòmic, eh. Però per l'altra banda tenia el surf i això em donava molta tranquil·litat.

Em parlat que necessitaves una cosa molt forta a la teua vida que era el surf, l'estaves tenint, tot i això m'has parlat que et senties sol. He entès, pot ser m'equivoco, que no acabaves d'estar del tot a gust.

Al principi vaig passar uns dies bastant xungos, els primer 2 mesos bastant xungos, més que res per la soledat que jo podia sentir, però després vaig trobar un equilibri brutal es quan em vaig sentir més lliure, però clar, però hi ha un punt que si que trobava a faltar les meves amistats d'aquí i la meua família. Però lo que a mi em va fer fer el canvi és que em va aparèixer una ambició econòmica que mai no havia tingut, jo vivia molt apretat i realment sí que necessito algo més de calers del que em pensava. I, juntament amb una parella, que a nivell econòmic era una persona exigent, no sé si manipular o no, però... em va sortir una oportunitat de feina perquè sí, de director d'un co-working aquí a Barcelona i em van pillar, m'oferien un bon sou, era Barcelona, i pensava, jo sóc capaç de tornar a Barcelona? I en aquell moment, la veia a ella vivint amb mi a Barcelona, veia els meus amics, la meua família, em veia econòmicament molt estable i dic pot ser ara torno a Barcelona i amb el diners aprofito i viatjo molt, això és el que jo pensava. Deixo Zarautz

Entec que viatjo molt però pel mig hi ha el surf.

Viatjar pel surf. Jo només viatjo pel surf. Començo a treballar aquí, al Co-working, començo a guanyar diners, que guai, em compro cosetes que jo mai m'esperava tenir, entro en el tema una mica materialisme però me n'adona que no tinc una hora per anar a fer surf, al principi ho podia aguantar però després em comença a cremar per dintre, fins que passo moltes hores allà tancat, haig d'anul·lar viatges que tinc de surf, anul·lo varios viatges per la feina i un dia, que és quan em va marcar la diferència, era quan jo vaig entrar a treballar a les 6.30 del matí i hi havia onades, estava amb una ansietat brutal, aleshores vaig comptar 8 hores des de que vaig entrar, vaig agafar les meves coses, me'n vaig anar cap a l'aigua i vaig tornar 3 hores després

per tornar a treballar i això va crear un conflicte laboral bastant gran, que has marxat, on has anat i jo vaig dir que havia anat a fer surf, que estava allà per 40 hores i portava 65 hores. Me les pagaràs? No, no te les pagaré i li vaig dir que quan faig les 8 hores tinc dret a decidir el que faig després de la feina i es va crear conflicte perquè jo havia aguantat tot el tema d'anul·lar i anul·lar viatges, tenia un viatge molt guai al Marroc i quan ell em va dir que no podia anar al Marroc vaig dir-me realment tot el tema econòmic no em compensa si jo no puc tenir el que de veritat estimo que és el surf i aquí entro en caos mental de si aquesta noia m'està fent bé o no m'està fent bé, perquè jo realment vull un estil de vida com el que tenia just abans de Zarautz, guanyant una mica més, com el trobo, no el trobo enlloc

Creus que hi ha una relació directe entre el fet d'estar amb aquesta noia, la Lucía, el fet de treballar moltes més hores, de deixar una mica el surf, o sigui, en certa manera, no sé si és perdre aquesta llibertat de fer surf, començar a invertir molt més del teu temps en lloc de gaudir-lo

Si.

Fas una associació entre el co-working, treballar moltes hores, no poder fer surf, la Lucía que justament venia d'un nivell econòmic alt, entenc, al final acaba caient dins el mateix sac i et treu temps a tu de poder fer viatges, de poder fer surf, de fer coses que et mouen per dins i et fan vibrar. Això vol dir que la Lucía no et feia vibrar?

Si t'he de ser sincer, aquesta noia que és un tema que he parlat molts cops amb els meus amics, era una noia que m'aportava molt a nivell...no sé lo que hi havia, estar amb ella tenia una pressió acollonant, sabia que em volia fer casar, jo una boda només veia 30.000 euros i a mi ja em rebentava el cap, que la nena vol aquest cotxe, que la nena vol viure bé i a sobre vol treballar poc per la qual cosa volia dir que jo m'havia de tirar....No és que Tomy, mi madre trabaja a media jornada y mi padre a jornada completa, bueno és que, ostia, jo no em mataré a treballar perquè tu visquis com una reina i jo què. Aleshores estar amb ella em generava molta pressió, però per altra banda la veia i me la menjava i em trencava el cap, perquè la deixava i de fet, l'he deixat molts cops en aquests 2 anys i després mai l'he pogut acabar de deixar perquè després jo volia tornar, perquè hi havia una atracció física que a mi em podia, era sempre lo mateix, quan no la tenia la necessitava i quan la tenia deia es que no vull estar amb ella ni que em paguin, perquè cada vegada apareixia un conflicte mental en aquest capítol de dubtes, que és què vull de la meua vida, perquè vull Zarautz, vull co-working? No, no vull cap d'aquestes dos, vull un mig, però un mig on hi hagi surf i on hi hagi un sou que em faci viure bé, no com vivia allà que a vegades anava al super comptant euros. Aleshores l'ansietat

aquesta se'm generava quan no trobava aquest lloc, perquè també veure aquest lloc em feia anar-me'n molt lluny, no sé, ara per exemple el meu cosí està muntant algo a Filipinas, o tinc un cosí del meu pare a Costa Rica, no? Però a mi també estar tan lluny de la meva família i els meus amics... em generava no ho volia tampoc. Al nord d'Espanya hi ha mal temps, llavors la Lucía jo no volia venir perquè hi ha mal temps i al surf hi ha poques onades que fa bon temps, què trobo de feina allà, perquè tampoc em venia de gust treballar de fisio, a una mútua, no sé són tantes coses, que ara les estic dient una mica sense sentit, però eren moltes preguntes.

Per posar-li una mica de sentit, hi ha un conflicte entre allò que et veus obligat a fer, que crec que és guanyar diners, justament aquesta pressió que em comentaves amb la Lucía, com ella s'imaginava el món al teu costat, el futur i etzètera. I per l'altra banda el que per a tu era tot el contrari d'una obligació i que era una voluntat i era on allà tu et senties bé.

Exacte. Jo és allà on em sentia bé, però també s'ha de dir que el meu pare influeix molt en això perquè el meu pare és com jo però ha fet de Lucía, és a dir, el meu pare ha decidit la Lucía en comptes del surf, però ell moltes vegades em diu, t'has de centrar, no se què, però per altre banda quan li dic lo dels surf, em diu, és que tens raó, és la teva vida i no sabia que fer, no sabia per on tirar.

Dius que el teu pare, moltes vegades, diu de centrar-te, que vol dir, ja no tant pel teu pare, si no per a tu, que vol dir això de centrar-se. Creus que estàs centrat?

No, no, per mi què vol dir centrar-me? Doncs mira, bona pregunta, per a mi centrar-me, és agafar una mica d'estabilitat, és saber, on et vols quedar, o, a quin lloc vols estar, tenir un treball que et permeti viure el teu dia a dia, sense mancances i algun capritxet i, bàsicament, això, quedar-te, establir-te un lloc i no tenir el cap està pensant ara aquí, ara allà, ara a l'altre lloc, enfocar-te, no sé si m'entens

Si, però tinc la sensació que dins d'aquest enfocar-se, no sé com hi entra el surf.

Si, perquè jo puc estar per exemple a Galícia, treballant, tenint un sou i surfejant, és a dir, vius a un lloc on hi ha onades, aleshores en viure a un lloc on hi ha onades, pots tenir el teu treball i en el teu temps lliure te'n vas a fer surf, tens aquest equilibri, aquest equilibri tant ansiat que jo vull trobar i que no he trobat encara

Val, estem parlant d'equilibri, d'estabilitat, de centrar-te, està dins del mateix pack?

Sí, correcte.

Llavors, entenc que la Lucía no ha sortit de la teva vida del tot.

Si, si, bueno, si, però no, és a dir vaig deixar el co-working, em vaig posar a treballar en un hospital, el vaig deixar i vaig començar un màster, perquè, clar, jo em volia centrar i, vaig agafar el treball de l'hospital perquè sabia que era temporal, això és encara a l'època de dubtes, aleshores en ser temporal sabia que eren 4 mesos treballant a tope, guanyava bé i després d'aquests 4 mesos jo ja podia decidir el què fer, tenia un coixí econòmic que em permetia anar a mi on volgués. Quan acabo això començo un màster, i més amb el que estava fent, tindrè oportunitats de treballar al Club de futbol de Galícia, al Club de futbol del País Basc, que si el Rendiment d'allà al nord, un treball estable i surfejar, però per l'altra banda em truca el meu cosí i em diu, mira, Tomás, estic a Galícia, ell se'n va anar per les onades també, és un forofo del surf també i em diu, jo necessito una persona que m'entreni, que surfegi amb mi i que viatgi amb mi a les carreres, clar, en aquell moment dic perfecte. Aleshores deixo el màster, me'n vaig a Galícia i Galícia significa tenir que deixar la Lucía, perquè ella no vol saber res de Galícia, perquè fa mal temps i tal i me'n vaig. I a Galícia de puta mare, però ve el confinament i em surten preguntes. Quan ve el confinament torno a Barcelona i em poso a viure amb el meu cosí i amb 2 amics, en aquesta casa, que és una comuna més que una casa

Entenc que el teu cosí és amb qui treballes.

No, amb el seu germà que era excorredor aquest i aquesta ha entrat ara en el món hippie també i m'ha influït molt, aleshores el meu cosí que corre se'n torna a Dosrius, a la seva casa, i jo em quedo aquí. Què passa? Que aquí surten un munt de preguntes brutals, perquè tu no saps si el Mundial continuarà, no saps com guanyaràs un sou, tindràs problemes econòmics, no te'n podràs tornar cap a Galícia, perquè com et pagaràs el pis d'allà, no tindràs feina, i aquí comencen, es clar, continuen el dubtes, què faig, què faig, però bueno, ara al final, però ara vaig veure una oportunitat de negoci allà a Galícia i l'hem agafat, aleshores, és com el camí, el que comença ara, que veurem com va, llavors és el nostre negoci, veurem com va, on jo hi veig molt el meu equilibri

De què va això.

Bueno, jo he treballat en el tema de l'hostaleria també i agafarem un restaurant i el portarem entre 3 amics, ells posaran diners, el portaré jo, és un local, hi he treballat també, sempre que he tingut els parons de feina, i estaré a un lloc on hi ha onades, espero tenir temps i guanyaré econòmicament acceptable.

O sigui que sembla que aquesta estabilitat, aquest centrar-te, no està lluny.

Sembla que no, de fet allà també tinc un grup d'amics maco. Una cosa també molt important, al tenir una estabilitat econòmica allà, quan hi hagi onades, em permet també veure els amics, cosa que a Zarautz no la tenia, al no tenir aquesta estabilitat econòmica, estava lligat allà i no podia sortir, aquesta mancança. Quan estava a Galícia, treballant amb el meu cosí, tenia aquesta llibertat perquè cobrava diners suficients com per poder venir aquí, estar amb els amics, tornar a Galícia, treballar, reposar, família, i ara sembla que sí, que les coses s'estan encaminant, però tot és una incògnita.

Doncs justament, hem acabat la primera part i la segona part va una mica cap aquí.

...

No sé, pot ser no ho faig bé. Estic que ara estic en el començament on em trobo el meu camí i on el començo a desenvolupar, vull un equilibri, a nivell laboral hi ha, jo evidentment sé que al principi hauré de treballar molt, amb la tranquil·litat de saber que tindrè temps, en algun moment del dia que em podré escapar a l'aigua, el nivell de vida, no ho sé, perquè hauré de treballar molt però sé que estaré prop d'aquest equilibri.

En certa manera, això és qualitat de vida també o no.

Si, també he de dir que la qualitat de vida depèn de la quantitat d'hores que treballis al dia, i si n'he de treballar deu... sempre que em pugui escapar a l'aigua m'apropro a l'equilibri màxim, aleshores. Entro en la segona etapa, on hi ha un equilibri a nivell laboral, on ja puc tenir més temps per mi, ja puc dedicar-li més temps al surf, a veure els meus amics, la família, a fer viatges pel surf, etzètera. Després, és un moment on jo li dic maduresa, no se com dir-li, si penso en el futur, m'agradaria tenir una persona o un company de vida, m'agradaria, veurem, on crear algo especial, jo sóc una persona, que des de petit, he dit que volia tenir fills, vull nens i un cop tens aquestes coses suposo que has d'estar bastant sòlid. No t'ho he dit però jo en la meva vida he tingut un parell d'aborts, la parella, evidentment m'ha tocat molt, però és algo que busco i ojalà algun dia ho pugui tenir i espero que ja sigui en aquesta maduresa on ja pugui fer-me responsable d'una altra persona. I després l'última etapa li dic ensenyar perquè m'agradaria ensenyar tot lo que jo he après i la meva forma de veure la vida, la meva manera d'estimar el mar, estimar l'esport, estimar les coses que estimo a una altra personeta.

I ens plantem amb un Tomàs de 40 anys. Molt bé, hem tirat enrere, hem tirat endavant. Llavors ara et pregunto, quina diferència creus que hi haurà entre aquest Tomàs que ens hem trobat ara de 40 anys i el Tomàs que està fent la videoconferència ara amb mí. Veuran la vida de manera diferent? Les seves prioritats hauran canviat?

Això jo m'ho plantejo molts cops, suposo que sí, suposo que les prioritats canvien, no és algo que jo sàpiga, és algo que em diuen els meus pares, que les prioritats canvien i sobre tot si tens responsabilitats, o alguna persona que has de cuidar, suposo que sí. Espero que no, espero que la meva realitat també sigui escapar-me al mar, passar temps amb els meus amics i la meva família i tenir una estabilitat econòmica, espero que si sigui això, són les meves prioritats ara i espero que les siguin igual, si no és que algo ha canviat, algo ha passat.

Ho dius com algo negatiu.

Sí, crec que sí, clar, crec que si tinc tot això és que tot està anant bé. Si va bé serà així, si va malament o si no va així és perquè algo ha passat, és que no ho sé.

O sigui, recuperant alguna cosa d'abans també, parlàvem de aconseguir centrar-te, aconseguir aquesta estabilitat. Hi ha diverses maneres de centrar-se i d'aconseguir estabilitat, hi ha un camí, que per tu, és el que t'agradaria seguir, que és seguir no amb les mateixes prioritats però si amb un sistema de valors molt similar als que tens ara, sense deixar el mar, però hi ha un altre camí, aquest que dius que pot ser passa algo, aquest que pot ser el surf deixa de ser tan important, pot ser els amics deixen de ser algo tan important. Entenc que confies que seguiràs per aquest camí que m'estaves relatant, però què significaria anar cap a aquest altre camí, què comportaria.

No sé, al final si les coses canvien, si no li dono tanta importància als amics o al surf o a la família, no puc dir-te el perquè, què passaria perquè no li donés importància a això, així que crec que no pot canviar i si canvia, no sé, pot ser que algú m'ha fallat molt o li ha passat algo a la meva família, no sé, és com que no em trobo amb una possibilitat de que això no pugui passar, no em trobo amb una possibilitat en que això no siguin els meus pilars, no hi veuria sentit, o sigui, els meus amics són algo molt important a la meva vida, que m'agrada estar hores amb ells, són gent que m'aporten coses molt positives i si deixen de ser prioritat, no... pot ser si que és veritat que els veig menys però perquè hi ha més feina o més responsabilitat a nivell familiar però seran una prioritat. La família també sempre, m'agrada sentir-me a prop, m'agrada cuidar-los, em porten moltes coses positives i si no és una prioritat és perquè algo, o perquè han desaparegut i això vol dir que és algo molt negatiu i si el surf deixa de ser una prioritat, no tindria aquesta branca de la naturalesa i tinc un equilibri, o una imatge d'equilibri en que entren aquestes coses i si no estan aquestes coses no el tinc. Pot ser m'adaptaria, segur, de fet, vaig tenir unes experiències traumàtiques en que la meva mare va estar molt malament, el meu cosí casi es mor, són coses que m'han afectat molt però són coses que no han acabat de passar, sempre que m'he imaginat la vida sense aquestes persones, en algun

moment te la pots arribar d'imaginar, però no t'acabes de fer a la idea, així que més val que no passi.

I amb això ja et deixo, em descrit un Tomàs de 40 anys, abans hem recordat a un Tomàs de moltes franges, però sobre tot, però sobre tot m'has parlat d'un Tomàs de quan estava fent el grau, la carrera, inclús una mica després amb aquests dubtes, que et genera una mica d'angoixa, una mica d'ansietat.

Sí, perquè no saps què vols, no saps com trobar el què vols, penso que tothom, en algun moment, pot passar aquesta època.

I tant. Si et demano, ja sé que és difícil, més que lo dels 10 capítols, però si agafes aquest Tomàs del passat, o del present, amb aquests dubtes, i me'l defineixis amb 3 paraules, 3 paraules que atravessen la vida del Tomàs .

Surf, amics i família.

I si et demano que em defineixis amb 3 paraules el Tomàs de 40 anys, són les mateixes?

Sí.

Subjecte 6. Dona, 59 anys. Pedagoga. Treballa a justícia juvenil.

Vaig fent, però m'han sortit tantes que estic resumint. Les haig d'agrupar en grups, perquè sinó no em surt el que vull fer al final. És normal, no? Perquè van sortint idees que dic ostres, això no ho he posat i és important.

És el que dèiem abans, han de ser coses que siguin rellevants per tu. No cal que sigui una etapa exactament com va ser, sinó el significat que tingui per a tu.

Com ha anat?

Bé, és divertit, un remember de la meva situació, és curiós, no? Sobertot les coses que surten, que després dius ei! Que hi ha altres coses importants que se m'havien oblidat. Sobretot al final. Però està bé. Ha sortit lo més important de la meva vida.

1960, el naixement. 1963, inici parvulari.

Tens algun record d'aquesta època?

Molts, molts records perquè era una escola que estava davant de casa. Llavors la vèiem des de davant, i recordo fins i tot un dia que feien obres i vam arribar a l'escola i... i li vam dir a la professora, senyoreta, avui hem vingut totes dues soletes, perquè anàvem amb la meva germana. I llavors sempre ens ha quedat gravat. Va ser una escola que a mi em va marcar molt. El Sant Gregori, que era una escola molt progressista, una escola molt xula, que vaig disfrutar molt.

Entenc que són uns anys macos, no?

Sí, sí sí sí. Jo és que he sigut molt feliça (riu). Molt macos, sí. Llavors, passat aquests tres anys ens en anem al 1966, que començo l'escola on vaig viure tota la meva vida. On vaig estar tota l'escolaritat, eh? Al 1966. Col·legi de monges però jo molt feliç. Primer he conservat amigues monjes que després han sortit, i per a mi és un record maco. Tinc moltes amigues encara que ens veiem i les meves... hi ha dos grups d'amics, que després sortirà l'altre, però aquest primer grup d'amics encara ens veiem, encara mantenim la relació. Amigues eh, son amigues. Tinc tres moments d'amics en els quals són molt importants, perquè per a mi els amics són molt importants a la meva vida. Mantinc la relació amb gent...

I parles d'això, d'una escola de monges, un primer grup d'amics important...

Amigues, amigues.

Amigues, perdona. Un primer grup d'amigues que comença a ser rellevant, que...

Primer enamorament d'amigues. Clar, anàvem amb nenes doncs ens enamoràvem. Primers enamoraments, primeres admiracions. Eh? Vull dir quye va ser una època intensa però bé, molt bé.

Què vols dir amb una època intensa?

Perquè va ser això, primers descobriments d'amor, primer descobriment de la música, perquè jo estava a la tuna, tocava la guitarra i tocava la flauta, vaig coincidir amb professors molt importants, que em van ensenyar molt... professores. També ens vam revelar molt contra les monges... va ser una època molt intensa en aquest sentit, no? Les primeres noies que es quedaven embarassades i després abortaven... És una època molt, molt intensa i jo penso que vam estudiar molt, vam aprendre molt, però va ser una vivència molt important. Els primers exercicis espirituals, primeres colònies, campaments... tot això ho tinc com englobat en aquella època del col·legi, no?

Entenc que el títol és això, inici de l'escola primària però va més enllà de lo estrictament acadèmic, no?

Podria posar primeres experiències o primeres sensacions d'amistat, per exemple. Primeres amistats.

Això també, no? L'època de les primeres vegades, no?

Sí, sí sí sí sí. Exacte.

Alguna cosa més o passem al següent capítol?

Passem, passem al següent. Que es quan jo acabo l'escola. Tot això dura fins al 78, aquesta que t'he dit. Del 1978 al 80, finalitzo aquesta escola i faig COU a un col·legi amb nois. Clar, imagina't. Un curs tot nois i un curs tot noies, va ser explosiu. Explosiu és la paraula. Seria l'explosió de les hormones. O sigui va ser fantàstic, va ser molt xulo. Perquè va ser una trobada això, amb un grup de nois. Era una escola que la cultura, les activitats es treballaven molt, fèiem moltes coses, però sobretot vam descobrir allà la sexualitat, directament. O sigui que ens vam... bueno, vam tenir les primeres relacions sexuals, els primers enamoraments, va ser... aquí sí que va ser molt heavy, molt intens, però va ser molt xulo, jo recordo que vaig disfrutar molt. I a més a més, amb el meu grup d'amigues, que érem noies, érem una mica importants. No et puc dir líders, però sí que formàvem part del grup de persones més important del curs.

Que per mi això sempre ha estat important, perquè així com a l'escola, que no t'ho he dit abans, jo sempre estava ficada amb totes les històries que feia l'escola, festes i organitzacions, aquí al COU doncs vam fer la revista, vam fer la festa de final de curs... o sigui estàvem molt ficades amb tot això... I jo tot això que t'he dit, però sobretot aquí a COU ho vaig compartir amb la meva germana bessona amb la que hem coincidit amb tot, des del principi. Aquí és on vam tenir els primers problemes perquè ens vam enamorar del mateix noi. Sí, és la part negativa d'aquesta època. Ens vam enamorar del mateix noi, després ja no, després ja vam... cada una tenia el seu, però sí que vam viure molt juntes tot això amb els pros i contres.

La veig una etapa moguda! Si abans comentàvem que l'anterior és la de les primeres vegades, aquesta entenc que és de les primeres vegades que t'atrevesen més a nivell vital, no?

Pensa que els meus pares ens van portar a Montserrat per dir aquestes nenes han viscut massa intensament aquest any que les hem de portar a un lloc que les purifiqui, casi en broma, però necessitàvem una mica de tranquil·litat. Perquè va ser realment molt, molt... Vaig conèixer un noi que posteriorment es va suïcidar aquest mateix any, a final del 80. I va ser molt dur també per mi, perquè estava molt enamorada d'ell i va ser una de les experiències més difícils de la meua vida perquè era la primera mort i perquè jo estava molt enamorada i recordo que vaig tal... al cementiri, li portava flors, li portava escrits, vaig conèixer la seva mare que em va trucar per dir escolta'm, he trobat una cosa a la seva habitació que està escrita per tu, va ser una cosa que em va impactar molt i que forma part d'aquesta època. I d'aquesta època també mantinc amics, molt amics, amics que ens hem continuat veient... sobretot el que recordo és això, les primeres relacions sexuals. També exercicis espirituals, també feiem... però sobretot va ser això, la relació entre nosaltres, molt intensa. Jo potser no... clar, jo només tinc germanes llavors clar, no... havia jugat amb el meu cosí. Per mi va ser la primera vegada que jo vaig estar amb un noi... i després amb altres.

I ja no només això, entenc, sinó que el gènere masculí entra dins de la teua vida, ja no només com a potencial parella, sinó com a gènere.

Exactament. Totalment! Perquè a casa érem el pare, tot noies, la meua mare, tot noies i tot amigues. Jo no havia tingut mai... Ah mira! No l'he fet però jo havia sortit amb un noi, que no t'ho he dit perquè suposo que en aquest moment no és important per a mi, però és cert que va ser una relació de dos mesos en els quals ni em va posar la mà a sobre perquè jo era molt perquè jo era molt pura i tenia quinze anys. Però quan realment va entrar la figura masculina, amb tot el que suposa també, amb totes les contradiccions, amb totes les... amb allò que

teníem de t'estimo però no t'ho dic perquè... ens van fer patir una mica alguns dels nois, saps? Nois molt intel·lectuals, poetes, que com que miràvem cap a la mateixa direcció però no coincidíem, aquestes coses teòriques de l'amor que a nosaltres que érem noies, que a més a més penso que érem més adultes, per lo que passa, no? Amb les noies, ee... dèiem, deixa't de tonteries estiguem junts o diga'm si m'estimes o no m'estimes, no? Va ser una mica tot el descobriment d'aquestes relacions.

Corregeix-me si m'equivoco, però veig aquí un cert punt d'il·lusió, de descobriment, d'aventures, no? Que passa en aquesta etapa.

Sí, sí sí. De bogeries moltes, jo recordo pujar el passeig de gràcia de Barcelona totalment beguda (riu). I molt... sí, sí, Va ser una època de tenir relacions amb dos nois, llavors amb un altre, exercicis espirituals i escapar-nos per la part de darrere de la casa i trobar-nos amb un altre noi... era una època una mica boja, sí, sí. La veritat és que sí. Però bueno, bé.

I llavors clar, del 80 al 85, jo havia posat... tinc tres títols, és difícil decidir-me. Inici de la universitat, amics nous, molt important i començo a entrar al món de l'educació, perquè vaig estudiar pedagogia. Per mi són les tres coses importants. Per mi, importantíssima a la meua vida aquesta època. Van ser cinc anys que a part de passar-m'ho molt bé vaig conèixer amics que encara som amics. En especial un d'ells és molt amic meu, som íntims. Som 4 o 5 que mantenim la relació i va ser molt interessant. Perquè jo vaig disfrutar molt estudiant el que estudiava, m'agradava moltíssim. I després perquè vaig conèixer aquests amics amb les que feiem de tot: anavem d'excursió, feiem viatges, va ser molt maco. Ja dic, mantenim la relació.

Igual que hem comentat que l'etapa anterior potser és una mica de descobriment, de il·lusió, fins i tot de màgia una miqueta... Aquesta etapa continua sent una mica així? O la veuries amb uns altres ulls?

Menys. També és veritat que jo soc una persona que m'enamoro, he tingut relacions sexuals i amb això he sigut molt lliberal sempre, no? Vull dir que vaig tenir també les meves... Però sí que és cert que va ser més dura, perquè jo treballava tot el dia en una escola i estudiava de 7 a 10. Clar, era molt dur perquè era arribar a casa, sopa, estudia, torna a estar a l'escola a les 9 del matí, amb una població diferent... vull dir que va ser molt dur. De fet, tots treballàvem llavors, tots estudiàvem per la nit i treballàvem. Però malgrat tot la relació amb els companys era tan bona que em compençava tot. També vaig fer català i em vaig enamorar de professor de català, és que jo soc molt enamoradissa. Llavors clar, anava a les 10 de la nit als pavellons a de la universitat a estudiar, a fer català perquè m'encantava el profe, però a més a més

m'agradava el meu company de classe, i a part d'això va ser un grup molt... ho diuen el professors, va ser un grup molt important en aquella època, vull dir és un grup que va deixar petjada, saps? Per les persones que hi havien. I els professors encara se'n recorden de nosaltres, hi van haver molts debats, moltes aportacions molt interessants del grup i va ser... jo la recordo com intensa. Així com l'altre he dit intensa i és més aviat il·lusió, aquesta és intensa en el sentit d'haver viscut moltes vivències també, eh.

Em dius que va ser una promoció que va deixar una mica de marca, no? Per què va ser això? Més enllà que fossiu alumnes brillants, que treieu deus, que no ho sé... Però els alumnes brillants no sé si deixen marca.

No, no no. Precisament no era per les notes, sinó perquè havien algunes persones que debatien molt amb els professors. I els professors se'n recorden molt de nosaltres, perquè havien tres o quatre o cinc, uns quants elements al nostre grup que debatíem molt, que anàvem molt al seu despatx a parlar, vull dir que érem gent molt ficada en el món de l'educació i ens interessava molt el tema i parlàvem molt sovint. No va passar per allà de qualsevol manera sinó que les classes es convertien en espais molt interessants de discussió, de debat...

O sigui una postura també crítica no? Apassionada en relació a l'educació però alhora crítica.

Exacte, sí, sí. Evidentment, allà vaig decidir la meua professió, clar. Perquè jo vaig agafar la terapèutica perquè em semblava que era la més interessant, vaig fer pedagogia terapèutica quan altres amics van fer direcció d'escoles o assessor... jo no, vaig anar directament a per terapèutic. Vaig estudiar totes les malalties, totes les dificultats, nanos amb problemes... vull dir que podria haver estudiat perfectament psicologia però em va atraure més el tema de l'educació terapèutica.

Clar, som cinc germanes i tinc una germana bessona. Això ha comportat... fantàstic fins a COU, que va ser una mica difícil, però evidentment sempre hem anat juntes a l'escola, ens volien separar i vam tenir molts problemes, però sempre hem sigut una família molt feliç. Entremig va haver que el meu pare es va quedar aturat, jo vaig sortir amb un noi, però ni t'ho he dit, perquè per mi no són coses que m'hagin marcat, perquè vam ser molt feliços a casa meua, la meua família. I de fet ho seguim sent. Teníem una mare fantàstica, va morir ara fa un any, teníem una mare fantàstica, que feia molt de vincle. El meu pare era una mica masclista però el vam posar a ratlla ràpid (riu). Jo tenia problemes amb el meu pare perquè jo tinc molt

caràcter i llavors jo volia parlar i ell em deia parlo jo que soc el teu pare, i jo li deia doncs jo parlo primera perquè estava parlant jo, i havia tingut algun problema amb ell, però en general la dinàmica era maca, era positiva. I jugàvem molt entre nosaltres... al ser noies doncs fèiem de seguida... i jugàvem, i bé.

Vam passar una crisi molt forta quan el meu pare es va quedar a l'atur, vivíem només del sou de la meva mare i del meu, que jo cobrava poquíssim. I va ser molt dur, però el meu pare feia reunions. Cada diumenge feiem una reunió de la família i fèiem quotes i això és per gastar i això hi ha... fins i tot aquí jo penso que vam rebre una bona educació.

El meu pare quan estudiàvem ens va dir que ell no ens pagava la universitat, que si volíem estudiar era cosa nostra i llavors ens pagàvem nosaltres la universitat, i quan treballàvem aportàvem una part del que guanyàvem a la família. Perquè ell deia que si volíem fer servir aigua llum gas i telèfon, l'havíem de pagar. Bueno, això com a persona et forma.

Què més? O passem a la següent etapa?

Sí, perquè aquella època ja està. Amb tot lo que t'he explicat ja està. Mentres estava a la universitat sortia amb un noi, vaig sortir cinc anys amb un noi, però fixa't que per mi era més important la relació amb les amics de la universitat, eh. Jo vaig sortir amb aquest noi una mica perquè va sortir, perquè en aquella època no m'atrevia a dir que no a la gent... Vaig aprendre a dir que no dient-li a ell que no, i va ser duríssima la trencada perquè ell estava molt enamorat. Era un noi que vivia de pagès, en una masia, amb una família molt molt de pagès i jo vaig dir però què faig aquí. Em vaig tirar tota la carrera pràcticament allà perquè ens veiem tots els caps de setmana, i va ser una ruptura de dir jo no puc continuar aquí. No, no no no. T'estic enganyant de fets i de pensament. I vaig decidir que trencava amb ell, llavors va ser com que va quedar en aquella època va aturar allà, i jo vaig continuar en canvi la relació amb els meus amics que estaven a la universitat però ja soltera, diguem, no? Revivint una mica el que no havia pogut viure, o sigui sí que és cert que a la universitat algunes coses no les vaig poder fer perquè sortia amb aquest noi, i a més els meus pares no l'acceptaven tampoc, perquè era un noi de pagès, un noi que no era... no per què no fos del nivell.... perquè la meva família ha acceptat tot el que ha passat, però sí que és cert que no els hi semblava que fos una persona per mi, no? Que jo no havia triat bé i els hi sabia greu. I jo em sentia també incòmoda. Llavors no ho vaig fer per això, estic segura de que no, però vaig estar cinc anys, imagina't, vaig aguantar cinc anys fins que li vaig dir que no podia més i ja vaig marxar. I això va ser al 84 o al 85.

Va ser un alivio per a tu això?

Molt, molt. Totalment, sí. De fet som amics, encara ens veiem, jo mantinc la relació amb tots els meus ex. Jo al moment que vaig dir de deixar-ho amb ell va ser el moment que vaig començar a disfrutar de la seva amistat, perquè no em sentia prisonera. I va ser això, vam acabar (riu).

Doncs ens trobem amb una Teresa que si no m'equivoco té 25 anys, que ja ha acabat la carrera, que fa poc que ho ha deixat amb la seva parella i que està acabant amb una etapa de la seva vida superintensa, de conèixer coses noves, de debatre, de tot això a la universitat i a més treballa.

Exacte, sí sí sí. Llavors als 25 anys havia treballat a EGB amb un curs de nens, feia tercer d'EGB, feia de mestre, diguem, i al 85, quan vaig acabar la carrera vaig començar a treballar amb nanos amb deficiència, nanos amb discapacitat. Dur perquè era nanos amb molts problemes que estavem junts i nanos amb espectre autista, nanos amb problemes molt greus. Jo en tenia 7 o 8 a la classe i em va costar una mica controlar-los però vaig aprendre bastant, però va ser dur. Però jo tenia el meu sou, van ser dos anys que jo vivia al meu rollo, tenia el meu sou, soltera, em veia amb qui volia, col·laborava a casa també, però sobretot professionalment deueni do el que em sentia realitzada. No tant comestic ara, eh. Va ser un pas de dos anys, era una escola privada, hi havien coses realment que no em feien sentir feliç però jo per fi estava treballant amb nanos. Perquè t'haig de dir que quan jo estava de mestre, jo veia que quan disfrutava amb els nanos no era quan fèiem matemàtiques o socials, sinó que era quan sortíem a fora, quan feiem excursions, quan fèiem activitats, quan feiem el Nadal, jo disfrutava amb el moment de fora.

Quan tenies contacte amb persones i no amb alumnes, no?

Això mateix. Sí senyor, exacte. Era això, sí sí, és això. I per això vaig anar-me allunyat del que era l'ensenyament en sí i dedicant-me a aquesta... i vaig aparèixer a aquesta escola perquè bueno, tenia una amiga que el seu pare treballava allà... total que vaig coincidir amb aquesta escola, i em van agafar per tres mesos, una maternitat i vaig estar dos anys. O sigui que molt bé, sí sí.

M'has comentat abans que era una època que estaves soltera, que anaves al teu rollo. Entenc que la feina es transforma en una cosa superimportant en el teu dia a dia?

Molt, molt important. Era la feina i amics. Sortia amb els amics i aquella època dibuixava molt, pintava també i llavors doncs anava l'acadèmica a dibuixar, sí. I em vaig treure el carnet de conduir, tenia molta autonomia. Vivia bastant tranquil·la i ni buscava parella ni res. En aquella època va coincidir que com estava molt lliure vaig formar part d'un grup religiós, d'un grup de cristians obrers, diguem, eh. Ho dic perquè és important perquè allà vaig començar a militar en el moviment antimilitarista, perquè com la gent feia la mili i la meva germana gran, el seu novio va anar a la mili i a mi em va semblar horrorós que anés a la mili, i els meus amics tots anaven a la mili i ho van passar tant malament, que jo vaig dir aquí em de fer alguna cosa. Per això quan anava a les xerrades em deien què fa una noia com tu en un lloc com aquest. I jo deia doncs això, lluitar perquè els nanos no haguessin d'anar a la mili. Pensa que jo vaig estar amb el moviment de la insumissió, posteriorment. Però en aquella època vaig entrar en activitats polítiques i militants. Són dos anys que queden com en una franja que jo penso que ha definit molt la meva època posterior. És una època que queda una mica com de traspàs, jo ja estava en el món educatiu, ja havia entrat i vaig entrar en un altre món d'aquest... vaig estar en contacte amb aquest moviment que teníem doncs reunions setmanals, activitats, compromisos, estàvem en el món de la pau. I fèiem tot d'activitats. És una època... I m'ho va permetre no tenir ni parella ni fills ni res. Estava jo sola. Aquí vaig anar a viure amb la meva germana. Vaig començar a viure amb la meva germana bessona en un pis. Però és l'època que això, vivia molt feliç. Amb diners, i feia el que em donava la gana. Em comprava llibres, música. Vaig estar molt bé. I treballant, clar.

Aquí vaig estudiar el títol d'educadora d'esplai, anava enfocant el meu camí. T'ho deia perquè al 85 mentre treballava a aquesta escola em van oferir el meu primer contracte a la primera substitució en un centre de menors de justícia juvenil. Estic ja molt enfocada en el tema... La meva vida transcorre en el treball i la diguem militància o activitat social. La protesta... intentar canviar les coses. És una època revolucionària. Amb lo de la mili jo em vaig tirar de cap i la insumissió la van aconseguir perquè vam lluitar molt. I vam lluitar molt. Vull dir que vam fer campanyes molt importants. Va ser molt intens. Vull dir que jo vaig estar a primera fila. I llavors en aquella època la família comença a dispersar-se, evidentment. Les germanes una es casa, l'altra se'n va a viure a no sé on. És una època que cadascú ja comença a fer la vida autònoma. Imagina't, 27 anys ja és una edat de...

Llavors del (7) 87 al 93, comença la meva vida a Vic amb el meu marit. Què passa en aquesta època, en aquesta situació de lluita conec al meu marit, a més va ser molt divertit perquè el

vaig conèixer per primera vegada al 85 i ens vam retrobar al 87, dos anys després justament. I ens vam reconèixer i vam començar a sortir junts fins ara, que encara estem junts. Llavors van ser uns anys, fins al 93, van ser sis anys, que vam viure a Vic, jo treballava encara a aquell centre i ens vam dedicar plenament tots dos a militar. Militavem a un partit de d'esquerres, comunista. Un partit molt molt d'esquerra i lluitavem amb totes les... enganxar cartells, policia, vull dir, va ser una època de militància. I evidentment de viure junts, tots dos teníem molt bons sous, perquè ell és professor, teníem sous molt bons. Vivíem en un piset a Vic, sense nens, sense compromisos familiars, i ens dedicavem a això, a viatjar, anar al cine, a comprar llibres.... Molt bé. Va ser una època... aviam, sí que va ser feliç, és veritat que va ser feliç, però jo vaig començar a viure fora de Barcelona, que també és important. Clar, la llunyania amb els amics i els familiars, però estàvem bé. Estavem molt ocupats amb el tema polític. Va ser tota la campanya de insubmissió, que vam fer moltes presentacions a Barcelona... ara faig moltes xerrades sobre això. I clar, va ser una època de molta activitat, saps? Fèiem reunions setmanals, amb el partit... va ser una època molt militant.

Què significa exactament aquesta militància per la Teresa que està vivint aquest moment. Per a tu, com a individu, a l'hora de mirar-te a tu mateixa i veure't militant, què significa això?

Et torno a dir, compromís, un altre cop. Perquè ara quan m'ho demanaves pensava, valoració de mi mateixa? No, perquè no era fàcil. És cert que vaig tenir molts amics i ens ho passàvem molt bé, i havia una part positiva. Després de les reunions ens anavem a fer un cafè i acabavem bevent vi o un carajillo i era molt divertit. Però sobretot compromís. Jo penso i creia que ho havia de fer, que jo tenia l'obligació d'estar allà i d'aconseguir que... aquí sí que hi ha una voluntat revolucionària, no? De canviar el món. D'aportar el meu granet de sorra i dir estic participant perquè les coses canviïn, no? Jo crec que no era ni reconeixement, perquè jo reconec el tema del reconeixement quan jo era més joveneta, quan feia algun voluntariat, amb nanos que neixen i tenen algun problema, que són nanos conscients amb alguna dificultat física i els acompanyava. Sí que recordo que hi havia alguna època meva de dir mira que guai que soy, no? Amb la militància no, perquè a més era clandestina, perquè era un partit molt d'esquerres i els meus pares no ho sabien. A més teníem por de la policia, teníem un... clar era un partit molt molt d'esquerres que es demanaven molta discreció.

Hi havia una part de misteri, sí que és cert que ningú sabia qui eren les persones que havien arribat a osona i que enganxavem cartells. Hi havia una part de clandestinitat, però jo penso

que més que res hi havia una part de risc i jo ho vivia amb molta por però jo em sentia compromesa, però estava complint amb el que realment havia de fer.

Durant aquests anys va viure intentant tenir un fill. Ho dic perquè és important perquè al principi ens ho agafavem amb calma i després no amb tanta calma. Cada mes que em deien que no em vaig prendre pastilles i vam fer un procés fins que al final és quan acaba aquesta època, que és al 93. Del 93 al 97 és quan tinc els dos fills.

Entenc que és una nova etapa totalment diferent.

Sí, sí, i tant! Per mi va ser... Hi va haver un canvi radical a la meua vida, totalment, eh. Sí que és cert que vaig continuar militant però cada vegada menys, però em dedico plenament als meus fills. I a treballar, és clar. Perquè tant el Josep com jo som molt d'estar amb els nanos. I a més com que no teníem avis a prop, no els podíem deixar amb els avis i vam fer els cangurs mínims i necessaris pels matins però hem estat sempre tots junts, tots quatre. A més són molt macos i tenim molt bona relació. I llavors vaig canviar de feina, o sigui durant aquest temps treballava sempre al centre de menors, i és l'única part que recordo molt dolenta, perquè quan el nen s'aixecava amb febre jo havia d'estar a les 7 del matí al centre. I havia d'anar a Granollers i patia molt. I això em va portar a canviar de feina que és la que estic fent ara. La part negativa per a mi va ser aquesta, la de combinar treball amb els nanos, amb el naixement dels nanos. Però la part positiva relament va ser... els dos parts els recordo com a una cosa meravellosa, tots dos. I tot el naixement dels nanos i la criança dels nanos ha sigut molt maca. A més el meu marit no és dels que ajuda sinó que comparteix, i ho hem fet sempre tot a mitges, sempre, tot tot tot.

Corregeix-me si m'equivoco. A partir d'aquest 93... sempre m'has parlat d'una mena de llibertat, abans has comentat això d'anar a la teua bola, en aquest moment de militància també he entès que tenies temps per posar-te en això a fondo. Quan neixen els teus fills, canvia això?

Molt, molt. Sí sí sí. Jo vaig tenir durant tot aquell temps, que ara ho recomano, que ho llegia en un llibre, que quan tens fills t'has d'oblidar de tot, i tot el temps que tens de més és un regal. O sigui, has de pensar que no tens temps, i tot el que et vingui és un regal. I jo m'ho vaig agafar com això. Vaig decidir llegir... quan ploraven, en comptes d'anar-me'n, jo em posava al seu costat, agafava el llibre i em posava a llegir. I vaig aconseguir llegir moltíssim. I vaig pensar, realment, què equivocats esteu, pares. Però sí que és cert que clar, era empalmar la feina amb ells. La guarderia, l'escola, els deures.

També hi havia els esports. Van començar de seguida a fer futbol, bàsquet... Clar, jo estava totalment implicada, vaig estar a l'AMPA de la guarderia, anàvem als partits, vaig estar a la junta del bàsquet. O sigui, una mica vaig continuar fent el mateix, jo crec que va amb el meu caràcter. Però a més a més, tots aquests amics que t'he dit els conservo a tots, des dels primers novios, als amics, les amigues, els nòvios, jo em veig amb tots i parlo amb tots, o sigui que necessito temps per moltes coses. Evidentment prioritzant els meus fills i també és cert que com el meu marit estava molt amb ells, m'ho he pogut permetre. Però sí que és cert que el canvi va ser que per exemple vaig deixar la militància política i vaig començar a fer coses més relacionades amb els nanos. Però t'haig de dir que vaig agafar un estrés. O sigui en aquesta època vaig agafar un estrés important que vaig estar deu mesos de baixa perquè volia abarcar tantes coses que vaig petar. Va ser un... el metge em va dir, s'ha acabat. Ara preocupa't de tu i dedica't a tu. I me'n recordo que... sí que és cert que jo sempre penso més en els altres que en mi, eh. Recordo que la psicòloga em va dir: el dia que deixis de ser tant responsable i comencis a pensar una mica més en tu i menys en els altres estaràs curada. Em va ajudar molt, no? Perquè realment jo sempre miro pels altres, sempre vigilo que els demés estiguin bé, i a vegades m'oblido de mi mateixa, no? Que no em cuido tant com m'hauria de cuidar. Penso, és que realment, a mi qui em cuida? I quan me'n vaig donar compte vaig fer un cataclac, però em va anar molt bé també. Faig veure que realment havia de vigilar una mica, sobretot avisos del cos, que veus que al final no funciona i tires i tires i tires i vaig dir prou. I llavors també és quan vaig decidir canviar de feina, en aquesta època... Diguem que en aquesta època vaig canviar de feina i ara em dedico a una feina que tinc horari flexible, i per mi ha sigut meravella. Jo podia estar amb els nanos al matí, si passava qualsevol cosa els podia acompanyar el dia de les colònies, els podia portar al metge... Com que a justícia juvenil tenim horari que fem nosaltres el que volem, fem entrevistes a l'hora que volem. I la feina és una meravella, jo treballo amb els nanos i m'encanta. Vull dir, faig informes, al jutge, els acompanyo... per mi és la feina més maca que he tingut sempre i que es pot tenir. Perquè és una relació amb els nanos molt directe, però tampoc estàs... diguem que no hi ha la part punitiva que ha de tenir un educador d'un centre, que és una cosa que quan estava al centre em costava molt. Jo tinc caràcter però també em costa una mica. Aviam, jo puc aplicar l'autoritat amb els meus fills quan fa falta, però cada dia, cada dia durant tretze anys és molt complicat, i ja no puc més de barallar-me amb adolescents. I ara no em barallo amb ells, ara els ajudo. Més que res els ajudo amb la seva situació, els hi haig de dir, escolta'm que el jutge et ficarà en un centre, però la relació és molt positiva. Doncs clar, per mi ara la feina és un espai que em satisfà molt però el puc deixar aparcat perquè està bé, disfruto mentres treballo i no

em dona cap mal de cap. Home, disgustos sempre... sempre ha sigut molt difícil amb els nanos, evidentment. Però la porto bé. Entre altres coses perquè m'agrada molt.

Llavors, jo vaig començar a escriure coses d'aquests nois i vaig començar a escriure. Llavors, clar, el meu repte va ser treure temps del cuidado dels meus fills, evidentment es van fer més grans i era més fàcil per escriure. I vaig començar a escriure, eh. Llavors jo he posat el 2015, que seria l'última etapa, que han passat coses molt importants a la meva vida. I és que han mort els meus pares. Els meus dos pares. Sobretot la mare, amb un càncer en quatre mesos es va morir. Molt bèstia, va ser molt dolorós perquè el meu pare tenia un pàrkinson, i llavors la meva mare el cuidava, i llavors el meu pare es va quedar molt desvalgut. Va ser molt dur, la mort de la mare. Dos anys del pare molt cuidant-lo i ell patint molt, eh. I li van diagnosticar al meu marit el pàrkinson. Li van diagnosticar un pàrkinson amb demència. I ara com que és degenerativa ha anat perdent molt. Per tant jo he passat de cuidar als meus fills adolescents a cuidar al meu marit. I ara clar, jo quan vaig sortir de l'hospital vaig plorar molt però se'm va venir al cap de dir, ostres, jo soc una persona molt independent, molt autònoma. M'agrada molt tenir la meva llibertat, la meva vida, els meus amics, sortir... No sortir de festa, eh. Anar a sopar i trobar-nos, eh. I clar, de repent vaig pensar, t'has convertit en una cuidadora d'una persona malalta, i això va ser, si ara tinc 60 doncs als quaranta i pico d'anys. Va ser dur, va ser un moment dur, eh. Va ser difícil. Clar, nosaltres teníem molta idea de grans tonar a fer el que havíem fet de joves, viatjar en furgoneta, viatjar pel món sense hotel ni res, que a nosaltres ens agradava molt. I clar, vaig dir, ostres, s'ha acabat tot això, no? Però la veritat és que després, poc a poc, jo he anat... vaig anar agafant la idea de viure el dia a dia, i no pensar en el demà. Ja et pots imaginar, pel que t'he anat explicant que estic a l'associació de familiars de malalts del pàrkinson, aquí a Osona estic a la junta de malalts d'alzheimer i d'altres malalties. Vull dir, continuo, sobretot, perquè m'han ajudat molt, m'han ajudat moltíssim. Com a persona cuidadora veure què és el que jo no puc perdre de la meva persona malgrat estigui com a cuidadora. El cuidador s'ha de cuidar, és aquell típic, que realment és molt cert. I he passat moments de tot, moments molt tristos, de molta tristor, doncs deprimida i altres doncs millor. També és veritat que hi ha parts molt positives, perquè ell no treballa. Llavors doncs ara està més per casa, mirem una peli junts, que abans cadascú estava molt per... nosaltres sempre hem sigut una parella molt independent. I això no treu que ens estimem molt però cadascú... ens estimem molt però també tenim molts espais nostres, no? Però jo vaig optar per fer això, viure el dia a dia i l'endamà doncs... jo sé tot el que pot venir, perquè jo ho tenia claríssim, jo em vaig informar de tot, jo volia saber el que podia passar. I amb això jo tinc com una caixeta, vaig agafant informació. Però això no vol dir que ara no tinguem que disfrutar de la situació en

la que estem. Que està bé, no? I ja està. I aquí estem. Llavors durant aquest temps, una cosa molt important que ha passat també és que malgrat tot, i per mi crec que ha sigut una cosa que m'ha ajudat moltíssim, és que he publicat tres llibres.

Si agafem aquesta època de la universitat, potser del COU, dels primer anys de militància... si et demano que aquesta època me la descriguis amb tres paraules? A través de quin prisma mirava la vida la Teresa d'aquell moment?

Doncs il·lusió, descobriment i responsabilitat.

Què vols dir amb responsabilitat?

Sempre compleixo amb tot, faig tot el que em diuen, si havia de treballar treballava, sempre arribava puntual. Sempre soc molt... sempre soc la primera d'arribar als cursos. Llavors jo penso que la responsabilitat ha estat sempre. I en aquesta època tan boja, jo penso que hi havia una part meva també, no tan cerebral sinó de dir, aviam, jo ara haig d'estudiar, per tant, no vaig de festa si he de treballar l'endemà, ja no surto a la nit. Saps? Però de l'altra banda molta il·lusió i descobriment, això sí.

I si et demano que em diguis tres paraules per ara?

Home, doncs la primera que em surt és presó. Però seria més aviat depressió, segons com, estancament, i satisfacció. Són una mica contradictòries però... són això, una mica de depressió pel moment, satisfacció pel que estic vivint i l'altre que t'he dit no me'n recordo... estabilitat, penso que és un moment d'estabilitat. 60 anys, vull dir que ja és un moment de dir, estic bé, estic tranquil·la, no haig de buscar nòvios ni feina ni res. Els nens estan bé o sigui que estic tranquil·la. Estabilitat en el sentit d'això, de tranquil·litat de... això, estabilitat crec que és la paraula que millor ho defineix.

Subjecte 7. Dona, 55 anys. Funcionària de la Generalitat.

Pues mira, potser he posat dels 0 als 16 com infantesa i primera joventut, que crec, sincerament, que és la part de la meua vida que m'afecta menys. No m'ha marcat gaire, saps? No tinc una cosa que digui ostres, és que vaig tenir una infantesa meravellosa. Ni dolenta ni bona, però bé. És la part que em pesa menys. Bueno que em pesa ho dic malament, crec que m'ha influït relativament poc, llevat de que potser m'ha donat moltes ganes de superar-me, saps? De sortir d'on estava.

O sigui, entenc que és una etapa de la qual tens records?

Sí. No molts, per això. No gaire. Intento recordar coses, i tinc pocs records. I quan penso això o allò sempre són els mateixos records que m'obliga a no perdre'ls, i no en tinc gaires, no. És curiós. Suposo que també pot ser perquè al meua mare no tenia germans, és a dir que jo tinc cosins segons que tampoc no he tingut un contacte molt diari. El meu pare és de Madrid, bueno, era que va morir, de Madrid, amb lo qual, sí que tinc molts records de la meua família de Madrid, però en plan general. Tinc pocs records concrets perquè clar, anàvem un o dos cops a l'any, amb lo qual tampoc havia una convivència molt gran. I de petita tampoc era una persona que tingués moltes amigues, perquè coincidí que jo vivia en un barri que... diguessim la majoria de nenes vivien al poblesec i jo vivia a sants montjuïc, per plaça Espanya i d'allà érem poques nenes. I per tant jo em feia més amb les amiguetes d'aquell costat, que no eren gaires. Si tu le sumas que era una mica repelente y lo reconozco, perquè sempre m'agradava treure bones notes i aixecava la mà, i bueno, que llevava gafas, pues ara m'he reconciliat amb moltes d'elles que per mi eren com bestias pardas que em crucificaven bastant, no? I jo recordo molt que arribava moltes vegades a casa plorant, que si aquesta m'ha dit això, que si aquesta m'ha dit allò... I ara que ens hem retrobat, la veritat és que estic encantada, i a moltes me les estimo molt, no? Però bueno, la part del cole, era com una mica agobiant, bueno agobiant, no la vaig disfrutar especialment. I després vaig anar a fer formació professional, que allà m'ho vaig passar una mica millor, perquè ja era una mica més d'igual a igual, i era més madura i ja tenia més criteri, i segurament ja tenia una personalitat més definitiva i això no m'agafava tant i m'ho vaig començar a passar millor. I llavors he tallat als 16 que va ser quan vaig començar a treballar, a més d'estudiar, i això va ser una nova etapa.

Per tancar la primera etapa, entenc que això, a nivell de la persona que ets ara, no és alguna cosa gaire rellevant, per qui ets tu?

Bueno, en el fons sí, eh. Perquè en el fons jo crec que el fet que de petita tingués tant aquesta sensació de jolin, és que es fiquen molt amb mi i tal, crec que després em va ajudar sempre a lluitar per que volia, no? I un cop vaig descobrir que podia dir el que pensava i que tenia més llibertat, sí que ha tingut influència en la meva manera de ser. Però diguessim que no m'ho vaig passar... m'ho vaig passar bé, eh. Jo què sé, tenia amigues a una caseta que teníem fora. M'ho vaig passar bé. No ho vaig passar malament, no recordo una infància infeliç, però tal com hi ha gent que ho idealitza, la meva infància era bastant monòtona. Vivíem en un pis que no era molt maco, la meva mare no treballava, amb lo qual teníem les circumstàncies de la gent de la meva edat, i érem família classe obrera i clar, no tenies luxes, no tenies... és que la meva vida de petita amb la meva vida d'ara, es mucho mas guay ahora. Per això dic, si ho comparo, pos clar, no hay color, vale?

Entenc. Passem a la segona etapa?

Vale, la següent etapa és bastant curta. He ficat primeres feines. Perquè crec que el que sí que em va canviar molt la vida va ser... bueno podríem dir primeres feines... tota la meva vida, malgrat que jo no t'ho posi sí que ha estat molt influenciada per la... t'ho he dit eh, per la família que per mi és molt important, però també per la feina i també pels estudis i en tot el que he fet per poder arribar on estic ara, no? Llavors, jo des dels 16 fins pràcticament que em vaig quedar embarassada del meu primer fill al 92, jo vaig estar treballant i estudiant. Llavors les primeres feines que vaig tenir que van ser dels 16 als 18, va ser una primera feina a la privada, que bueno, per mi va ser... era una feinada, en fin, de currito total i molt tonta perquè l'únic que feia era picar factures a màquina, però em va obrir un món molt diferent, no? Del que era l'escola. I el fet d'estar en un despatx, parlar amb altra gent, tenir la meva llibertat, tenir el meu sou, començar a estalviar... em va canviar molt, moltíssim. Em va donar molta seguretat que no tenia. Llavors als 18 vaig entrar a l'administració de la Generalitat, de pura casualitat i això sí que ha marcat molt la meva vida. A mi ni se m'havia acudit que podia ser funcionària, és que no sabia ni el que era, vamos, i això sí que realment m'ha canviat molt la vida, perquè clar, potser gairebé el 80 per cent d'amistats que tinc són més de l'entorn laboral, perquè m'he mogut per molts llocs. Llavors, aquesta part diguessim, que el fet d'entrar a l'administració i de conèixer que hi ha una altra manera de fer i de veure que era una cosa molt molt gran, i que jo podia progressar, em va marcar molt, val?

I entenc que, tornant a aquesta primera feina que vas tenir, entenc que tu anaves a una escola on ereu noies, només?

Sí, sí. Por supuesto (riu). Em sembla que a tercer de FP vam tenir dos desgraciats que corrien per allà que a quart ja no van tornar perquè van dir esto que es, i clar, jo realment a classes amb nois va ser quan vaig anar a la universitat ja, que jo tenia novio i no sé si m'havia casat però casi. Clar jo vaig flipar quan vaig arribar a la universitat i vaig veure allò vaig dir... clar és que la nostra infantesa, realment, era molt anormal, saps? Vull dir, tot era molt raro. El fet de no compartir coses amb nois a mi em va costar molt el començar a relacionar-me amb nois perquè no en tenia ni idea. I clar, a l'entrar a la feina doncs ja sí que tenia aquest contacte, encara que la gent era més gran. Jo també era bastant innocent, en el sentit que tampoc investigava molt i llegia molt. I és que clar, a més ens tenien com molt atontades, no? T'explicaven todo con pinzas. I jo vaig anar descobrint les coses com la majora de gent de la nostra edat. El que iba más avanza, deies ui, aquest què fa? Però sí que a mi realment em va costar entendre. Clar, jo crec que va ser cap als 18 que vaig començar a ser una persona normal, de lo que és avui en dia estàndar. Però era bastant naif.

Clar, i entenc això, que les primeres feines t'obren un món on per dir algo, existeix l'altre gènere, d'entrada. Però ja no només això, sinó unes activitats diferents, un relacionar-te amb la gent de manera diferent...

Exacte. Per posar un exemple, jo vaig descobrir el món homosexual en aquesta feina, perquè jo... sí que a casa es comentava a vegades: ui, pues este es rarito, ui, este no sé què, però és que no sabia lo que era. I en aquella feina hi havien una parella de gays que eren un encanto, i eren simpatiquíssims, i jo en aquell moment vaig descobrir això, saps? És que vull dir, no ho sabia, perquè en aquella època, realment, per nosaltres era una cosa que... bueno, que no ho sabíem, no sabíem el que era. Per posar-te un exemple del que va arribar a comportar a tots els nivells, no.

Doncs llavors ens trobem amb això, una Àngela que ha fet la seva primera feina i comença a treballar a la Generalitat?

Sí, això va ser més o menys cap als 18 anys que ja seria, ja ho he marcat amb amistats i noviatge. Entre els 16 i els 18, amistats, sí que sortia i tal però poc, val? Sortia... poquet perquè com que no ens deixaven sortir de nit fins les tantes ni fer certes coses doncs sortia molt poc. Al cine o a fer alguna sortideta. Quan estàvem a la casa de fora, pues com la gent d'abans... estaves tot el dia amb la bici i fent les mateixes coses. Bueno, aquí se'm barreja una mica, però potser és l'època que vaig, a partir de la tercera etapa, va ser quan realment vaig començar a sortir com a mi m'agrada, que és amb una mica més de llibertat, fer coses diferents, fer algun viatge. Vaig començar a fer algun viatge. Jo fins que no vaig treballar, pràcticament, doncs no

havia sortit mai de viatge, perquè els meus pares només anaven a Madrid a visitar la família i ja. No havia sortit de Barcelona més que... I és la època això, entre els 18 anys i els 22, que és quan em vaig casar, que és quan comença la nova etapa, doncs una mica més l'època que vaig sortir més, que anava a discoteques amb més llibertat, o que anava de cap de setmana o que feia coses diferents, vale? Perquè tot lo anterior era todo como muy... potser sí que se'm barreja una mica amb l'època de primeres feines, l'anterior, que jo li he dit primeres feines, però bueno, sí que vaig començar a sortir una mica més, i per exemple vaig sortir... el meu germà té set anys més que jo i suposo que li feia pena que no em deixaven marxar tard, i ell tenia un grup d'amics que eren més grans, de nois i noies, i quan sortien a ballar a la Cibeles o a llocs així em portaven, i jo era el bebé del grupo. I de fet continuem amistat, és a dir, encara ens veiem tants anys després. I va ser diguessim les primeres vegades que jo relament em divertia amb gent adulta, i fent coses que a mi ja m'agradaven. I això es va consolidar a partir dels 18 anys quan ja vaig tenir nòvio, cobrava més diners de al feina i ja tenia com més llibertat, vale?

M'has parlat més d'un cop, a partir d'aquesta tercera etapa, a partir dels 18 d'això, de llibertat, no? Què implicava per l'Àngela de 18 anys, que tot just sortia de les primeres feines, aquesta sobreposi de llibertat?

Ui no, sobreposi, que dices. Sobreposi era para los parámetros de la época. Tu pensa que implicava simplement que jo podia anar més amunt i avall sense donar tantes explicacions als meus pares, que sortia... bueno, tenia hora d'entrada, eh. O sigui, jo igualment no podia arribar a les tantes. Si arribava tard havia de donar moltes explicacions. Si me n'anava un cap de setmana amb el meu nòvio m'havia d'inventar històries. És a dir, era una llibertat però con trampas. Perquè realment era una llibertat que ... la veritable llibertat va ser ja quan em vaig casar, entre comillas, i llavors només li havia de donar explicacions al meu marit, però anteriormente, la libertad era libertad... jo en aquell moment la valorava molt i era molt guai, comparat amb lo anterior estava molt bé (riu), vale? Però llibertat, llibertat... d'aquella manera. Clar, jo ara amb els meus fills he flipat. És que no tiene nada que ver. Però bueno, sí. Llavors en aquesta època jo sí que em sentia... sobretot era un tema de la mig independència econòmica. Jo podia prendre les meves decisions de amb què em gastava... no és que guanyés molt però bueno, em podia comprar roba, podia decidir si anava a un restaurant, podia decidir se me n'anava de cap de setmana, podia estalviar, podia decidir si em comprava coses pel pis. I d'altra banda, tenia un espectre més gran de gent per sortir, perquè ja tenia més amistats doncs de la feina o amics propis, no? I bueno, sí que em sentia como un poquito más libre, más

suelta, más normal. Lo que luego ya vas viendo que no tanto. Però en aquell moment sí, en aquell moment em sentia més lliure.

Què més d'aquesta època? O passem a la següent?

Bueno, d'aquesta època només et destaco això, que jo tots aquests anys, en paralel, anava estudiant. És a dir, vaig acabar la FP, vaig començar uns estudis d'empresarials, mal orientada per l'institut, perquè no estàvem preparades per fer empresarials sinó que teníem una base zero. Al final em vaig canviar a una altra carrera, que vaig poder acabar més tard, i en paralel, com que estava a l'administració, doncs vaig començar a descobrir tot el món de les oposicions, que tampoc sabia què era. Perquè llavors l'administració era nova i per cada canvi que feies de categoria havies de fer un examen, però resulta que havies de fer una oposició. Clar, conforme anaves tenint estudis volies progressar. És a dir, que la meva vida anava lligada a la parte de salir, a la parte de estudiar i a la parte de fer coses per anar progressant. Però bueno, a aquest nivell, aquesta època va ser bastant bona. Anava liada, perquè treballava i estudiava però bueno, conseguia tenir temps per sortir, per fer coses i bé, vale? Pasamos de etapa?

Som-hi.

Pues llavors ja, la següent etapa (4) és des del casament fins que vaig tenir fills, vale? I aquí sí que ja realment el canvi és molt significatiu. Em vaig casar amb 21, casi 22 anys, i el meu primer fill el vaig tenir als 27, i el segon als 32, vull dir que és una època, una etapa àmplia. També en aquesta etapa, tot i estar casada vaig estar estudiant fins que va néixer el primer. Vaig deixar d'estudiar i de fer oposicions quan va néixer el primer. Entre medias, a més de casar-me i treballar i tot això, estudiava i feia oposicions. Llavors ja quan ja va néixer el primer... menteixo, el Màster el vaig acabar que el Pol ja havia nascut. Vaig acabar d'estudiar quan el meu fill gran tenia un any. A partir que ell va tenir un any fins passat molts molts anys, vaig estar molts anys sense estudiar, vale? Llavors en aquesta època pues... la primera època de casada doncs molt bé, perquè en aquell moment érem molt feliços, i sortíem, y el piso nuevo, los amigos. Vam fer viatges, diguessim, ja sense inventar-nos res. Vaig començar a viatjar que realment era una cosa que m'agradava molt. Clar, no ho sabia, perquè no havia viatjat de petita però per mi, viatjar és una cosa que m'ha agradat molt sempre. Ens vam comprar un cotxe, em sentia amb més llibertat perquè tenia un cotxe. Perquè jo sabia conduir però el meu pare no em deixava el cotxe, amb lo qual, fins que no vaig casar-me i vaig tenir cotxe pues no... no vaig conduir. Bueno, doncs una mica una sensació de normalitat, no? Tot i que en aquella època, la gent quan ens casàvem érem bastant pamplines i bueno, pues fèiem

massa cas als condicionaments familiars. Tots els dissabtes anàvem a dinar a casa dels sogres, els diumenges anàvem a dinar a casa els meus pares, part de l'estiu l'havies de dedicar a estar con unos o con otros. És a dir, sempre... que a mi m'agradava molt estar amb tothom, eh. Vull dir, no m'ha importat i així pues també estava amb el meu germà i la meva cunyada que ja anàven tenint nens, i amb els meus cunyats, que tenien nens i fèiem molta vida familiar. Però sí que és veritat que a vegades t'impedia una mica poder tenir més llibertat, de sortir a tu bola sempre que volguessis o de fer més coses amb els amics, perquè clar, sempre tenies el condicionant de és que... saps? O sigui, malgrat que teníem bastant temps lliure, sempre hi havia un poco de hipoteca de ostres, això, es que no puedo porque tengo que ir aquí o tengo que ir allí. Però bueno, tot i això, considero que vaig fer bastanta... vam fer bastanta vida social, vam fer varios grups d'amics, sortíem. Sortiem de festa no molt, perquè el meu ex no era molt d'anar de festa, però bueno, fèiem... anàvem al cine, lo normal. I bueno, llavors ja va néixer el meu fill gran, i ja va ser com l'inici de la següent etapa. És a dir, el meu fill va néixer al 92, i vam estar casi cinc anys sense tenir el segon. Els volíem tenir més serguits, però vaig tenir un problema, una chorrada mèdica i vam esperar una mica. D'això me'n penedeixo. M'hagués agradat tenir-los una mica més seguits perquè haguessin jugat més, saps? Sempre he dit que han jugat poc per això. Però bueno, en aquell moment va pesar més el tema mèdic i no ho viag fer. Sí que recordo que en aquella època anava molt agobiada, perquè clar, els nens donen molta feina, jo treballava. Després els meus sogres, els pares del meu ex, venien cada tarda a casa a ajudar-me amb el nen perquè el meu ex no havia acabat d'estudiar, i li va costar molts anys acabar la carrera. I llavors recordo... va ser una època xula, perquè jo als meus fills, als dos, els he estimat moltíssim, m'ho he passat motl bé amb ells, però de molta feina, d'anar molt cansada, dormir molt poc perquè dormíem malament. Clar, llavors tampoc teníem tantes ajudes. Fèiem jornada completa i... era durillo ser madre en aquella época, vale? I després totes les tardes, tenir els sogres a casa era com molt xulo perquè m'ajudaven però per un altre costat, jo feia feina però no podia estar amb el meu fill, saps? I el meu ex estava molt nerviós perquè treballava i estudiava, no acababa nunca de estudiar, i es posava molt nerviós amb el soroll, i la recordo una època com de... por favor, quiero un poco de paz. I ja quan va néixer el segon, ya ni te cuento perquè clar, amb dos nens i encara viag trigar un any i pico, dos anys en acabar la carrera i... bueno, molt bé perquè vaig disfrutar molt de la família, dels meus cunyats, els cosins... perquè anaven naixent nens i era molt xulo. I els amics i nens d'amics... i molt bé, però després a casa era bastant estressant, vale? Vull dir, si fos ara, no ho faria igual. Però, ara ja no puc tornar enrere.

Pel que m'has comentat, entenc que si la teva parella estava treballant i estudiant, tu estaves treballant, tenies un fill, els teus sogres estaven a casa que entenc que venien a ajudar però al cap i a la fi era més gent a casa, no?

No tinc res a dir, perquè ells venien amb tota la bona fe del món i m'ajudaven moltíssim, però no deixa de ser que cada tarda pràcticament, tenir-los allà, feia que jo... sí, anava més descansada perquè doncs podia fer coses, el sopar i tal, però clar, a vegades no podia estar jugant amb el meu nen, perquè el meu nen estava jugant amb l'avi, no? Era un sentiment contradictori, perquè estic molt agrada de que vinguin, perquè en sèrio, no els hi podré agrair mai prou, perquè sense ells no sé què hagués fet, no? Però ja et dic que segurament ara no ho tornaria a fer així. I més, és que el meu ex era molt molt nerviós, i cridava molt, i no se n'adonava i... segurament ara ho magnifico, amb el temps, i potser no era tant, però ho recordo com: por favor, un poco de calma, de tranquilidad. I llavors ja quan va néixer el petit, que a més el petit era un petardo de tres pares de narices... els fills petits, de normal solen ser... no tens tant de temps, no els hi dediques tant d'allò i són más petardillos. I el meu era bastant petardo. I llavors es barallaven molt, el gran va agafar gelos i allò era... un festival constant.

Clar, i si anàvem agobiats, ara el doble, no?

Clar. T'ho deia en aquest sentit. Que amb el primer bueno, te esfuerzas mucho i todo correcto y todo bien, y amb el segon és: socorro, me da igual, haz lo que quieras, yo quiero dormir. Ho dic en aquest sentit, eh.

I què més?

Bueno, pues mi vida fue fluyendo por estos avatares i llavors, no ho he inclòs en aquesta part, però en aquesta època, des de que van néixer els meus fills fins la següent etapa, que és quan va morir el meu pare, que és una primera hòstia important, que dius, ens fem grans, no? Però bueno, en estos avatares, la meva relació marital se iba complicando, com suposo que pots intuïr, perquè t'he parlat del meu ex, i es van afegir dos elements. Primer jo vaig fer el primer progrés professional, que realment em va agradar molt, i que m'ho vaig passar molt bé, que va ser quan vaig agafar un lloc amb un equip de gent, que em vaig espavilar molt, em vaig sentir molt bé professionalment. I a més a més, vaig anar a treballar fora de Barcelona, amb bombers, que era una ambient molt divertit, amb una gent que ens ho passàvem molt bé, que treballàvem com burros però l'ambient era molt bo, i jo cada vegada era com más libre, más autónoma. Cada vegada, mi mundo familiar y mi mundo laboral era més... no sé si m'explico.

Com que jo vaig anar canviant però la meva relació no evolucionava perquè el meu ex, conforme veia que jo m'anava fent més independent, ell el volia retenir més. I com que ell em volia retenir més, yo me iba agobiando más. A això li hem d'afegir que es va emperrar en anar a viure fora de Barcelona, tot i que jo no volia. Al final vaig acceptar perquè es va posar molt pelma i me'n vaig anar, i això va ser el principi del fin, perquè jo suposo que internament no li vaig perdonar que m'allunyés de la meva família i la seva quan els nens eren petits, que tenia el petit tres anys i mig, i estàvem treballant els dos i vam anar a viure a un lloc que jo no coneixia a ningú, que no tenia cap referent familiar, no tenia ningú que m'ajudés, i baixava a treballar a Bellaterra. I bueno, en fin. Per mi allò va ser un...

Clar, entenc que tota la teva vida estava a Barcelona.

Clar, tothom. Sí, sí. Tota la meva família, les amistats. Si que es veritat que havien amics que també, en aquella època, molta gent se n'anava a viure fora. Però bueno, la majoria se'n van anar a viure més a prop. Nosaltres vam anar a la Garriga, que la Garriga està llunyet, està mal comunicat, és molt xulo però... bueno per mi allò va ser horrible no, lo siguiente. I bueno, això va anar deteriorando todo hasta que, al final, la següent etapa diguessim que quan va morir el meu pare, que va ser l'any 2003, jo ja em volia separar abans, però la meva mare em va demanar que m'esperés, perquè el meu pare no ho hagués portat gens bé. No sé per què, perquè jo crec que el meu pare veia que jo no era feliç però li vaig fer cas a la meva mare i em vaig esperar que el meu pare es morís i al cap d'uns mesos ja no vaig poder més i cuando me armé de valor em vaig divorciar, que em va costar moltíssim... muy horroroso, sí, sí sí. Això sí que realment em va marcar molt.

Fem una mica de resum. Ens trobem amb que tu tens un ascens a la teva vida laboral, això entenc que et fa tenir més diners, ser més autònoma, ser més lliure...

Sobretot més seguretat amb mi mateixa. Perquè anava veient que jo era una persona que em desenvolupava bé sense estar sotmesa a ningú, i em vaig adonar que era molt més feliç. I em sobrava que me sometieran, así, lisa y llanamente.

Clar, et trobes amb això, amb que el teu ex, que en aquell moment era marit, se'n volia anar a viure fora de Barcelona, se t'emporta fora de Barcelona.

Ahà. Bueno, quan dic em va obligar, jo vaig dir que sí, no ens enganyem. Pero no hubiera tenido que decir que si. Em vaig sentir obligada. Em va dir que li devia perquè quan vam tenir el primer fill, ell ja em va dir que volia viure fora i jo en aquell moment li vaig dir que no, i

arribat el moment em va dir: jo he estat aquí uns anys i ara m'ho deus. I jo m'ho vaig creure, cosa que no tenia que haver hecho.

I llavors us en aneu a la Garriga. Entenc que el teu pare comença a estar malament...

Ens anem a la Garriga, tot això va ser... aviam, ens en vam anar a la Garriga al 2000, i el meu pare va morir a finals del 2003. T'he de dir que els meus fills, allà s'ho han passat molt bé i han sigut molt feliços, eh. Vull dir que vist amb el temps, tot i que això va ser el final del meu matrimoni, els meus fills van estar molt feliços. Per tant, me arrepiento y no lo volvería a hacer? Sí, a nivell personal jo sí, seguro, no ho tornaria a fer. Però ja que ho vaig fer, com a mínim estic tranquila de que els meus fills allà van ser molt feliços. Llavors, diguessim que quan va morir el meu pare, va ser com un poco el... allà sí que va haver-hi un... va ser com un vale, prou, ja estic a punt de fer 40 anys, i no vull seguir la meua vida així de cap de les maneres. I ja va ser quan al 2004 vaig decidir divorciar-me.

I comencem una nova etapa, oi?

Sí, la nova etapa, bueno. El primer... l'any abans de divorciar-me i l'any després de divorciar-me lo catalogaríamos de horrible, directamente. No diria que no se lo deseo ni a mi peor enemigo, perquè hi ha gent que ho té molt pitjor que jo, perquè jo al menys tenia independència econòmica, gràcies a Déu. Però per circumstàncies que... bueno, no t'ho he explicat, però el meu ex tenia la gran mania de que comprant pisos i venent... o sigui vam canviar i vam comprar una casa fora, perquè era la època com del toxo, saps? I ell deia, bueno, pues si comprem i venem, sempre guanyem diners, y yo también me lo creía. Però ara que tinc l'edat que tinc, i que encara tinc hipoteca, quan les meves amigues tienen todo pagado i una caseta fora pagada, pues he descobert que quan compres a crèdit sense tenir diners, i pagues un munt d'impuestos, por mucho que ganas no ganas, pierdes. I per tant, tenia independència econòmica d'aquella manera. Perquè tenia un bon sou, però relament va ser durillo. Perquè no ens posàvem d'acord amb res, no ens posàvem d'acord amb l'educació dels nens, no ens posàvem d'acord amb els horaris, els nens no volien anar a casa d'ell perquè a casa la mama s'estava molt bé, i els havia de convèncer perquè hi anessin. Vaig fer custòdia compartida perquè jo creia que ell, com a pare s'ho mereixia. Però realment, ara també penso que sí fos ara, tampoc ho hagués donat tant fàcil perquè ell no ho va aprofitar com ho hagués hagut d'aprofitar. Al ser una persona molt nerviosa i que em culpabilitzava molt de tota la situació... bueno, va ser tot molt difícil. I ell no va entendre mai res i la relació amb els nens va ser molt complicada i... bueno, va ser molt difícil.

Ara m'has parlat del que va suposar aquest divorci, perquè costava entendre's amb el teu exmarit...

Tinc una epístola així, no sé si se ve, de correus electrònics perquè al final vaig arribar a la conclusió de que parlant, com que era impossible perquè acabàvem cridant sempre, i no havia qui en lo... d'allò, pues al final li feia correus. Llavors feia de secretària, vale? Jo pensava totes les coses, li escrivia, no estava d'acord, i quan al final prenia alguna decisió perquè s'havia de prendre li escrivia i... no contestava moltes vegades, llavors si em contestava em deia que jo feia lo que volia... que yo también tengo lo mío, segur que hice cosas mal hechas, però amb això no vull dir... però va ser molt difícil, molt.

I a banda d'això, d'aquesta posterior relació complicada amb el teu ex, que als teus fills els costava això, anar amb el seu pare i etcètera...

Que l'estimàven eh! No volien anar simplement per un tema doncs que a casa la mama es menjava molt bé, que la casa estava ordenada i neta, y se estava muy bien, ya está. Y tenía internet y calefacción.

Clar i això, a tu, a l'Àngela del moment, que havia estat... he comptat més de 10 anys amb el seu exmarit...

No, més. Em vaig casar al 88 i em vaig separar al 2004.

Doncs 16 anys junts, per a tu, a nivell propi, deixant de banda una mica la gent del teu voltant, què significava? Reentendre la teva vida?

Bueno, sí, però és que estava tant malament... O sigui, ja arribava el cap de setmana i jo no volia anar a casa. L'única cosa que em feia anar a casa era que estaven els meus fills. Llavors clar, quan estàs molts anys així, perquè arribar a casa vol dir estar constantment o estar callada per no barallar-me o barallant-me, no he fer mai vacances on jo volia, no fer moltes coses que a mi m'agradava fer, i cada cap de setmana haver d'anar a caminar a la muntanya quan jo insistia reiteradament en que odiava la muntanya, arriba un moment que al 2004, l'Àngela estava molt cansada, i volia fer el que li sortia dels nassos, vale? I va ser molt pesat però lo volvería a hacer cien veces, vale? I és això, jo volia... vaig dir, tengo 40 años, pues quan vagi a casa vull ser feliç, i porto anys que no soc feliç i vull ser feliç. I ja està. I vaig prendre la decisió per això, perquè no podia con mi vida ya. Per això dic, que cómo lo abordé? Bueno va ser raro quedar-te sense amics, perquè clar, els amics conjunts els he conservat, perquè parlo amb tots, per whatsapp... no ens veiem però continuo la relació amb tots. Però és veritat que

deixes de quedar. La sort és que tenia un entorn de feina que m'ha permès refer grups d'amics diferents però... jo soc molt social, llavors he tingut molta possibilitat de fer coses, vale? I és veritat que la següent etapa la vaig començar bastant ràpid, perquè la següent etapa que t'he marcat és quan vaig començar amb la meva nova parella, saps?

O sigui, s'acaba aquest capítol que li hem dit horrible...

Bueno, s'acaba lo horrible però bueno, des del 2005 que és la nova parella, diguessim, el horrible coleaba, eh. Vull dir, jo la mala relació amb el meu ex la vaig acabar quan... jo què sé, quan ja van ser majors d'edat casi. Però bueno, evidentment, cada vegada más suave, más suave. La horrible va els primers any, dos anys, vale?

I comencem la següent, la vuitena.

Sí. Bueno, pues la vuitena va ser quan vaig començar amb la meva nova parella. Jo estava lògicament molt contenta. A més és una persona que es lo opuesto, és a dir, no et pots barallar amb ella, perquè no sabe. Suposo que es el que em va atreure, que era una persona que em donava com molta tranquil·litat, perquè no crida mai. El primer dia que li vaig cridar, se'm va quedar mirant com: perdona? Qué te pasa? I ja no hem tornat a cridar mai més en la vida. Era una relació tant diferent, que suposo que em va omplir molt. Però també va tenir les seves complexitats al principi, perquè ell vivia a Gavà i jo a la Garriga. Ell tenia fills, que es van queda a viure amb la seva ex, que eren més grans però... vull dir vam estar com crec que van ser dos anys que ens vèiem quan podíem, perquè ell estava a Gavà i jo a la Garriga. Primer va aconseguir acompanyar els nanos per tenir una mica de temps junts. Vam fer molts viatges, viatges a llocs que a mi m'agradaven, para variar. Va ser genial. No sé, simplement anar a Menorca, va ser estratosfèric. I llavors ja vam anar... ell amb els meus fills sempre s'ha portat molt bé. Els meus fills el... va identificar molt bé que no era el seu pare, i el van agafar com una amic divertit que estava a casa i que... bueno, va estar molt bé. I vam respectar molt, que jo educava als meus fills i ell em deia coses, però sense tocar els nassos i jo tampoc em ficava amb els seus fills, val? O sigui, això ho vam separar molt. Vam cuidar molt el tema dels nanos, els vam respectar molt, ens anàvem ajudant perquè clar, ell tenia els seus problemes económicos y con sus hijos y yo los míos y con mis hijos y amb el meu ex. I al final ens vam reunificar a la Garriga... no m'en recordo ara, cap al 2008 o por ahi i vam començar a viure junts. Haleluya. I jo tenia molta por quan ell va venir a casa, perquè vaig pensar, ara estarà tot el dia amb els nanos, dos adolescents bastant explosius, però bueno, al final ho vam portar bé. I bueno, aquesta etapa va ser tota aquesta etapa de fer els nostres amics conjunts, de refer la nostra xarxa social, de refer la nostra xarxa amb les famílies, perquè clar, les nostres

trobades familiars també són divertides... su familia, la mia... Jo també tinc relació amb els meus excunyats. Va ser complicat, no, fer tot això. Però jo crec que ho hem fet molt bé. Tenim una bona xarxa d'amistats i de família i bé, estem molt bé. I llavors, diguessim, la següent etapa, l'he titulada maduresa i constants canvis. Que va del 2010 fins al 2020, vale? I aquí doncs englobo que els meus fills pues han anat acabant d'estudiar, s'han independitzat, els dos s'han independitzat als 22 anys, se ve que es cosa de familia, a los 22 desaparecemos de casa. I jo també quan els meus fills van ser grans vaig tenir un daltabaix professional, perquè van suprimir el meu departament i era un lloc on estava molt bé i em vaig quedar com penjada un temps. Però després del disgust ho vaig ressituar en tornar a estudiar, i em vaig treure un títol superior, que era una cosa que havia volgut fer sempre i no vaig tenir temps, volia acabar la carrera superior. Perquè tenia una carrera mitja, con lo cual jo volia continuar fent unes oposicions que jo volia fer, vale? I a partir del 2010, quan vaig acabar aquests estudis superiors, em vaig liar la manta al cap i vaig fer unes oposicions, que van ser dos años de mi vida bastante duros però per sort les vaig aprovar. I ara diguessim que estem en una etapa bastant d'estabilitat, que jo ja no tinc gaires ganes tampoc de moure'm gaire més de feina, perquè ja m'he canviat dues vegades i ara ja estic bé. Vam venir a viure a Barcelona.

Tenies ganes de tornar a Barcelona?

Hombre! Els dos, els dos. I ens vam casar. A finals de l'any 2018 ens vam casar i també va ser una mica com culminar aquest procés de maduració, no? De dir, ara bueno, els fills són grans, s'han independitzat, estem a Barcelona, ja no he d'estudiar, ja no he de fer res. Doncs ens comprem un pis i ens casem. O sigui ho vam fer tot al revés, i hem acabat amb un casament uns anys després. I bueno, ens havíem quedat sols a casa, i ara la meva mare és molt gran i l'hem portat a casa, i ara estem en aquesta etapa. De momento no tengo nietos i em sembla que encara falta una mica, perquè als meus fills no els veig amb ganes, però d'alguna manera, ja veig la meua vida cap a una fase ja de... de que si no hi ha desgràcies imprevistes, pues estabilitat.

Què vols dir exactament amb això d'estabilitat?

Bueno, ja no he d'estudiar més, punto número uno. No he de fer más oposiciones, punto número dos. Els meus fills, espero que el petit acabi la carrera després que durante dos años s'ha encallat amb una assignatura. O sigui crec que amb els fills ja he fet la feina, saps? Amb lo qual ara em queda el... ja són grans, ja... jo sempre estic pendent d'ells, i parlem cada dia i estic molt pendent, no? Però d'alguna manera ja els he donat les eines perquè siguin independents, que és el que jo sempre he volgut, no? Que treballassin, i que fossin feliços però

per si mateixos, que no depenguin de mi, no? I crec que això ja està. Tinc un pis a Barcelona on a mi m'agrada, capítulo cerrado; no he d'estudiar més, capítulo cerrado; professionalment estic en un lloc que m'agrada, em falten deu anys per jubilar-me i si no hi ha cap canvi a mi ja m'està bé, capítulo cerrado. I amb la meva parella estic bé i bueno, està la meva mare a casa, que és una cosa que havíem fe fer i de moment està anant bé, capítulo cerrado també. La veritat és que lo que me traiga la vida. Lo que passi, passarà i ho afrontarem dia a dia. Però diguessim que jo no tinc ara un repte de dir... és que com tota la vida he tingut molts reptes, ara estic en un moment que vull una mica... parar, saps?

En aquesta etapa anterior que parlàvem de maduresa i de canvis constants... potser que ara deixem els canvis constants, no?

Sí, jo ara, d'alguna manera crec que ja me toca... treballo moltes hores, amb lo qual tinc poc temps lliure, pues el poc temps lliure que tinc el vull dedicar amb el meu marit i passar-nos-ho bé, anar de viatge, veure als meus fills, fer trobades familiars, que m'encanta i amigós. Es que poco más (riu). No aspiro a res més.

Bueno, què t'ha semblat aquest repàs de la teva vida?

No ho sé... suposo que m'he deixat mil coses. Però no sé, saps què passa? Que sóc una persona que he reflexionat molt sobre la meva vida, no? He parlat molt. Sobretot amb la meva parella, d'això en parlem molt. Bueno, no sé, jo crec que he après molt de la meva vida, i això m'ha donat ara una serenitat i una.. saps? No em poso nerviosa. Quan hi ha un problema es a los cinco minutos... Problema? Pues que hago, solución. Pues crec que la meva vida m'ha portat a com soc ara. I això està bé, no? Aprendre de tus errors i intentar no fer gaire més. Bé, està bé. M'ha agradat.

Hem fet un repàs, no? Hem passat per diverses etapes. Si ens en anem a aquest moment, a partir dels 18 anys, que vas començar amb el teu ex, durant els anys de després i fins i tot els primers anys d'estar casada, com veia l'Àngela d'aquell moment el món i com el veu ara?

(riu) años luz. És que no té res a veure. És que no sabia explicar-t'ho. Jo crec que en aquell moment no era dueña de la meva vida, sinó que me dejaba llevar por las circunstancias. I ara no, ara jo decideixo a qui li dedico el meu temps, els meus diners, el meu amor i la meva amistat. I jo crec que a partir d'aquí... no sé si t'ho he definit prou. No era una persona... de dejaba llevar i ara no. No sé si he respòs a la teva pregunta.

Sobreentenc que ara tens les coses una mica més clares i més controlades.

Ara les tinc molt clares. Tinc les meves prioritats molt clares. És a dir, la meva prioritat és la meva família, vale? I tot el que faig, sobretot als meus fills, jo constantment tinc els meus fills al cap, encara que els intento deixar llibertat, para que no me odien, però la meva prioritat és la meva família, la meva parella i diguessim... la meva vida... No sé. Llavors diguéssim, la meva feina ha passat una mica més a segon plànol. Tot i que m'hi dedico moltes hores, però la feina no és el motiu de la meva vida, vale? Cosa que potser, durant uns anys potser li he donat massa importància, i ara me n'adono de que tampoc té tanta. Però soc més conscient de tot el que faig, i de les conseqüències del que faig. I en aquells moments, me dejaba llevar, no? Los padres dicen que tienes que ir, pues iba, a la feina em deien que havia de fer això, ho feia. No sé, em deixava portar. Feia moltes coses que no volia fer, moltes, moltes. I ara no. I quan tu ets immadur i no saps, lo haces porque tampoco sabes hacerlo mejor. Igual que quan neix un nen, no tens ni idea, al menys jo, no tenia ni idea de criar un nen, però ni idea, en absolut. I clar, amb els anys n'aprens. Pues lo mateix, a viure n'aprens. I jo crec que jo he après a viure, i a viure la meva vida de manera que jo tinc la sensació de que jo controlo la meva vida perquè... tot i que moltes vegades una ha de fer coses que no vol, pues bueno, ara ja ho sé, saps què vull dir? A lo millor no vull fer-ho però em toca fer-ho perquè ho he de fer, però soc conscient, no sé com dir-te. No sé si m'he explicat.

Subjecte 8. Dona, 60 anys. Pediatra.

El 1 es titula Fotos i pel·lícula.

I com es que porta aquest títol?

Per que són vivències que jo no recordo haver viscut però sé que he viscut per que he vist fotos i he vist pel·lícules, m'ho han explicat però jo no recordo personalment.

Entenc que l'etapa més tendra d'edat.

Si, 0 a 3 anys. Jo no recordo coses de petita però quan recordo coses és per que he vist fotos o m'ho han explicat.

Entenc que no te'n recordis de res per que si no em sorprendia, però quin significat té aquesta etapa?

Bueno, és maco, per que veig que encara que jo no ho recordo, es veuen imatges de molta felicitat, d'estar cuidada, de tenir família, no tenir dificultats de cap tipus, no sé, jo veig fotos de felicitat, de jugar, d'estar acompanyada, d'estima.

Molt bé, si vols passem al següent capítol.

Molt bé, el segon és de 3 a 6 anys quan començo a tenir algun record a l'escola infantil, no era l'escola bressol com ara, no se com dir-ho, ja recordo petites coses, els avis les germanes petites, els meus pares començo a recordar alguna coseta.

Entenc que hi ha molta relació amb la família.

Moltíssima, sí.

De l'escola tens algun record?

D'aquesta primera etapa molt poc, més per fotos i lo que m'han explicat, recordo molt més la família. La tercera, passem a la tercera? La tercera es diu Escola per que es l'època escolar, aquí sí que tinc ja molts records, bons i dolents però és l'època escolar que podríem dir que és fins als 13 anys, dels 6 als 13. I aquí tinc molts records de família però també d'escola, amigues perquè era una escola de nenes i doncs d'amigues de monges, coses que no m'agraden però bueno.

Coses que no t'agraden et refereixes a les monges?

Per exemple, a les monges i a l'escola en si, era un ambient social que jo mai em vaig trobar identificada, sempre em vaig trobar que jo no pertanyia a aquell ambient.

Estaves una mica fora de lloc? Si si si. Però recordes aquesta etapa dels 6 als 13 com una bona etapa?

Si haig de fer un balanç, si, bona, per que m'agradava molt estudiar, per que era bona estudiant, per que a casa estàvem molt bé i amb les meves germanes també, però quan penso amb l'escola fora del tema aprenentatge, el tema social no el recordo tant maco, perquè jo sempre estava una mica fora de lloc del ambient social, no compartia massa coses.

O sigui, amb aquestes amigues que em comentaves, no acabaves de compartir massa coses?

No, jo mantenia el tracte però el món d'elles i el meu, tot i que després he descobert que el meu món era millor, perquè humanament era més bonic, ja m'ho deien, però notava que jo no tenia les coses que tenien elles, em sentia com que no compartien massa. Però això no vol dir que no tingués amigues, no considero que fos una època desgraciada eh, però era molt més feliç a casa que a l'escola i el tema monges tampoc no el portava massa bé i..., va ser una alliberació sortir d'aquella escola.

Molt bé, passem a la següent?

Vale. La següent és la 4 que és COU i descoberta, surto d'aquella escola, me'n vaig a una escola mixta i descobreixo el món, descobreixo que hi ha nois, que hi ha llibertat, que hi ha altres opcions, que no tot és religió i repressió i la vida que la vida és molt més xula, descobreixo l'amor, descobreixo totes aquestes coses, és als 16 anys i és una etapa que dura només un any però és una etapa que és molt intensa, molt més intensa que l'anterior, d'aquí la descoberta.

Em parles de descobrir l'altre gènere, una mica la descoberta, però ja no només això si no m'has parlat de descobrir una mica la llibertat.

De llibertat, d'uns professors que no són repressius, que no et diuen que tot es peccat que no tot està malament, amb un ambient d'amics que pot ser a casa tenen més dificultats econòmiques, que els hi agrada anar a la muntanya, que van vestits sense marca, que els hi agrada anar d'excursió i de cop dius, osti, hi ha gent com jo! No haig d'anar sempre dissimulant i m'hi trobo molt a gust.

Entenc. Què significa aquesta etapa per una Carme que porta tota la vida anant a una escola de monges, sentint-se una mica fora de lloc, no?

És descobrir que hi ha gent com jo que realment em puc relacionar molt bé i és descobrir que la família no és l'única que funciona bé i que és tan important, que hi ha vida a fora de la família i que és molt xula en aquell moment, és emocionant, és més nova, és més atractiva i sense trencar amb la família els interessos surten, ets adolescent, però és trobar-te que ja no ets peix fora de l'aigua sinó que estàs totalment en el teu ambient, faig excursions, faig guitarra i em comença a implicar políticament.

En aquesta etapa et comences a implicar políticament?

Sí, no a nivell militància però sí a anar a manifestacions, assemblees, etc. I descobreixes coses molt més interessant que la tonteria, la pijeria del cole, saps? Altres valors, altres valors.

Dins d'aquesta descoberta hi ha descobrir altres valors o reinterpretar d'altres valors?

Sí, trobar gent que interpreta les coses que jo ja interpretava una mica però em sentia com cohibida per que era com diferent. I a part també fas un canvi físic i psicològic, tens 15 16 anys i tot va junt. És una època de canvis i amb records molt macos.

Quan parlem de canvis, parlem de canvis al teu voltant però també canvis en tu mateixa i entenc que no només a nivell físic, si no a nivell de prioritats, de valors?

Sí. I de seguretat, de valorar-te com a persona no només per que ets bona estudiant, si no per que tens altres valors i pots compartir d'altres coses, l'etapa escolar l'únic que em valoro en el grup escola és que sóc bona estudiant i ja està, aquí valoro pot ser una amiga, fer coses altres coses i crear i fer una cançó, altres coses, escriure. Més coses d'aquesta època, no. Bueno, és l'època de descobrir coses, que hi ha nois, que t'enamores, que trobes que en algun moment pots ser una persona atractiva pels altres i tot això que és xulo, ho recordo com bonic, i el grup, el record de grup, de per primera vegada tenia amics amb els que realment pots compartir coses que a tu t'agraden, la música, d'excursions, de muntanya, d'escapades d'aquestes. El grup, descobrir el grup i com es maco que et sents part d'aquell grup, que no em veig estranya, que no lligo. El 5, és la Universitat i l'etapa de la Universitat és una etapa molt centrada molt molt en el estudi, la gran descoberta del grup d'amics ja és més estable, ja no descobreixes més, la parella és la mateixa però la gran novetat és la carrera, entrar a la Universitat. Però jo recordo més la Universitat com a coneixement per que el grup d'amics era fora, a la Universitat pràcticament jo vaig anar a estudiar.

Entenc que com ara acabem de passar per l'etapa de COU i pràcticament no m'has parlat de temes acadèmics...

Si, el COU pràcticament va ser un tràmit, havia moltes coses molt més emocionants. Jo crec que va ser la primera vegada que vaig treure unes notes molt mediocres (rient) perquè les prioritats van canviar. Però a la Universitat és com que em vaig tornar a motivar, ho has triat, és més difícil, ara esforçat una altra vegada, ja has descobert el món, tens la parella, tens els amics. Vale, estàs amb ells però ja no és que més t'ocupa. Torna a ser professió, en aquest cas, la preparació i formació professional el que ocupa més espai.

Entenc, la vida acadèmica agafa més importància, és la protagonista de fet.

Si, i de fet jo durant la carrera vaig treballar però la feina era purament un tema pràctic per poder-me pagar el llibres i la matrícula però lo important era la carrera. I el meu grup d'amics ja era estable, eren els amics que havia fet a COU, amb els que feiem travesses, teníem un ritme de trobar-nos, de sortir a prendre una cervesa, de sortir els caps de setmana, però que jo reservava una part molt petita perquè molta part del temps la dedicava a estudiar. I dintre d'aquest grup hi havia la parella que va ser el que va durar tota la carrera. I ja no era descobrir però estava bé, estava a gust i en tenia prou, no necessitava nous amics ni noves coneixences de la universitat, allà anava a estudiar i punt. A més anava al grup de tarda que érem molt poquets i no era la Universitat massificada del matí.

Molt bé, continuem?

Llavors la 6, és Especialitat, que és a l'hospital, aquesta etapa que són 4 anys i és descobrir que ets professional que ja treballes i per l'altre banda descobrir que les relacions que tenies d'adolescent passen a ser d'adult, canvies de parella i llavors tens una vida totalment adulta, i et dones compte que la vida que tenies abans és com una etapa superada. Una pregunta que pot ser et pot semblar obvia però què vol dir això de vida adulta. Doncs és tant a nivell professional per que per primera vegada treballes, guanyes un sou, t'independitges, per primer cop vius pel teu compte al teu pis, canvies una parella que has conegut als 16 anys i ja casi casi és un germanet per un homes de 8 anys més, que de sobte és un homes de veritat, adult i que descobreixes, uf, que poques coses sabia de la vida, aleshores comences amb una relació complicada i durant aquests 4 anys amb molt lliu de relacions i va ser una època de llibertat que no tot és el noviet i fer excursions a la muntanya, si no descobrir que hi ha coses molt intenses que fins i tot et fan patir molt i que t'agrada.

Em parles a nivell de parella?

Si, parella, són relacions molt complexes però molt intenses que llavors en aquella època entren a formar part de la teva i que no coneixies, de molta tensió, molta emoció. Una mica època d'aventures emocionals, de descobrir que ets una professional, que ets independent però que a més amb una edat en que a nivell emocional apareixen coses molt noves.

Abans hem parlat que a COU apareixen coses noves a tots els nivells.

Si, aquí reapareixen, és com un segon COU.

Però no apareixen les mateixes o si?

No, no per que són molt menys ligths, no són d'adolescent són molt més adultes, són molt més intenses i a la vegada fan patir però són molt més intenses, és una època de bogeria, una mica eh.

Perquè ho dius això d'una mica de bogeria?

Per que a nivells sentimental, em refereixo, no professional que és una època molt maca perquè aprens i et formes en l'especialitat que tu has triat, que això està molt bé, però a nivell sentimental és una època que passes de 9 anys de tenir la parella que és com un germanet a tenir diferents parelles, a variar, a tenir 2 parelles a la vegada, a fer coses que fins ara eren impensables. I a la vegada penses que t'estàs ficant amb lius però és emocionant, una època una mica boja.

Ara et segueixo una mica més, o sigui entenc que a nivell sentimental ens trobem amb una Carme que ha conegut la seva parella a COU, continua amb aquesta parella durant els anys de universitat però de sobte això s'acaba i redescobreix que és això d'estar en contacte amb d'altra gent, compartir certes coses a nivell emocional, que pot ser amb aquesta persona amb qui havia estat 9 anys, pot ser ja no ho acabava de compartir això?

No no, és com una versió que als 16, 17, 18 anys estava molt bé però als 23 o 24 anys hi ha coses noves que ocupen molt lloc. Llavors, s'acaba l'especialitat, s'acaba aquesta època i la 7 és, formar família, és parella nova i en poc temps és família, i és una època que jo diria d'estabilitat, parella fixa, fills i no hi han pujades i baixades, és estable, pot ser no és tan emocionant i tan intensa com les altres però és tranquil·la i és estable. I descobreixes, doncs això, els fills, la família... és una època com molt plana, però a la vegada maca, eh. Venim d'una època mogudeta i de cop ens centrem, ara sentem el cap i formem una família.

Si, pot ser pel que dius, corregeix-me si m'equivoco, pot ser s'acaba la intensitat de cap aquí cap de donar bandazos emocionals però que apareix una cosa com és el tenir un fill, una filla, tenir una parella al teu costat.

Si, és passar d'una època boja a una molt més racional, que després de molts anys de fer una mica el que et ve de gust tries una mica amb el cap, el lloc on vius, el lloc on treballes, l'educació dels fills, comences a racionalitzar una mica. Tenir-ho tot més controlat, per això dic que és una època més plana, sense puja i baixes i és com un record de somriure, no intens.

Alguna cosa més de l'època de família?

No, és una època, així, llarga que dura 20 anys, pot ser una mica menys, 15. Fins als 46. Llavors bé la 8, que és l'època negra, que és la mort del meu marit per càncer, després de dos anys de lluita pel càncer. Són dos anys de dona forta, que pot amb tot, que pot amb les seves filles petites, pot amb el marit que sap que és morirà, pot amb la seva feina, pot amb tot. I és la cuirassa de dona forta. Com t'admirem, que forta que ets, que guai, jo no podria, jo no sé com ho fas, i això et dona empenta però és una mica fals, per dintre estàs patint molt però per fora ets la dona coratge.

M'has dit diverses frases, que al final no deixen de ser tòpics, però...

Clar, però és que això ho aprens després, quan després d'uns anys et deixes ser vulnerable un altre vegada, però durant aquells anys no et permetes tenir ni un moment de debilitat perquè no toca, perquè ets la persona forta d'aquella família. Una persona està morint-se i les altres són menors llavors l'única persona capaç de tirar tot allò endavant ets tu. Llavors ets fort i et menges totes les penes, tota l'angoixa i tot l'horror per que ho toques tu, i ho ets i te'n en surts per que penses que encara que has patit molt, ha valgut la pena per que has pogut fer el que havies de fer, però això en aquell moment no ho veus, et creus que ets molt fort. T'ho creus, i tires endavant, saps que queden uns mesos, primer un any, després uns mesos, després unes setmanes, i tot això acompanyat del que suposa una malaltia terminal. I tens dos criatures a casa que han iniciat l'adolescència, estan estudiant, estan perdent el seu pare que està cada cop més aïllat de la família, que ja no menja a taula, amb un tub que li penja, i això vist des de fora és molt... però en aquell moment tu tires endavant, perquè és el que tens i t'ha tocat i dius, vinga, pos jo puc. I quan pots doncs fas deures, les portes a passejar i intentes que no ho notin tant, no? Però és complicat

Si fem una mica de repàs, parlàvem de d'una etapa de joventut d'una mica de bogeria que era molt sentimental, més endavant em parles d'una fase una mica més racional, pot ser aquesta fase és una mica més d'acció i prou.

Si, però no l'acció de l'època boja que és bogeria, és una època que et toca, no tens més nassos, és que t'ha tocat i la vida espera de tu que donis la talla, i llavors la dones i ja està.

Què vols dir amb això del que la vida espera de tu?

Bueno, jo entenc que el meu paper en aquell moment és tirar allò endavant, no puc dir tot el dia em deprimeixo, ploro tot el dia pels racons, les meves filles no tenen un suport on agafar-se, el meu marit està allà morint-se i ningú pot animar-lo i dir-li, vinga va, que podrem, fem-ho a casa, no se què. Algú havia de fer aquell paper i jo interpreto que d'alguna manera era jo qui havia de fer aquell paper per que no hi havia ningú més. No sé si és la vida o jo mateixa que m'ho encomano. Les circumstàncies em porten a fer aquet paper, per que m'ha tocat en aquell moment, no? I penso que soc capaç i ho faig i ja està. Llavors ve el 9, que és aprendre a viure sola i pot ser no anar tan forta. Permetre'm tornar a ser vulnerable, plorar i fer el dol que no havia fet, a la vegada que pujo les filles. Són 9 anys, 9 anys d'estar sola, dels 50 als 59. I és una època molt tranquil·la, en la que estic amb mi mateixa, en la que em puc permetre fer una teràpia i descobrir pues que jo puc ser vulnerable, que no passa res, puc plorar i no passa res, que puc estar enfadada amb el món i no passa res i que no sóc tan forta com em pensava i està bé no ser-ho. Que tots tenim dret a patir i plorar i llavors és una època de descobrir-me a mi mateixa sola, de descobrir que jo també soc capaç d'estar sola. I a la vegada doncs anar acceptant que les meves filles es faran grans i marxaran i que jo estaré sola. És una època molt relaxada, molt tranquil·la, de saber demanar ajuda, tenir-la, sortir bé i continuar treballant i bueno, anar fent. Però com permetent-me a mi mateixa no ser la dona forta que era.

És curiós com de la manera que comentes, aquesta autoexigència que en el seu moment et va fer tirar endavant, et va permetre de sortir on estaves, després veus que si la continues tenint t'acaba passant factura, no? I en aquesta altra etapa el que fas és justament el contrari, desmuntar aquesta cuirassa.

Sí, també és veritat que no ho vaig fer sola, aquí em van ajudar, els col·legues van picar molta pedra per arribar a dintre.

No les fan els col·legues meus, si no que les fas tu, en aquest cas.

Ja, però amb molta ajuda. També em van dir que qui no es deixa no... i aleshores em vaig deixar i va anar bé. I bueno, vaig tornar a ser forta però de veritat, sense cuirassa, vaig tornar a ser més real. És una fase de reflexió, i també de... jo havia fet el dol de la malaltia però no havia fet el dol de la persona. Jo em vaig alliberar de dos anys de malaltia, de càncer, d'hospitals, de tubus i de misèria humana, no? Jo em vaig alliberar d'això i per fi vaig dir, osti, per fi s'ha acabat això, però no vaig fer el dol de la persona a qui jo estimava, que era el pare de les meves filles, no? I llavors em vaig permetre fer-ho quatre anys després i vaig plorar dies seguits. Lo que no havia plorat en cap moment, ho vaig plorar aleshores. Vaig tardar 2 anys o 3 o 4 en plorar, i llavors vaig plorar molts dies. Inclús vaig canviar la casa, vaig destruir el lavabo i cada vegada que veia una rajola era com que allò anava marxant. Va ser una època trista primer trista i després de... potser aquesta època de 9 anys pot ser te 2 meitats, la primera meitat de fer aquest dol, de sortir de la dona forta que pot amb tot, arribar a baix de tot i llavors poder dir sóc una persona, sóc capaç, puc estar sola, puc fer d'altres coses. I d'anar-me'n enfortint com a persona però d'una forma més real i de redescobrir-me sola.

Molt bé, aleshores crec que arribem casi al present. Si

I el 10, és tornar a començar amb molta il·lusió. El 10 comença fa dos anys. I és una nova parella, és canviar de ciutat, és canviar d'entorn i és tornar d'alguna manera, encara que sembli mentida, a l'època del COU, per que trobes a més algú que penses que pot ser sempre estava preparat per aparèixer aquest moment, en què tu ja eres una persona... que havies treballat la teva pròpia persona, no? I que tenia molt en comú, molt més que totes les parelles que has tingut abans i que tornes a recuperar doncs aquella cosa tan maca, del COU. De la música, de les excursions, de la muntanya, coses que pot ser havies aparcat... de la tenda de campanya, no? És com un rejuveniment, tornar a tenir 20 anys tenint-ne 60, és tornar a estar enamorat, és tornar a anar de la mà pel carrer, és tornar a fer un sopar amb espelmes. És molt bonic. A vegades em fa por dir-ho però és pot ser de les èpoques més maques de la meva vida, per que és algo molt nou, que em fa molta il·lusió però estic als 60 anys que et dona molta capacitat de disfrutar-ho sense manies ni sense tonteries. És com si es tanqués un cercle.

Un cercle?

Com si la vida m'hagués portat això, no sé. Jo sempre dic la Vida com això... no sé perquè dic la vida perquè no sé exactament què és, no? Però és com si jo no me'n podés anar d'aquest món sense recuperar aquelles coses tan maques que vaig tenir als 16 anys. I és com que ara les recupero i encara que jo sé que físicament tinc 60, per dintre jo em trobo de 20 una altra

vegada. I és com... és molt xulo! M'encantaria que tothom que conec pogués passar això, si, és molt xulo

Bueno, doncs ja hem fet un repàs de tota la teva vida i què tal? Que t'ha semblat?

Bé, m'ha agradat molt fer-ho! Si és molt xulo, bueno la meva filla va fer també una teràpia i va fer la línia de la vida i tal i m'ho explicava i no m'ho havia plantejat mai fer-ho. Però pot ser això també em dona peu a investigar una mica més amb el meu procés.

Si agafem a la Carme que estava fent COU, que estava a la universitat, que estava uns anys després de la Universitat, fins al 25 o així, i agafem a la Carme actual, quines diferències hi haurien? O dit d'una altra manera, sempre veiem la vida dins d'un prisma, quines són les diferències del prisma a través del qual la Carme veu la vida ara i el prisma a través del qual veia la vida en vint-i pocs anys?

A veure, hi ha varies coses. Per una banda, he après... perquè vas aprenent, no? A no dependre tant del que opinin de tu, del que pensin de tu, segurament més seguretat amb mi mateixa, això ho veig molt diferent ara. I també a gaudir molt més a poc a poc de les coses, a desaccelerar la vida. Potser perquè quan ja no veus més... que s'acaba, quan estàs de baixada, dius pot ser això s'ha d'aprofitar molt i llavors viure molt molt intensament, no tan accelerat. No cremar etapes, sinó disfrutar o deshinibir-se... i això amb seguretat, i passant bastant del que diguin, pensin de tu, opinin.

Creus que la Carme de vint-i pico va cremar etapes?

Una mica, si. Bueno, més que cremar etapes, el meu caràcter sempre ha sigut molt apassionat, molt obsessiu, molt de vull les coses i quan les tinc vull més i més, i no vull dir a nivell material eh. A nivell d'experiències, a nivell de viure. I a vegades penso, ostres si és que no ho has disfrutat. Podies haver-ho viscut més a poc a poc, no? Igual has fet una travessa pel Pirineu i, ara la tornes a fer i dius mare meva tot això no ho vaig veure. I hi era, hi era. I ara ho veig. O sigui, mirar més el món. Mirar, mirar. Jo penso que abans no mirava i ara miro molt més.

Subjecte 9. Dona, 56 anys. Treballa a una multinacional del sector automòbil.

Començo amb el primer capítol que va del 1964-1975 i jo l'he titulat infància.

Què passa en aquesta infància?

En aquesta infància el primer que em ve al cap són pares, avis, estius, vacances, tot com molt "happy". Tinc aquesta sensació d'haver tingut una infància primer que amb els meus pares sempre estavem molt junts tota la família i anavem amb un cotxe molt atrotinat i d'anar amunt i avall i després els meus avis van agafar una casa en un lloc... primer vaig de càmping amb els meus avis quan els meus pares treballavem però després amb els meus pares vam agafar una casa a Teià i vull dir molt de una bassa, unes granotes, recordo algo molt així.

Ho entenc molt relacionat amb la família?

Sí, família, és el primer que m'ha vingut al cap, un període molt familiar, de tenir molta consciència de tenir respecte amb l'avi, que els meus avis van morir molt grans amb 94-95 anys i vam tenir l'oportunitat de viure molt amb ells o sigui que aquesta part molt familiar.

La següent etapa del 1975 al 1985 he posat "Adolescència" i dins d'aquest període comprenc una àrea on a partir del 7-8 anys els meus pares van agafar un apartament a Sant Pol de Mar i des de llavors que l'hem deixat ara fa 4 dies perquè el meu pare va morir fa 2 anys però vull dir-te que he estat 40 anys estiuant allà. Però aquests primers anys del 75 al 85 que són 10 anys que per mi que l'he titulat adolescència és perquè jo ja no notava ser tant tant... ja no hi ha aquella infantilesa sino que ja venen més records d'adolescent: platja, les primeres sortides, dels primers nois, de perseguir-te amb un, de mirar a l'altre o sigui 3 mesos d'estiu cada estiu des del juny al setembre que em passava allà, això Sant Pol, adolescència i una mica més de la tonteria de me'n vaig a aïllar del que són les coses d'explicar-li als pares i coses d'aquestes.

Quina és la principal diferència entre la infància i l'adolescència què és aquesta de potser apartar-te una mica dels teus pares, de començar a ser una mica més autònoma. I què comportava això?

Això comportava quan a la relació per exemple, jo pensava que els meus pares no m'entenien perquè a més a més jo volia sortir i ells no em deixaven, aquesta part potser, em sentia una mica més independent i diferent a la mentalitat dels meus pares, això quan a pensament diferent. I també tinc uns records magnífics, o sigui considero aquesta època fantàstica, de fet tinc molt bon record de quasi totes les èpoques.

Entenc que si abans dèiem que si la família era la protagonista, ara comencen a ser els amics.

Sí, sí, una mica estàndard suposo però és el que toca. Després poso aquí una altra època, he posat un parell d'anys el 86 i el 87 perquè després em passa una altra cosa que la he enllaçat amb un altre capítol. Però és que l'any 86 justament quan acabo aquest capítol de l'adolescència, jo ja he començat la universitat i començo a treballar en una empresa en la que he continuat durant 34 anys, és a dir, segueixo a la mateixa empresa, en aquell moment inclús es deia d'una altra manera. Llavors començo a treballar i aquells dos primers anys que treballo en aquesta empresa hi comença haver un altre concepte que agafo unes altres amistats també dins l'empresa i apart de la feina, creem un grup amb el que també faig un munt de coses: començo a viatjar amb ells i una miqueta més aquesta independència lligada a la feina i també va ser un punt, un pic molt important de la meua vida perquè al començar a treballar en aquesta empresa amb la qual després he tingut una carrer professional important perquè han passat molts anys i l'empresa ha passat per molts moments difícils però per mi el clau és el primer quan entro perquè crec aquesta base de que confiïn en mi i aquesta part és la que m'importa, per això ho poso amb els primers dos anys.

Què suposa per una Cristina que té 22 anys, que està estudiant que comença a treballar en una empresa gran entenc, que comencen a confiar amb ella, que genera una nova identitat també que és la identitat laboral, què suposa entrar en aquesta empresa?

Primer un repte però jo me'l vaig prendre... a veure anteriorment no t'ho he dit però mesos abans d'entrar en aquesta empresa el meu pare que tenia en aquest llavors una empresa i jo havia anat a ajudar-lo o sigui jo havia fet una mica d'administrativa allà i a l'entrar en aquesta empresa vaig entrar a fer una substitució, se'm van quedar, a continuació al cap de 3-4 mesos una altra oportunitat, ho vaig veure com si jo donava, jo rebia. Jo no demanava en absolut res, amb els 30 i pico d'anys que porto treballant en l'empresa mai he demanat un augment de sou, un canvi de posició, res, senzillament vaig aprendre a què sempre has de donar el màxim de tu mateix i no sé perquè se'm va quedar allí clavat i és com he funcionat tota la vida gràcies a déu no sé si és perquè he nascut en una època i he tingut aquesta sort però se m'ha valorat.

Què significa exactament això de què has de donar el màxim de tu mateix?

Que jo no puc esperar res sinó que jo bàsicament dono i si després ha de venir algo, ja vindrà. No ho espero, de fet no sóc una persona que dius ara tinc en ment arribar a un altre punt de la meua carrera, una promoció no sóc una súper ambiciosa d'això de poder o d'escalar a nivell professional ni ho he estat mai, senzillament dintre de la meua feina el fer el màxim. També

sóc una persona que m'agrada tenir tothom content, aquest caràcter que sóc una miqueta de bon tracte que m'ha perseguit tota la vida o jo he estat així tota la vida i després dels anys he pensat segurament això també m'ha ajudat, el fet de no de quedar bé sinó de fer content als demés, de pensar en els altres de què és el que necessiten i què és el que volen i no és que canviï la meua forma de ser sinó que faig una mica el que espero... penso que volen doncs ho hauré encertat perquè si ho han apreciat vol dir que sí.

Vale, vale.

Igual no contesto el que em preguntes.

Mhh...no, està bé, sempre està bé. Què mes?

El següent període l'he posat del 88 al 90 perquè el 88 conec Jaume l'he titulat, perquè va ser el meu marit. Llavors el 88 el conec i ens casem, 88-89 és el període en el que el conec, sortim, anem a esquiar, anem aquí anem allà, o sigui la vida de novietes amb aquella il·lusió de preparar un casament. En aquella època per mi no se perquè tenia era com una miqueta potser perquè també així m'ho havien transmès a casa però em feia molta il·lusió casar-me, em feia molta il·lusió tenir un pis, amoblar-lo, la llista de noces, el vestido blanco no sé molt somiadora i això em feia il·lusió, amb el qual aquests dos anys des de que el conec en el 88 i en el 89 que diguéssim ens compretem el que en aquella època es feia ell em dona un anell jo li dono un rellotge i fem totes aquestes coses, a lo antiguo. Ho vam fer així però jo feliç. 88-89 no? I al 90 ens casem. Jo ara he fet un altre apartat del 90 al 92 que és el casament i el principi de casat perquè en aquests dos anys viatgem, fem sopars a casa, la il·lusió de les coses noves, fem uns viatges brutals anem tant a Estats Units com a Àsia vull dir que una cosa que ens agradava al dos i que abans tampoc havíem pogut fer però bueno recent casats els dos aportant un sou a casa i tal com ens ho vam organitzar va ser de conya, o sigui una altra vegada flowerpower que m'agrada a mi, no?

O sigui entenc que aquestes dues etapes tenen un punt de il·lusió sobretot el que tu deies però també de descobriment, no? De veure això de començar a tenir un pis, de compartir la vida amb algú, no?

Sí, sí i tot nou i després planificar les coses, al començar a aprendre a conviure amb algú. Tens raó. Avui dia la gent ho fa molt jove, jo ja estava amb 26 anys amb lo qual per mi era nou, acabava de sortir de casa jo no havia passat ni per convivència amb companys ni per compartir pisos ni res, o sigui que jo sortia d'una casa i em ficava amb un senyor a casa meua. Però va ser amb molta il·lusió i amb moltes ganes està clar.

Després d'aquest període que va del 90 al 92 que el 92 van ser les Olimpíades a més a més recordo que nosaltres estàvem a la costa oest dels Estats Units, o sigui un viatge brutal també vam agafar un cotxe vam fer la ruta una cosa xulíssima i llavors tornem i les dues properes etapes del 93-94 l'he titulat Oriol i la del 95 fins el 2002 perquè el 93 va néixer el meu fill gran l'Oriol i el 95 va néixer el Xavier, per tant, he fet dues etapes aquí: la del 93-94 perquè havia tingut el primer fill això va ser molt important, obvi, però aquests dos primers anys de tenir un fill i l'adaptació que significa en aquesta casa que era de 2 ara de 3 i a més a més amb un nen petit.

Ens trobem en una casa on estàs amb la teva parella esteu fent les vostres coses, viatjar Àsia i Estats Units i de sobte apareix l'Oriol, que significa que entri l'Oriol a la teva vida?

Primer la il·lusió de la meva vida perquè també jo he sigut sempre molt m'han agradat molt els nens i tenia molta il·lusió per tenir fills amb lo qual vaig tenir l'Oriol. És veritat que va ser amb tot l'embaràs, com que venia de cul em va posar els nervis al cos de: «ai déu meu a veure si no podrà néixer de forma natural sinó que haurà de ser cesària». Ja em va fotre el xaval perquè es va presentar a més a més un mes abans de la compte amb lo qual el principi de tenir-lo vaig tenir una mica la impressió i la responsabilitat de tenir un fill i més perquè em va néixer un mes abans del compte amb 2 quilos i pico no podia sortir de casa, era com una rata pelada vull dir en un principi no va tenir cap problema físic, res, però si que va ser una mica complicat per mi el enfrontar-me a una cosa així, vale? La veritat és que em van ajudar primer la meva parella en aquell moment i després jo vaig intentar fer-ho sola perquè sóc així i com un camàlic i sempre he intentat fer les coses sola però no sé si va ser de por o el que sigui però els primers 15 dies em vaig pensar que no lograria perquè tenia sempre molta por de que li passés algo així. 15 dies. A partir del 15 dies ja sí que vaig agafar el toro per les banyes i em vaig quedar sola em refereixo amb una vida normal i ho vaig tirar endavant. Va ser una època també molt maca perquè era la primera vegada des de feia molts anys que no treballava amb lo qual un cop ja li vaig agafar el tranquillo al nen, a lo que és el procés aquest, doncs o sigui podia entretenir a la cuina que jo mai he sigut d'allò de posar-me a la cuina a fer coses, sinó que ja feia coses de doneta de casa que això no estava en el meu ADN para nada, jo era de i què soparem avui? doncs ja improvisarem. Ara d'aquesta manera em planificava una miqueta més i vull dir vaig començar a aprendre a fer més coses a casa a preocupar-me més per aquestes coses, tenia més temps i me'n vaig sortir, o sigui vaig aprendre coses en aquest període. Va estar molt guai.

Després al 95, o sigui només dos anys després, dos anys menys 1 setmana després neixia el meu segon fill amb lo qual del 95 al 2002 fins que aquest va tenir uns 5 anys diguéssim va ser tenir dos crios molt petits. Amb el segon vaig tenir molta il·lusió també vull dir de tenir-lo. Jo volia una nena però va sortir un nen, no passa res, en el moment en que pensava que tindria la nena i després va ser un nen va ser una de les coses que em va trasbalsar una mica però després obviament dius pues estupendo i a més a més així doncs jugar millor. El primer any va ser durillo de passar de un a dos però va ser una època també molt maca perquè em feia molta il·lusió a l'estar amb ells i tot això.

Veig que en totes les etapes hi ha aquest punt no de il·lusió?

Jo és que sóc molt il·lusionable, molt fàcil.

Però són el mateix tipus d'il·lusions?

No. O sigui jo amb que em ve, amb lo nou que em ve m'il·lusiono o sigui faig perquè em sigui el meu motor, no decideixo mira ara tindrè un fill i així el motor serà el fill, ara faré tal i ara això serà el meu motor. Però si que en cada cosa li busco lo positiu perquè tinc aquest punt de buscar la part bona de les coses. Tinc aquesta sort, crec que és sort perquè així tinc de tot. Després d'aquest període ve el del 2003-2004 van ser els anys pitjors de la meva vida, els dos anys pitjors de la meva vida perquè jo el 2003 em vaig separar amb lo qual tenia fills amb 7 i 9 anys. Em vaig separar de comú acord o sigui no va ser gens traumàtic amb aquest aspecte però si va ser traumàtic el fet de la separació de passar de un període de felicitat amb els pares, de felicitat amb parella, de felicitat casat i de felicitat tenir fills a haver de portar jo sola la casa amb el tema econòmic, amb el tema logístic i amb tot, amb lo qual em vaig quedar amb els dos fills i jo no sabia fer-ho d'una altra manera amb lo qual vaig passar dos anys però sempre ho dic, és difícil d'entendre però en aquella època jo em vaig quedar amb la custòdia total amb lo qual els meus fills vivien amb mi però un cop a la setmana dormien amb el seu pare i un cop cada 15 dies els caps de setmana fora. Entre setmana quan tenia els nens jo era feliç, activa i ho portava bé perquè em vaig organitzar difícil perquè ja havia coses que no les havia fet mai o gestions bancàries o coses d'aquestes que et venen de nou perquè doncs a casa ens havíem repartit els papers d'una altra manera, però bueno vaig aprendre. No conduïa encara que tenia el carnet però en el moment en que em vaig separar vaig tornar a agafar un cotxe i va ser una impressió per mi perquè després de més de 10 anys amb carnet sense conduir doncs agafar el cotxe de nou et ve de nou però ho vaig fer per tirar endavant amb els meus fills. A tot això va ser un cop bastant fort i per mi va ser duríssim però quan no tenia els nens, em quedava a casa, no sortia, no tenia relació amb ningú, no anava enlloc, no feia res, no vaig tenir vida

social, em vaig trobar no és que la gent em desplaçés vaig ser jo que em vaig aïllar una mica perquè no estava preparada mentalment per fer absolutament res. No sé com titular-lo, jo l'he titulat la separació però crec que va ser com també un reseteo mental total, molts moments de soledat i quan estava amb els nens doncs de responsabilitat perquè a pesar que els nens tenen pare, l'han tingut sempre però clar a l'estar tantes hores amb mi, jo em sentia responsable de tot: dels deures, de l'educació, de les matrícules, dels llibres, d'això, de que no facin, de que facin, de que siguin, de que no siguin, dels menjars, de la compra, de portar diners a casa, de tot de tot, amb lo qual va ser els dos pitjors anys de la meua vida.

Clar entenc que venim d'unes etapes que són molt de descobriment, de noves coses i aquí canvia totalment l'esquema i és més de no sé si reclusió no crec que sigui la paraula però si d'estar amb tu mateixa, de tirar del carro.

Exacte. És tirar del carro i aprendre a fer això quan abans t'han ajudat una mica o primer els pares, després la parella i tot, doncs començar a tirar del carro costa, costa amb aquesta responsabilitat d'un moment crucial o difícil perquè els crios doncs estant en procés d'educació i tot. Jo també com t'he dit al principi amb el tema feina sempre he sigut de donar molt i jo també tenia el punt aquest de responsabilitat de dir bueno jo estic molt dedicada a la feina, per sort, com he tingut pues això una bona feina en la que m'han respectat i m'han promocionat etzètera, doncs amb el tema econòmic he pogut anar solventant el tema familiar, però clar també tenia aquest punt de dir bueno estaré dedicant massa poc temps als nens? Perquè clar el de matí els deixava a les 7 del matí a la guarderia i a la tarda quan em vaig donar compte que no podia vaig agafar una cangur que els anés a buscar, els portava a casa, després jo venia i després sí que m'hi dedicava però clar, el cap et voltava una mica.

Bueno tu mateixa ho has dit els pitjors anys, època complicada.

Sí, complicada complicada. El següent període l'he fet molt llarg perquè a l'octubre del 2005 vaig conèixer el que ara és la meua parella, amb el qual va ser una casualitat perquè crec que va ser a l'octubre 2005 vaig començar a sortir amb ell però és igual, el juny del 2005 unes amigues em van dir: «va que no surts mai, que no fas res, que no d'això, vine amb nosaltres, no sé què, que anirem a una discoteca que tal qual», i jo mare meua, semblava la pagesa que anava al mercat, m'entens? O sigui per mi era bastant nou i vaig anar i bueno una casualitat que vaig conèixer una persona que al cap de dos o tres dies em va trucar, vam anar a prendre algo i així, no vam començar a sortir fins al cap de molts mesos però és igual, almenys el vaig conèixer i a partir d'aquí bueno mica en mica les coses van anar assentant-se i amb el temps doncs a finals del 2005 vam començar a tenir una relació, una relació que en un principi, bueno

que sempre ha estat de caps de setmana i vacances perquè jo mai he conviscut amb ell però bueno és un canvi, ha estat un canvi a la meva vida, jo només he tingut aquestes dues parelles vull dir el que va ser el meu marit i ara aquesta persona que ja portem 13 anys, vull dir va ser important, amb lo qual va ser molt bàsic.

Venim d'una època d'estar tancada, de tirar endavant una mica com pots, de responsabilitats no?

I això ja em portava el fet de conèixer aquesta persona em portava una altra distracció, em portava conviure amb altres persones no de forma del dia a dia, en un principi hi havia un cap de setmana que ell venia aquí a casa meva quan els meus fills no hi eren i un altre cap de setmana que anava jo a casa seva quan els seus fills no hi eren, ens anavem combinant i aquest va ser un període maco també de descobriment, descobreixes una persona, descobreixes noves coses, una nova família, t'adaptes a diferents caràcters i situacions i bueno, sempre aquesta novetat. També una forma de sortir més perquè clar jo venia d'una vida primer matrimonial, després de fills i després enclaustrament per a la meva separació i després clar conec una persona amb la qual tot és anar a restaurants, a l'estiu fer un viatge, els caps de setmana anar un cap de setmana aquí i un allà, sortir molt i llavors bueno una altra vegada amb motivació nova, no negar-ho estar bé.

Bé això de la motivació nova, bé molt bé molt bé.

Sí, motivació nova. I l'últim punt així com més xungo va ser el 2018, bueno la part de felicitat amb l'Àlex la meva parella d'ara això no s'ha acabat però la part xunga o el punt d'inflexió va ser el 2018 que a l'octubre el meu pare mor, 2017, a l'octubre de 2017. El meu pare va morir de sobte, va baixar les escombraries i ja no va tornar a pujar a casa, vivia amb la meva mare, no el va trobar ella ma mare no es va donar compte perquè va ser tot damunt plegat sinó que la va cridar la policia que havien trobat un senyor a terra, bueno un drama. Total que va morir, a veure ja era gran però va ser un cop, total que com ells vivien a Sant Pol i jo a Barcelona em van trucar que anés a l'hospital però quan vaig arribar doncs pràcticament ja no vivia perquè havia tingut un ictus o un derrame o un no sé què i llavors ja no vivia, a veure pràcticament no el vaig ni poder parlar amb ell ni res. Total que aquest punt va ser un cop molt fort primer per la desaparició d'ell i segon perquè clar ma mare va quedar sola a Sant Pol, en una casa gran... vam decidir vendre la casa de Sant Pol perquè la meva mare se'n anés a viure... el meu germà i una cosina que tinc que és com una germana tots viuen a Calella o sigui al costat de Sant Pol per tant la meva mare no va triar vindre aquí a Barcelona més aprop meu sinó que va triar quedar-se al poble del costat amb el qual vam vendre la casa gran i se'n va anar amb un

apartament petit perquè encara és independent gràcies a Déu ella té bona salut i de moment tot bé però ella se'n va anar allà però per mi va ser la pèrdua del pare, obviament el pijtor, lo malament que ho va passar la meva mare, tot el que comporta aquest canvi de vida i també el vendre la casa de Sant Pol que per mi era el meu poble, després de 40 anys d'anar-hi tres mesos cada estiu, de tenir allà els pares i anar-hi cada 15 dies i de criar els meus fills allà...em vaig casar a l'església del poble, vaig batejar els meus fills allà, vull dir era part de mi amb el qual també un cop molt fort. I a part d'aquest punt d'inflexió que no és un període sinó que és un punt d'inflexió i després tota la resta fins avui és un procés d'adaptació, bueno doncs jo segueixo focalitzada en la part feliç de que tinc dos fills que estant sans, que ja són grandets amb 20 i pico d'anys i tinc una parella amb la qual convisc els caps de setmana i així, gràcies a déu no ens van malament les coses i podem entrar i sortir i així, tinc encara la feina cada dia més cansada de treballar però estic amb un període, aquest últim període intento estar més relaxada i més calmada. Sóc una persona molt intensa, molt activa, podríem dir en alguns moments nerviosa de l'activitat que porto i amb els últims mesos des de que també ha passat això amb el meu pare o des de que jo ja em sento que amb aquests 56 anys que ja veig que estic més aprop del 60 això també m'ha marcat i mentalment em dispo més a dir: tinc que baixar de voltes.

Per què això? Únicament per l'edat?

L'edat em va influenciar. El dia que vaig complir 50 anys no vull posar-te aquí com a dramàtic perquè va ser un sol dia, per mi va ser brutal o sigui de dir hòstia abans dels 50 estàs als 50, em va afectar el tema edat, això lo primer.

Què vols dir que et va afectar? Per què va ser un abans dels 50 o després del 50?

El número em va afectar.

A quin nivell?

A nivell mental de dir el dia abans dels 50 no em notava res raro i a partir dels 50 m'he començat a veure fea, més gran, o sigui els 50 per mi van ser no sé d'on em ve això però físicament l'endemà dels 50. Després d'aquests 50 vaig començar a tenir més temes físics, més problemes, més dolors, és veritat que jo com que sóc una persona molt tensa sempre he tingut contractures cervicals, doncs s'intensificaven...més mals estar i més coses. Coincideix també amb una edat a nivell hormonal difícil per mi amb la menopausia, se m'ha ajuntat i a l'ajuntar-se o sigui, 50, més gran, més sofocos, no dormo bé per les nits, o sigui temes físics reals i llavors el meu cap va posar aquest límit 50 i va dir que horror. No estic tant

obsessionada ja amb l'edat perquè després he pensat que com sempre li trobo la cosa positiva i pues oye per com està la gent no estic tant malament, jo mateixa em convenço de les coses, per no passar-ho malament jo mateixa em faig les autoreflexions que m'ajuden a passar les coses millor.

Entenc. Ja està, i arribem al present.

Arribem al present. I el present és el que et deia, torno a estar feliç i contenta. Lo pitjor que porto pitjor entre cometes és que ara ja cada cop em fa més mandra treballar. Em trobo que física o mentalment estic com més agotada, que abans em trobava com amb més ganes de donar el màxim aquest que et deia i ara doncs bueno dono el màxim però bueno que si no puc tant doncs escolta'm que tampoc està malament que prengui una llicència i ara necessito un parèntesis en la feina i estic per tu. Jo això fa 3 anys enredera o x anys enredera no ho hagués fet mai, t'hagués dit escolta a les 6 de la tarda que plego de treballar. I ara doncs he fet aquest petit parèntesis amb la feina i parlo amb tu. Que no és el que més li agradaria al meu jefe que fes però és que li he dit el truco en una estona i estic una miqueta més així.

Entenc. Bueno doncs hem fet com un repàs en 40 minuts de tota la teva vida. Què tal com ha anat això?

Per mi bé, he verbalitzat coses que feia temps que no deia i les he posat una mica amb ordre que jo sóc molt difícil amb això perquè em costa molt sintetitzar i anar al punt i em deixo trossos i després el meu cap va enredere i endavant i llavors això és molt complicat. Però no sé si això t'ajuda a tu amb algo.

Sí, sí, per això no et preocupis a mi m'ajuda tot. Però aquest exercici ajuda molt a establir un relat propi i a posar les coses en ordre perquè també et fa ser molt categòrica, un capítol fins aquí, un capítol fins allà i anar posant títols i tot això.

Aleshores el que m'agradaria preguntar-te és vale ara hem fet com una mena de repàs des de que vas néixer fins avui en dia, aleshores han sortit algunes etapes sobretot la tercera i la quarta si no m'equivoco que és quan comences a treballar, comences a tenir parella, aquests anys potser abans de tenir els fills bueno he entès que per totes bandes hi ha il·lusió però sí que en aquell moment he vist com una mena de descobriment, de conèixer coses noves que després vull dir si que es reformulen altres coses, sí que crec que en aquella etapa m'ho has destacat com a algo important, aleshores el que jo et preguntaria és si agafem a la Cristina que estava vivint aquests anys, aquests 20 – 25 anys i agafem a la Cristina actual quines

diferències veiem entre l'una i l'altra? A través de quin prisme veu la vida una i a través de quin prisme veu la vida l'altra?

La única diferència que podria haver-hi dintre que de les dos hi veig il·lusió i positivisme és que en aquell moment per mi tot era més descobriment i ara és com que és més difícil sorprendre'm o hi ha moltes més coses que ja sé, com que és aquest coneixement, aquest vegatge, aquestes coses. Hi ha moltes coses que em segueixen fent il·lusió però no perquè les descobreixi noves sinó perquè em motiven igual, em motiva fer coses i les coses que em donen plaer, plaer de veure-les, plaer de disfrutar-les, una bona xerrada, un dinar, totes aquestes coses li trobo plaer igual però llavors es queden coses noves que no les havia fet mai i potser és l'única diferència que veig. És com que ara sóc una mica resabiada, m'expliquen algo i jo ja ho he fet i abans era com més innocent, era com més la innocència de coses de que em sorprenien coses noves i en cap moment deia: «ah això ja ho sé» i en canvi ara sí que moltes vegades sóc una mica més xuleta i això ja ho he fet, aquí ja hi he estat i això ja ho he provat.

I ara et canvio la pregunta: si jo me'n vaig a aquesta Cristina de finals dels 80 i li dic mira que tu d'aquí 35 anys seràs així, li ensenyo una foto teva i li ensenyo l'entrevista que acabem de tenir. Què pensaria aquesta Cristina de vintí pocs?

No s'ho creuria jo crec perquè en aquell moment jo era molt innocent. A mi em costa molt visualitzar coses a llarg termini, jo no tinc una ment massa estratègica ni massa de visualitzar coses de futur. M'ha costat sempre molt amb lo qual jo en aquell moment segur que no hagués vist aquest possible futur o com anirien les coses o que jo podria sortir-me'n de coses com me n'he sortit sinó perquè jo sóc més de viure amb un present molt al present, al dia d'avui, a lo que m'està passant ara i si que he tingut que fer a vegades esforços com et dic aquest que em va costar molt de dir fa temps que no agafo el cotxe. Jo tinc amigues que s'han separat i segueixen anant amb metro a la feina o amb tren als puestos i jo no em veig anant amb els crios aquí i allà. Em vaig tirar a la piscina en aquell moment i a mi si m'ho arribes a dir uns anys enredera jo t'hagués dit jo això no ho faré amb la por que em fa a mi fer això però en el moment en què hi sóc...en aquell moment no ho hagués vist. Jo ara mateix tampoc visualitzo, és com que em fa por enfrontar-me amb el futur o amb algo de què passarà molt més endavant, no sé si és per por però a la meva ment ho bloqueja i no s'obra a ser creativa per un futur sinó que es limita a l'avui, al demà i a la setmana que ve. A veure si que m'agrada planificar coses però per les properes setmanes i coses que jo controli. També dins del meu perfil pots posar controladora. M'agrada planificar i m'agrada controlar les coses. Quan se m'escapen del control em poso una mica nerviosa.

I això creus que t'ha passat sempre o és algo que et passa en els últims anys?

Sempre. Sóc jo. Sempre he sigut més planificadora quan guanyava la primera pela de guardar-les perquè llavors faré no sé què o m'ho guardo. Hi havia amigues meves que no sabien administrar-se. Doncs jo des del primer moment més o menys ho tenia controlat perquè sentir-me després que no haig de tenir ni un duro em posava dels nervis. M'agrada tenir les coses una miqueta planificades i controlades, una mica. Després també si per una cosa bona em diuen doncs escolta no ho tens planificat però et convido a un restaurant doncs perfecte, no passa res. Però les coses que depenen de mi m'agrada controlar-les i aquest és una mica el meu caràcter.

No sé si he contestat la pregunta de quan era joveneta jo hagués pogut imaginar com seria la Cristina d'avui, potser si que hagués estat segura que jo seguiria treballant però no en el mateix puesto. Veus, una altra cosa que m'ha caracteritzat jo he passat 34 anys treballant a la mateixa empresa, hagués pogut tenir l'ambició d'anar a un altre puesto i bueno mentres vaig veure que en aquesta empresa m'anava bé i com que sempre he sigut positiva doncs he trobat lo bo de cada lloc de treball i a més a més m'han reconegut doncs estupendo.

Subjecte 10. Home, 70 anys. Enginyer tècnic. Jubilat.

El primer títol, que serien els primers set anys, evidentment, en aquells temps... Jo vaig passar la infantesa a casa, no hi havien guarderies, per tant, el títol seria infantesa a casa.

I què passa en aquest capítol? Què té de propi?

Què té de propi? Què recordo més? Home, de casa... pues jugava bastant sol. Jugava bastant sol, ma germana em portava molts anys, i jo jugava bastant sol a casa. Vull dir, feia vida de casa. Les mares no treballaven, llavors. Per tant era el mimat de casa perquè la meva germana, al ser més gran, pues ja campava més sola, no? La segona època, que seria dels set als catorze, ja tinc més memòria, evidentment, i seria pues tota la època del col·legi, dels dos col·legis. El de més petit i ja el de més gran. Fins als catorze quinze anys. Per mi marca molt... jo he posat aquí cole i grup de muntanya. Perquè em van apuntar a partir d'aquesta edat a un grup de muntanya, que feien amb nens petits i per a mi cole i amics del cole i el grup de muntanya, muntanyeta en aquell temps, era la meva vida, no?

Eren el mateix grup o eren grups diferents?

No, no. Era un grup de cole i el grup dels excursionistes o del que en aquell temps se li deien minyons de muntanya o coses d'aquestes.

Comentes que et va marcar molt aquesta època?

Bueno, guardes més memòria. Bueno marcar, tot ens marca, però guardes més memòria, perquè estem parlant a partir dels 7, que ja tens molta memòria a partir dels 7.

I què té de particular aquesta època? Com va viure aquest període el Rafa de 7 a 14 anys?

Jo felicíssim. Molt, molt feliç, sí home. Al cole em portava molt bé, vull dir, tenia bons companys, bons professors. Tenia bon rollo, tenia... no eria líder però era el que feia bé... també jugava bé a tot, i tinc bon record. I del grup de muntanya igual. He sigut sempre bastant... no líder però sí bastant pioner, no? Bastant tirant endavant. Per tant són èpoques boníssimes. És que com que tampoc sé què és el que més t'interessa, tampoc sé cap a on enfocar-ho, m'entens? (pausa) Després ja ens en aniríem a la universitat. A la universitat doncs també li podríem posar aquest títol, perquè ocupa bastant d'espai en aquests anys. Aquí podríem dir que hi ha dos vivències. Potser una, la més dura per mi, va ser trobar molta diferència en l'ensenyança, entre sortir d'un cole i entrar a la universitat, vaig trobar una gran diferència. Difícil, perquè és clar, jo estudiava poc, ja en tenia prou amb el que m'explicaven. I

clar, això d'estar amb els colzes sobre la taula em va costar una mica, però bueno, em vaig treure el títol d'enginyer tècnic, i per altra banda pues també continuava amb els grups de muntanya i el grup d'amics, que abans es feien... es feien festes, guateques, coses d'aquestes, no? Llavors jo diria que durant aquests set anys vaig estar més dedicat doncs a això. Per una banda a treure el títol, i per altra banda pues bueno, amb les sortides que fèiem amb els nois i les noies d'aquella època, no?

Em parles d'una diferència a nivell acadèmic, perquè per primer cop a la vida t'havies de posar a estudiar...

Sí perquè en tenia prou, amb lo que m'explicaven en tenia prou. No és que fos un sobredotat, però a la universitat, entre les vagues, els professors que no venien i tot plegat, al final es exàmens eren els exàmens, i et fotien uns cates de colló de mico. Fins que no descobreixes que... que cony, que has d'estudiar perquè no t'ho explicaran mai bé.

I entenc que a banda de lo acadèmic, també hi ha una diferència en el teu àmbit social?

Sí, sí. Però bàsicament sempre he pertanyut al grup de muntanya i la muntanya sempre ha sigut una de les potes principals de la meua vida. I evidentment, la majora d'amics d'aquella època també estaven molt relacionats amb la muntanya, no? I bueno, i això. Universitat i sortides de cap de setmana i quan podies. I bueno, trobar-te amb els nois i noies de l'edat, no? Que abans es feien... No s'anava a discoteques gaire, anàvem a festes d'amics, que suposo que has sentit nomenar. Els típics guateques, que es feien a casa d'algú que tingués un garatge o similar. I ja està. I sembla que no però passen els set anys zumbant. Vull dir, passen molt de pressa.

Continuem?

Sí. Al final d'aquesta època, que bueno, si la tallem als 21 ja pertany a la següent. Perquè al ser universitari vaig demanar milícies universitàries, i aleshores vaig acabar de fer les milícies universitàries, que és una cosa que havies de fer, havies de complir con el ejército español sí o sí, i llavors una avantatge que tenies era podies ho fer un parell de trimestres als estius mentre estudiaves i després les pràctiques. I les pràctiques era... havies de fer de suboficial, fent veure que sabies manar, en un cuartel que vaig demanar voluntàriament a la muntanya, a la Seu d'Urgell. Per estar a prop de la neu i tot plegat. I això va ser el principi de l'etapa. I en aquesta època ja tens nòvia, se suposa que has fet la mili, has acabat la carrera, tens nòvia, tens feina, i la gent et diu: tiu, què esperes per casar-te? Això en aquella època. Ara et sonarà raro, però en aquella època era uan cosa de dir, què fas? Tens feina, tal... tens tot. I bueno, em

vaig casar bastant jove. O sigui que, efectivament tenia la carrera acabada, la mili acabada, tenia feina i tenia nòvia, pues et cases.

La cosa estava clara no? Vull dir, el camí estava marcat.

Sí, estava marcat bastant socialment, vull dir que no és com ara que gaudeixes normalment d'un temps que bueno, que vas anant pel món i tot plegat. Jo no sé com però als 24 anys em vaig trobar ja casat, amb una feina que se suposava que era estable, amb una hipoteca, clar, amb una hipoteca i al cap de poc doncs amb un fill. Amb un fill que ja va venir, no? Llavoncs jo aquí he sigut tant xulo que li he posat als títols dos noms iguals però un punto uno i un punto dos. Perquè aquesta quarta etapa i a la quinta etapa li he posat època de cria punto uno i època de cria punto dos. Perquè el que faig bàsicament en aquesta època, a part d'una segona hipoteca per canviar de casa és dedicar-me realment a l'època de cria. Dos fills, separats l'un de l'altre per sis anys... pues et dediques a això, a tenir una feina, si la pots canviar o millorar, doncs la millores, però bàsicament la vida està en el tirar endavant pues això, lo que se suposava que abans era lo típic. Una família estable, una feina estable, una casa estable...

Molt estable tot, no?

Això era el... has sentit dir això del sueño americano que s'ha dit alguna vegada? Que el sueño americano es tenir tots els electrodomèstics, bueno, pues una mica en aquell temps era una mica així. Et podies considerar afortunat si tenies pues això, una hipoteca que podies anar pagant, una feina estable, la dona i un parell de fillets i ja està. I es considerava que era això.

I com ho vivia el Rafa de l'època? Després de l'època de la universitat?

Doncs de moment amb il·lusió. Perquè bueno, a vegades quan comences un projecte nou hi poses il·lusió. Després vas veient que és lo que estava marcat. És lo que estava marcat. I... però bueno, també s'ha de dir que els nanos, tot plegat, el veure'ls créixer i tot plegat, és una fase important. Et donen molta motivació. Et fan repensar moltes coses de tots els esforços que has fet. Encara que t'anulis individualment a tu mateix.

Això m'ho dius des dels setanta o m'ho hagués dit el Rafa de trenta?

Això t'ho estic dient des d'ara. Bueno, des d'ara no, des de la sisena època, la que vindrà després. A partir d'aquí, clar. Bueno, després vindria una època, que ja no li he volgut dir època de cria tres, perquè ja seria massa repetitiu, però que va durar un temps més, que és el temps que tu mateix em deies ara mateix. Que tu em deies que és el moment que t'estàs donant compte que tot allò... com que hi han coses que no sumen, no hi han coses que vagin a millor,

a més... com que no... diuen que un més un fan infinits si són els adequats, però sinó és un globus carregat de sorra. Aleshores a aquesta època jo li he dit època difícil. El títol que li he apuntat és època difícil. Perquè t'estàs donant compte de tot això que m'estàs tu parlant, bueno, que t'estic explicant ara, que tu m'has preguntat, i que no millores la persona individualment, que no creixes, està bastant mort. Hi ha una relació que està fluixa i que ja s'està morint. Val?

Què vols dir exactament amb això de no millores, no creixes...

Que no notes.... a veure, a partir de certes edats notes que tens un algo interior que has d'anar aprenent coses, i has d'anar millorant coses i has d'anar... com et diria, perfeccionan-te, aprenent. Si et comporta, la teva vida de contacte, et comporta més coses negatives que positives, vas arribant a la conclusió que aquest període de vida no va tan bé com tu voldries, o com ha anat o com voldries que anés. Per això li he posat el títol d'època difícil, no? Perquè és una època difícil. Estàs en lluita amb tu mateix, amb tot lo que tens, amb tot lo que vols, amb tot lo que no és i estàs en una lluita.

Pel que em dius ho entenc com una lluita potser identitària i tot, no?

Sí, sí. Bueno, no és que hagi passat una crisi d'identitat, sinó una crisi d'estat. No de no sé ben bé com soc, sinó de no sé ben bé què faig. Jo entenc que si parles d'identitat és amb tu mateix. Si no sé ben bé què faig és la situació, no jo. Després d'aquesta època, ve una època marcada per... jo li he posat divorci, per no posar-li... és el primer que se m'ha ocorregut. Perquè a partir d'aquesta data, doncs et plantejes el divorci. Pensa que en aquella època no eres dels primers, però tampoc era una cosa molt vista. Penses en l'edat que tenen els nens, amb lo que pots trencar, amb lo que no pots trencar. I estàs un bon temps plantejant-te la cosa aquesta que en una vida que havia de ser estereotipada, el que dèiem abans, resulta que en qüestió de gairebé un any, deixes la casa, deixes la dona, canvies la feina perquè plegues i jo diria que és una mica de divorci, per això li he posat divorci, perquè no és només d'una persona, sinó que és divorci amb tot. Perquè per circumstàncies de la vida, l'empresa plega, també et divorcies de l'empresa i et divorcies també de la casa. Per tant és un divorci triple.

Et divorcies una miqueta d'aquest estat que estàvem comentant abans, no?

Sí. Sí, sí sí. També hagués pogut dir tirar-se a la piscina, perquè no saps què passarà mai. Saps que l'única manera d'acabar amb aquesta crisi d'estat, si no t'agrada lo que tens, ja saps el que has de fer. Canviar coses. I costa, per tant no és una decisió d'un dia ni d'un moment. És una decisió d'un temps. I aquesta decisió d'un temps és des d'abans del fet i és de després. I ja

està. I per tant, he fotut aquí tot aquest temps de anys, abans i després en un sol paquet que li he dit divorci. Divorci de tot, no? (pausa). I bueno, després de tot això, evidentment jo havia dit... al següent període li he posat el títol de reestructura. Perquè resulta que res és com tu volies que fos. Vull dir, les feines són més difícils de trobar, estàs encara en un moment que, vulguis o no, els nanos són petits, són relativament petits. Ja ho entenen tot però són relativament petits. No perds el contacte, l'has de mantenir. Però per altra banda, tu també has de buscar-te la vida. La vida reestructurada. Primer llogues una casa, després t'apalanques en un altra puesto. Fins i tot pots trobar algú que et recolzi en algun moment, evidentment, a nivell d'una altra parella. I bueno, vas fent. Però d'alguna manera, almenys saps que ja has trencat amb lo que no volies mantenir. Això és lo que dic reestructura. Quan se t'ha trencat tot un castell de puzzles o de naipes o de lo que sigui, ja costa més de lo que sembla tornar a posar les coses a lloc. Però com que ho has de fer, ho fas.

Em sembla interessant que al principi d'aquesta etapa m'has comentat que res és com volies que fos...

No, és clar, home. No perquè imaginat, tens una casa pagada, tens una família estructurada, socioeconòmicament estàs bé. Dos persones treballant, amb una casa que s'acaba de pagar. Estàs de puta mare, tio. Vull dir que... sueño americano otra vez. Per això tota la lluita d'aquella època difícil. De dir, bueno, vale, tinc tot això, però anímicament no estic bé amb aquesta persona. Anímicament no... jo soc jo, però tinc un problema d'estat. No vull estar aixís. No vull estar de que cada dia no m'aporti una alegria, una felicitat, una cosa... evidentment ara no explicarem tota una sèrie de coses de parella, perquè sinó no acabaríem mai a la vida. Però si no vols estar com vols estar, aspiras a que et sembla que hi ha una manera d'estar millor i per això trenques amb tot lo que trenques, no?

Seguim?

Seguim. Doncs després d'aquesta reestructura, bueno, podríem dir-li que és una mica de... he posat afirmació. Hagués pogut posar reafirmació, perquè d'alguna manera doncs a lo millor tens menys coses materials de les que podies tenir, però bueno, d'alguna manera fas lo que... com a persona, fas més el que vols fer. Si vols dedicar-te a alguna cosa pots dedicar-t'hi sense tenir que... clar, els nanos ja han crescut, no et necessiten. Ja només... vull dir, no has d'estar a sobre, per tant, a partir d'aquesta edat, que més o menys he comptat que són 55, pues hòstia, ja et sents una mica més alliberat de compromisos i què vols que et digui, d'alguna manera et reafirmes més en lo que vols fer. Evidentment que les feines sempre passen per moments de crisi, però bueno, jo encara que hagi tingut moments de crisi, de feina, com a especialista no

me n'ha faltat. Han hagut moments més fàcils i d'altres més d'allò. Però per això li dic reafirmació. M'he sentit molt reafirmat amb la meua manera de viure, amb la meua manera de ser i amb la meua manera de pensar, sense tenir que estar condicionat per altres compromisos anteriors, no?

Tinc la sensació que les etapes anteriors han sigut una miqueta de replantejar-te certes coses i fer unes accions per tal d'intentar canviar allò que no acaba d'anar bé...

Mhm.

Hi ha un component potser, corregeix-me si m'equivoco, de patiment, de malestar, no? I en aquesta etapa, en aquesta reafirmació, és quan realment dius ha passat tot això, ho he viscut d'aquesta manera, però al final, t'acabes sobreposant tu a la situació.

Evidentment, clar. Vull dir, o t'enfones amb la situació o te'n surts. Hi ha gent que li ha dit escapar, però jo no li dic escapar. Te'n surts. Perquè escapar és marxar i no responsabilitzar-te de res. I no. Perquè d'alguna manera per això és tant lent tot plegat. Els nanos són petits, tens una sèrie de compromisos, econòmicament també has d'estar-hi, i que no deixin l'escola... per tant, evidentment, tot això que està explicat en dos tals, no són dos tals, són vint anys. (Pausa) Després de la reafirmació, que ja està de conya, després ja estàs vivint amb pensaments de la jubilació, què punyetes. O sigui, ja estàs de conya. Ja estàs reafirmat, ja estàs reestructurat, ja estàs divorciat (riu). Pues escolta'm... pues treballant en els llocs que em van donar la oportunitat i ja està. I esperant doncs que vingui un bon moment i poder-te jubilar. I si mentalment estàs bé, si físicament estàs bé, socialment estàs bé, pues què vols que et digui... vull dir estàs bé, estàs bé. Clar, perquè a veure, jo ara físicament estic molt bé... a veure no puc saltar quatre metres com abans, però puc fer coses. I llavors tens la vida que vols tenir, pensant en lo que vols fer. I tens més temps per tot. Jo a vegades li dic als meus amics: no sé com tenia temps per anar a treballar. És veritat, no sé com tenia temps per anar a treballar, perquè ara vulguis o no, fas coses, fas coses a casa, fas llibres, poso en ordre les meves fotos, els meus escrits, els meus contes, surto d'excursió, vaig a ballar, bueno, anava a ballar, ara no podem ballar... per tant, és veritat, vull dir, m'he apuntat a un curs de pintura, he anat a cursos de ball, vull dir des de fa bastants bastants anys... no sé com tenia temps d'anar a treballar, per tant, li he dit en aquest títol jubilación de júblio perquè bueno, evidentment tens moltes hores per tu. Tot lo que fas és per tu. Tenir les hores llogades ja ho he fet durant cinquanta i pico d'anys, pues ara les meves hores són meves, i faig lo que vull. Si vull acabar això i em vull tirar cinc hores a l'ordinador fent un àlbum, ho faig. I si vull anar-me'n fins les tres del matí, ho faig perquè ningú m'ha de dir que m'estigui de res. I si me'n vull anar a dormir a les nou i mitja,

mirant la tele, me'n vaig a dormir a les nou i mitja. Per això li diuen jubliació, que suposo que ve de júblío, no? Ja veus tu, amb res, amb una fulla aquí... tota la vida.

Mira, justament ara, fora de contexte, estic fent un llibre, he fet varios llibres de viatges, perquè m'agrada molt la fotografia, m'agrada molt la composició fotogràfica, i estic fent un llibre d'aquests que fas composicions i tal. I en vull fer un, el vaig començar ara fa un parell de dies, encarat de cara, sobretot als néts. Als fills també una mica. Perquè jo dels meus avis, només he conegut una àvia, només tinc quatre fotos, o sigui, una foto de cada avi. A l'àvia que he conegut, que era de mallorca, només la tinc com una senyora vella, que havíem de passar amb cuidado per no donar-li cops als peus, i no recordo res. Llavors clar, els meus nets tenen set anys. Molt possiblement, si visc una mica més pues se'n recordaran una mica, però se'n recordaran d'aquell calbo, vell, vellet, que casi no pot agafar-los a coll, no? Llavors vull que tinguin fotos, no només meves, de quan jo era més jove, que tenia cabell, que era fort, que era tal, sinó una mica també de les poques fotos que tinc dels seus besavis, que serien els meus pares, i tal. Una mica d'història en un llibre que quedarà també a nivell informàtic, no? Llavors pues això, els hi faré un llibre perquè, d'alguna manera, puguin veure al seu avi quan tenia... pues al cole, als catorze anys, als quinze, que anava a la muntanya, que esqujava, que feia alta muntanya i que estava penjat d'una paret del Pedraforca o de Montserrat. I això, si no és per la fotografia no ho faran. I amb històries de l'abuelito no en tindran prou, perquè cada cop fallarà més la memòria, per tant una mica de història, de lectura i una mica de fotos, de imatges. Per això et dic, no m'avorriré, t'ho juro que no m'avorriré.

